

กรมควบคุมมลพิษ
POLLUTION CONTROL DEPARTMENT

รายงานประจำปี 2564

กองจัดการกากของเสียและสารอันตราย

กรมควบคุมมลพิษ

กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

คำนำ

ปัญหามลพิษด้านกากของเสียและสารอันตรายเป็นปัญหาที่สำคัญและจำเป็นต้องเร่งดำเนินการป้องกันและแก้ไขเพื่อไม่ให้ส่งผลกระทบต่อคุณภาพสิ่งแวดล้อมและสุขภาพอนามัยของประชาชน โดยเฉพาะปัญหาขยะมูลฝอยชุมชนยังขาดการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพจนเกิดปัญหาขยะตกค้าง การจัดการขยะมูลฝอยในพื้นที่ที่ไม่เหมาะสม การถูกต้องด้านจากประชาชนในพื้นที่ ปัญหาการจัดการของเสียอันตรายชุมชน ของเสียอุตสาหกรรม รวมทั้งมูลฝอยติดเชื้อ จนเกิดเป็นปัญหาการลักลอบทิ้งในพื้นที่หลายจังหวัด อันก่อให้เกิดความเดือดร้อนต่อประชาชนที่อาศัยในบริเวณใกล้เคียงและส่งผลกระทบต่อคุณภาพสิ่งแวดล้อม

กองจัดการกากของเสียและสารอันตราย กรมควบคุมมลพิษ ได้ดำเนินงานเพื่อจัดการปัญหามลพิษจากกากของเสียและสารอันตราย โดยเน้นดำเนินการเชิงรุก ป้องกัน และลดปัญหามลพิษ ด้วยการขับเคลื่อนการดำเนินงานภายใต้แผนแม่บทการบริหารจัดการขยะมูลฝอยของประเทศ (พ.ศ. 2559 – 2564) Roadmap การจัดการขยะพลาสติก พ.ศ. 2561 – 2573 และอนุสัญญาาระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับของเสียอันตรายและสารอันตราย โดยอาศัยการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน นอกจากนี้ ได้จัดทำมาตรการ แนวทางหลักเกณฑ์ทางวิชาการ และข้อกำหนดต่าง ๆ เพื่อเป็นกลไกในการจัดการปัญหามลพิษด้านกากของเสียและสารอันตราย ตลอดจนการประสานการดำเนินงานให้คำปรึกษา และให้ข้อเสนอแนะในการแก้ไขปัญหาดังกล่าว และปัญหากรณีเหตุฉุกเฉินสารเคมีและการลักลอบทิ้งกากของเสีย อีกทั้งการสื่อสารให้ประชาชน หน่วยงานภาครัฐ และภาคเอกชนได้รับทราบถึงข้อมูล และการดำเนินงานป้องกันและแก้ไขปัญหามลพิษดังกล่าว ถือเป็นส่วนสำคัญที่จะช่วยให้ประชาชนเกิดความเข้าใจ เห็นความสำคัญของปัญหา และเข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินการ

กองจัดการกากของเสียและสารอันตราย กรมควบคุมมลพิษ จึงหวังเป็นอย่างยิ่งว่ารายงานประจำปี 2564 จะสามารถสื่อสารและเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารให้ผู้ปฏิบัติงานในส่วนที่เกี่ยวข้องได้รับทราบผลการดำเนินงานของกองจัดการกากของเสียและสารอันตราย และสามารถใช้ประโยชน์จากรายงานฉบับนี้สื่อสารไปยังภาคส่วนต่าง ๆ ต่อไป

กองจัดการกากของเสียและสารอันตราย
กรมควบคุมมลพิษ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
มีนาคม 2565

สารบัญ

หน้า

ส่วนที่ 1 การบริหารงานกองจัดการกากของเสียและสารอันตราย

1.1	โครงสร้างกองจัดการกากของเสียและสารอันตราย	2
1.2	อัตรากำลังกองจัดการกากของเสียและสารอันตราย	3
1.3	หน้าที่และอำนาจกองจัดการกากของเสียและสารอันตราย	4
1.4	งบประมาณในการบริหารจัดการองค์กรและการจัดการกากของเสียและสารอันตราย	8

ส่วนที่ 2 การดำเนินงานการจัดการกากของเสียและสารอันตราย

2.1	การพัฒนาเครื่องมือการบริหารจัดการ : กฎหมาย แผน มาตรฐาน มาตรการ เกณฑ์การปฏิบัติ	12
เรื่องที่ 1	การทบทวนร่างพระราชบัญญัติการจัดการซากผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์	13
เรื่องที่ 2	การประชุมระดมความคิดเห็นในการจัดทำ (ร่าง) แผนปฏิบัติการด้านการจัดการขยะของประเทศ พ.ศ. 2565 - 2570	15
เรื่องที่ 3	การจัดทำมาตรฐานคุณภาพตะกอนดินในแหล่งน้ำผิวดิน	17
เรื่องที่ 4	การกำหนดอัตราค่าบริการกำจัดขยะมูลฝอย ตามมาตรา 88 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535	19
เรื่องที่ 5	การกำหนดอัตราค่าบริการในการจัดการมูลฝอยติดเชื้อ ตามมาตรา 88 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535	22
เรื่องที่ 6	ประกาศกรมควบคุมมลพิษ เรื่อง หลักเกณฑ์วิธีการเพื่อคัดแยกองค์ประกอบขยะมูลฝอย	24
เรื่องที่ 7	มาตรการและแนวทางการแก้ไขปัญหาการบริหารจัดการขยะมูลฝอยบนเกาะ	26
เรื่องที่ 8	มาตรการกำกับกับการนำเข้าเศษพลาสติก	28
เรื่องที่ 9	มาตรการการแก้ไขปัญหาการจัดการขยะอิเล็กทรอนิกส์	31
เรื่องที่ 10	แนวทางการประเมินพื้นที่ปนเปื้อนมลพิษเบื้องต้น (Preliminary Assessment: PA)	33
เรื่องที่ 11	ข้อเสนอแนะทางวิชาการในการจัดการขยะจากการก่อสร้าง รื้อถอน และซ่อมแซมอาคารที่มีแร่ใยหิน	35

สารบัญ

	หน้า
2.2 การป้องกันและแก้ไขปัญหามลพิษจากขยะมูลฝอยและของเสียอันตราย	38
เรื่องที่ 1 การดำเนินงานภายใต้โครงการเมืองสวยใส ไร้มลพิษ (Clean and Green City)	39
เรื่องที่ 2 การจัดการของเสียแบบผสมผสานเพื่อลดก๊าซเรือนกระจก	41
เรื่องที่ 3 “ขยะอาหาร” ของประเทศไทย	43
เรื่องที่ 4 การดำเนินการตามแผนปฏิบัติการด้านการจัดการขยะพลาสติก ระยะที่ 1 (พ.ศ. 2563 – 2565)	45
เรื่องที่ 5 การลดขยะพลาสติกจากธุรกิจส่งอาหาร (Food Delivery)	48
เรื่องที่ 6 การดำเนินงานจัดการของเสียอันตรายจากชุมชน ในปี 2564	50
เรื่องที่ 7 กลไกความร่วมมือระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน ในการบริหารจัดการของเสียอันตรายจากชุมชน ชากผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์	53
เรื่องที่ 8 การแก้ไขปัญหาการปนเปื้อนสิ่งแวดล้อมที่เกิดจากการคัดแยกขยะอิเล็กทรอนิกส์ (กรณีไม่เข้าข่ายโรงงาน)	56
เรื่องที่ 9 การตรวจสอบการนำเข้าสินค้าที่เป็นขยะเทศบาล (Municipal Waste) จากต่างประเทศ	58
เรื่องที่ 10 การจัดการมูลฝอยติดเชื้อในช่วงสถานการณ์วิกฤตการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19)	60
เรื่องที่ 11 การสร้างเครือข่ายเฝ้าระวังติดตามปัญหามลพิษจากการลักลอบทิ้งกากของเสียอันตรายในพื้นที่เสี่ยงจังหวัดเพชรบุรีและราชบุรี	63
เรื่องที่ 12 ปฏิบัติการฉุกเฉินมลพิษจากสารเคมี: กรณีระเบิดและเพลิงไหม้โรงงานผลิตเม็ดโฟมและพลาสติกของบริษัท หมิงตี้เคมีคอล จำกัด จังหวัดสมุทรปราการ	65
เรื่องที่ 13 การเกิดอุบัติเหตุจากสารเคมีและการลักลอบทิ้งกากของเสียอันตราย ปี 2564	67
2.3 การสนับสนุนการบริหารจัดการขยะมูลฝอยและของเสียอันตราย	70
เรื่องที่ 1 ฐานข้อมูลสถานที่กำจัดขยะมูลฝอยชุมชนของประเทศไทย	71
เรื่องที่ 2 ฐานข้อมูลพื้นที่เสี่ยงจากการลักลอบทิ้งกากของเสียอันตราย จังหวัดเพชรบุรีและราชบุรี	72
เรื่องที่ 3 มาตรการลด และคัดแยกขยะมูลฝอยในหน่วยงานภาครัฐ ปี 2564	74

สารบัญ

	หน้า
เรื่องที่ 4 โครงการลด และคัดแยกขยะมูลฝอยภายในกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ปี 2564	76
เรื่องที่ 5 โครงการลด และคัดแยกขยะมูลฝอยภายในอาคารกรมควบคุมมลพิษ ปี 2564	78
เรื่องที่ 6 โครงการบริจาคอะลูมิเนียมเพื่อจัดทำขาเทียมพระราชทาน ปี 2564	80
2.4 การดำเนินงานพันธกรณีและความร่วมมือระหว่างประเทศ	82
เรื่องที่ 1 อนุสัญญา Rotterdam ว่าด้วยกระบวนการแจ้งข้อมูลสารเคมีล่วงหน้าสำหรับสารเคมีอันตรายและสารเคมีป้องกันกำจัดศัตรูพืชและสัตว์บางชนิดในการค้าระหว่างประเทศ (Rotterdam Convention on the Prior Informed Consent Procedure for Certain Hazardous Chemicals and Pesticides in International Trade: PIC)	83
เรื่องที่ 2 อนุสัญญาสตอกโฮล์มว่าด้วยสารมลพิษที่ตกค้างยาวนาน (Stockholm Convention on Persistent Organic Pollutants: POPs)	86
เรื่องที่ 3 อนุสัญญามินามาตะว่าด้วยปรอท (Minamata Convention on Mercury)	88
เรื่องที่ 4 อนุสัญญาบาเซลว่าด้วยการควบคุมการเคลื่อนย้ายข้ามแดนของของเสียอันตรายและการกำจัด	91
เรื่องที่ 5 การยอมรับข้อแก้ไขอนุสัญญาบาเซล (Ban Amendment)	94
เรื่องที่ 6 คณะทำงานอาเซียนด้านการจัดการสารเคมีและของเสีย (ASEAN Working Group on Chemical and Waste: AWGCW)	97
เรื่องที่ 7 การประสานความร่วมมือระหว่างประเทศเกี่ยวกับการจัดการขยะพลาสติกและขยะทะเล (Thailand – National Marine Debris Management Support)	99
เรื่องที่ 8 โครงการความร่วมมือในการป้องกันพลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Collaboration Action on Prevention of single-use plastic In Southeast Asia; CAP-SEA)	101
เรื่องที่ 9 โครงการลดขยะพลาสติกและขยะทะเลในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เพื่อสนับสนุนการเปลี่ยนผ่านสู่เศรษฐกิจหมุนเวียนในภูมิภาค	103

สารบัญ

หน้า

ส่วนที่ 3 การแลกเปลี่ยนประสบการณ์ภายในกองจัดการกากของเสียและสารอันตราย

การถ่ายทอดประสบการณ์การทำงาน 108

ส่วนที่ 4 เอกสารเผยแพร่ของกองจัดการกากของเสียและสารอันตราย

เรื่องที่ 1 กฎหมายและอนุบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการขยะมูลฝอย 111

เรื่องที่ 2 ประกาศกรมควบคุมมลพิษ เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการคัดแยกองค์ประกอบมูลฝอย
ณ สถานที่กำจัดขยะมูลฝอย พ.ศ. 2564 111

เรื่องที่ 3 รายงานสถานการณ์สถานที่กำจัดขยะมูลฝอยชุมชนของประเทศไทย ปี พ.ศ. 2563 112

เรื่องที่ 4 รายงานสถานการณ์ของเสียอันตรายจากชุมชน ปี พ.ศ. 2563 112

เรื่องที่ 5 คู่มือการลด และคัดแยกขยะมูลฝอยภายในบ้านและที่ทำงาน 113

เรื่องที่ 6 แนวทางความร่วมมือระหว่างภาครัฐกับภาคเอกชน ในการบริหารจัดการ
ของเสียอันตรายจากชุมชน ชากผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์
สำหรับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น 113

เรื่องที่ 7 คู่มือการขนส่งของเสียอันตรายจากชุมชนในท้องที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
ไปยังสถานที่กำจัด 114

เรื่องที่ 8 คู่มือปฏิบัติอย่างง่ายในการถอดแยกซากเครื่องใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์
อย่างเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม 114

เรื่องที่ 9 แนวทางการแก้ไขปัญหาการปนเปื้อนสิ่งแวดล้อมที่เกิดจากการคัดแยก
ขยะอิเล็กทรอนิกส์ (กรณีไม่เข้าข่ายโรงงาน) 115

เรื่องที่ 10 คู่มือปฏิบัติการ การติดตามตรวจสอบการดำเนินงานที่เกี่ยวข้องกับพลาสติก 115

เรื่องที่ 11 ข้อเสนอแนะทางวิชาการในการจัดการขยะจากการก่อสร้าง รื้อถอน และซ่อมแซม
อาคารที่มีแร่ใยหิน 116

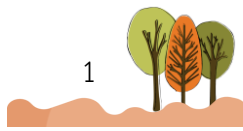
เรื่องที่ 12 Infographic กองจัดการกากของเสียและสารอันตราย ประจำปี พ.ศ. 2564 116

เรื่องที่ 13 วารสารข่าว “สารอันตรายและของเสีย” ประจำปี พ.ศ. 2564 117

เรื่องที่ 14 รายงานประจำปี 2563 กองจัดการกากของเสียและสารอันตราย 117

ผู้เรียบเรียงบทความรายงานประจำปี 2564 กองจัดการกากของเสียและสารอันตราย

ที่ปรึกษาและคณะทำงานจัดทำรายงานประจำปี 2564 กองจัดการกากของเสียและสารอันตราย

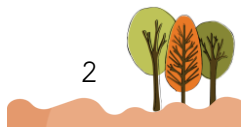

ส่วนที่ 1

การบริหารงาน

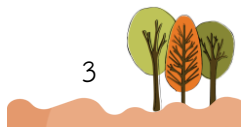
กองจัดการกากของเสียและสารอันตราย

🗨️ โครงสร้างกองจัดการกากของเสียและสารอันตราย

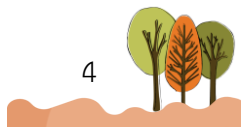

อัตรากำลังกองจัดการกากของเสียและสารอันตราย

ส่วนงาน	ข้าราชการ	ลูกจ้างประจำ	พนักงานราชการ	บุคคลภายนอก	รวม
1. ผู้อำนวยการกองจัดการกากของเสียและสารอันตราย	1	-	-	-	1
2. ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านการจัดการกากของเสียและสารอันตราย	1	-	-	-	1
3. ฝ่ายบริหารทั่วไป	3	4	4	2	13
4. ส่วนแผนงานและประมวลผล	5	-	4	1	10
5. ส่วนขยะมูลฝอยชุมชน	7	-	3	3	13
6. ส่วนลดและใช้ประโยชน์ของเสีย	7	-	4	2	13
7. ส่วนประสานการจัดการเหตุฉุกเฉินและฟื้นฟู	7	-	1	3	11
8. ส่วนของเสียอันตราย	7	-	3	2	12
9. ส่วนสารอันตราย	5	-	3	4	12
รวม	43	4	22	17	86

ข้อมูล ณ วันที่ 30 กันยายน 2564

หน้าที่และอำนาจกองจัดการกากของเสียและสารอันตราย

กฎกระทรวง

แบ่งส่วนราชการกรมควบคุมมลพิษ

กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2561

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 135 ตอนที่ 51 ก วันที่ 20 กรกฎาคม 2561 และ

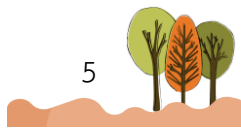
คำสั่งกรมควบคุมมลพิษ ที่ 410/2561 ลงวันที่ 14 พฤศจิกายน 2561)

กรมควบคุมมลพิษกำหนดหน่วยงานภายในและหน้าที่ความรับผิดชอบของกองจัดการกากของเสียและสารอันตราย ดังนี้

1. เสนอความเห็นเพื่อจัดทำนโยบายและแผนการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการจัดการกากของเสียและสารอันตราย
2. จัดทำแผนจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อมด้านการจัดการมลพิษ ประสานการจัดทำแผนปฏิบัติการเพื่อลดและขจัดมลพิษจากกากของเสียและสารอันตราย
3. จัดทำแผนการสนับสนุนการปฏิบัติงานในภาวะฉุกเฉิน ประสานการปฏิบัติการเพื่อให้เกิดการแก้ไขหรือฟื้นฟูสิ่งแวดล้อมในบริเวณที่มีการปนเปื้อนหรือการแพร่กระจายจากกากของเสียและสารอันตราย
4. เสนอแนะ มาตรฐาน มาตรการ หลักเกณฑ์และวิธีการจัดการกากของเสียและสารอันตราย
5. ติดตาม ตรวจสอบ และจัดทำรายงานสถานการณ์มลพิษ ด้านการจัดการกากของเสียและสารอันตราย
6. พัฒนาระบบ รูปแบบ หลักเกณฑ์ปฏิบัติ และวิธีการที่เหมาะสมเพื่อนำมาใช้ในการลดมลพิษหรือการใช้ประโยชน์จากกากของเสียและสารอันตราย
7. เสนอแนะ ร่วมมือ และดำเนินมาตรการระหว่างประเทศด้านกากของเสียและสารอันตราย

สถานที่ตั้งกองจัดการกากของเสียและสารอันตราย

1. ฝ่ายบริหารทั่วไป หน้าที่และอำนาจ ดังนี้

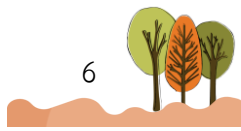
- (1) ปฏิบัติงานบริหารทั่วไป และงานสารบรรณของกอง
- (2) ดำเนินการเกี่ยวกับการติดตามการใช้จ่ายงบประมาณ
- (3) ดำเนินการเกี่ยวกับการบริหารงานพัสดุ
- (4) ดำเนินการเกี่ยวกับงานบุคคล
- (5) ดำเนินการเกี่ยวกับงานช่วยอำนวยความสะดวกผู้บริหาร
- (6) ดำเนินการควบคุม ดูแล บำรุงรักษา อาคารสถานที่ สภาพแวดล้อมการทำงาน และการรักษาความปลอดภัย
- (7) ปฏิบัติงานร่วมกับหรือสนับสนุนการปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องหรือที่ได้รับมอบหมาย

2. ส่วนแผนงานและประมวลผล หน้าที่และอำนาจ ดังนี้

- (1) ประสานและจัดทำข้อเสนอเชิงนโยบายและแผนการจัดการกากของเสียและสารอันตราย
- (2) ประสานเพื่อจัดทำรายงานสถานการณ์มลพิษด้านการจัดการกากของเสียและสารอันตราย
- (3) ติดตาม วิเคราะห์ ประมวลผล และรายงานผลการปฏิบัติงานตามนโยบายแผนงาน และมาตรการที่เกี่ยวข้องกับการจัดการกากของเสียและสารอันตราย
- (4) บริหารจัดการระบบข้อมูลเพื่อสนับสนุนการป้องกันและแก้ไขปัญหามลพิษจากกากของเสียและสารอันตราย
- (5) ประสานและดำเนินการร่วมกับหน่วยงานภายในกรม เพื่อให้การปฏิบัติงานเกี่ยวกับการพัฒนาระบบบริหารราชการของกองบรรลุตามวัตถุประสงค์ เป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล
- (6) กำกับ เร่งรัด ติดตาม รายงานผลการปฏิบัติงานการใช้จ่ายงบประมาณ การจัดทำตัวชี้วัด การปฏิบัติราชการ และประสานงานการจัดทำงบประมาณประจำปีของกอง
- (7) ปฏิบัติงานร่วมกับหรือสนับสนุนการปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องหรือที่ได้รับมอบหมาย

3. ส่วนขยะมูลฝอยชุมชน หน้าที่และอำนาจ ดังนี้

- (1) จัดทำข้อเสนอเชิงนโยบายและแผนด้านการจัดการขยะมูลฝอยชุมชน
- (2) จัดทำแนวทางการจัดการขยะมูลฝอยชุมชน
- (3) เสนอแนะมาตรฐาน มาตรการ หลักเกณฑ์ และวิธีการ เพื่อควบคุมการจัดการขยะมูลฝอยชุมชน
- (4) จัดทำรายงานสถานการณ์มลพิษเกี่ยวกับการดำเนินการด้านการจัดการขยะมูลฝอยชุมชน
- (5) พัฒนาระบบ รูปแบบ และวิธีการที่เหมาะสมในการจัดการขยะมูลฝอยชุมชน
- (6) ให้คำแนะนำ ปรีกษา และเสริมสร้างองค์ความรู้ด้านการจัดการขยะมูลฝอยชุมชน
- (7) ดำเนินงานความร่วมมือระหว่างประเทศในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการจัดการขยะมูลฝอยชุมชน
- (8) ปฏิบัติงานร่วมกับหรือสนับสนุนการปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องหรือที่ได้รับมอบหมาย

4. ส่วนลดและใช้ประโยชน์ของเสีย หน้าที่และอำนาจ ดังนี้

- (1) เสนอแนะความเห็นในการจัดทำนโยบายและแผนงานด้านการลดและใช้ประโยชน์ของเสีย
- (2) จัดทำแนวทางการลดและใช้ประโยชน์ของเสีย
- (3) เสนอแนะมาตรฐาน มาตรการ หลักเกณฑ์และวิธีการ เพื่อควบคุมการดำเนินงานด้านการลดและใช้ประโยชน์ของเสีย
- (4) จัดทำรายงานสถานการณ์มลพิษเกี่ยวกับการดำเนินการด้านการลดและใช้ประโยชน์ของเสีย
- (5) ศึกษา ประยุกต์ใช้รูปแบบ และวิธีการที่เหมาะสมในการลดและใช้ประโยชน์ของเสีย ให้สอดคล้องกับขีดความสามารถและสภาพปัญหาของแต่ละองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
- (6) ให้คำแนะนำ ปรีกษา และเสริมสร้างองค์ความรู้ด้านการลดและใช้ประโยชน์ของเสีย
- (7) ดำเนินงานความร่วมมือระหว่างประเทศในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานด้านการลดและใช้ประโยชน์ของเสีย
- (8) ปฏิบัติงานร่วมกับหรือสนับสนุนการปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องหรือที่ได้รับมอบหมาย

5. ส่วนประสานการจัดการเหตุฉุกเฉินและฟื้นฟู หน้าที่และอำนาจ ดังนี้

- (1) สนับสนุนการปฏิบัติการเพื่อการจัดการเหตุฉุกเฉินสารเคมีและของเสียอันตราย และการลักลอบทิ้งกากของเสีย
- (2) ให้คำปรึกษาและเสนอแนะทางวิชาการในการจัดการเหตุฉุกเฉินสารเคมีและของเสียอันตราย และการลักลอบทิ้งกากของเสีย
- (3) เสนอแนะมาตรฐาน มาตรการ หลักเกณฑ์ แนวทาง และวิธีการจัดการเหตุฉุกเฉินสารเคมีและของเสียอันตราย และพื้นที่ปนเปื้อนการลักลอบทิ้งกากของเสีย
- (4) จัดทำรายงานสถานการณ์มลพิษกรณีเหตุฉุกเฉินสารเคมีและของเสียอันตราย และการลักลอบทิ้งกากของเสีย
- (5) พัฒนาและถ่ายทอดองค์ความรู้ด้านการจัดการเหตุฉุกเฉินสารเคมีและของเสียอันตราย และการลักลอบทิ้งกากของเสีย
- (6) จัดทำแผนปฏิบัติการฉุกเฉินสารเคมี เพื่อรองรับภารกิจภายใต้แผนป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยแห่งชาติ
- (7) ประสานความร่วมมือระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการฟื้นฟูพื้นที่ปนเปื้อนอันเนื่องมาจากการลักลอบทิ้งกากอุตสาหกรรมที่เป็นอันตราย
- (8) ปฏิบัติงานร่วมกับหรือสนับสนุนการปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องหรือที่ได้รับมอบหมาย

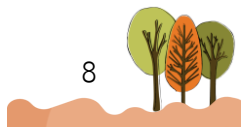

6. ส่วนของเสียอันตราย หน้าที่และอำนาจ ดังนี้

- (1) จัดทำข้อเสนอเชิงนโยบายและแผนงานด้านการจัดการของเสียอันตราย
- (2) จัดทำแนวทางการจัดการของเสียอันตราย
- (3) เสนอแนะมาตรฐาน มาตรการ หลักเกณฑ์ และวิธีการ เพื่อควบคุมและป้องกันการเกิดมลพิษอันเนื่องมาจากของเสียอันตราย
- (4) พัฒนาระบบ รูปแบบ แนวปฏิบัติ และวิธีการที่เหมาะสมในการจัดการของเสียอันตราย
- (5) จัดทำรายงานสถานการณ์มลพิษด้านของเสียอันตราย
- (6) ให้คำแนะนำ ปรีกษา และเสริมสร้างองค์ความรู้ด้านการจัดการของเสียอันตราย
- (7) ดำเนินการตามพันธกรณีระหว่างประเทศ รวมทั้งประสานงานความร่วมมือระหว่างประเทศในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการจัดการของเสียอันตราย
- (8) ปฏิบัติงานร่วมกับหรือสนับสนุนการปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องหรือที่ได้รับมอบหมาย

7. ส่วนสารอันตราย หน้าที่และอำนาจ ดังนี้

- (1) จัดทำข้อเสนอเชิงนโยบายและแผนงานด้านการจัดการสารอันตราย
- (2) จัดทำแนวทางการจัดการสารอันตราย
- (3) เสนอแนะมาตรฐาน มาตรการ หลักเกณฑ์ และวิธีการ เพื่อควบคุมและป้องกันการเกิดมลพิษอันเนื่องมาจากสารอันตราย
- (4) จัดทำรายงานสถานการณ์มลพิษจากสารอันตราย รวมทั้งรายงานผลการดำเนินงานเกี่ยวกับการจัดการสารอันตราย
- (5) พัฒนาระบบ รูปแบบ และวิธีการที่เหมาะสมในการจัดการมลพิษจากสารอันตราย
- (6) ให้คำแนะนำ ปรีกษา และเสริมสร้างองค์ความรู้ด้านการจัดการสารอันตราย
- (7) ดำเนินการตามพันธกรณีระหว่างประเทศ และประสานงานความร่วมมือระหว่างประเทศในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการจัดการสารอันตราย
- (8) ปฏิบัติงานร่วมกับหรือสนับสนุนการปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องหรือที่ได้รับมอบหมาย

งบประมาณในการบริหารจัดการองค์กร และการจัดการกากของเสียและสารอันตราย

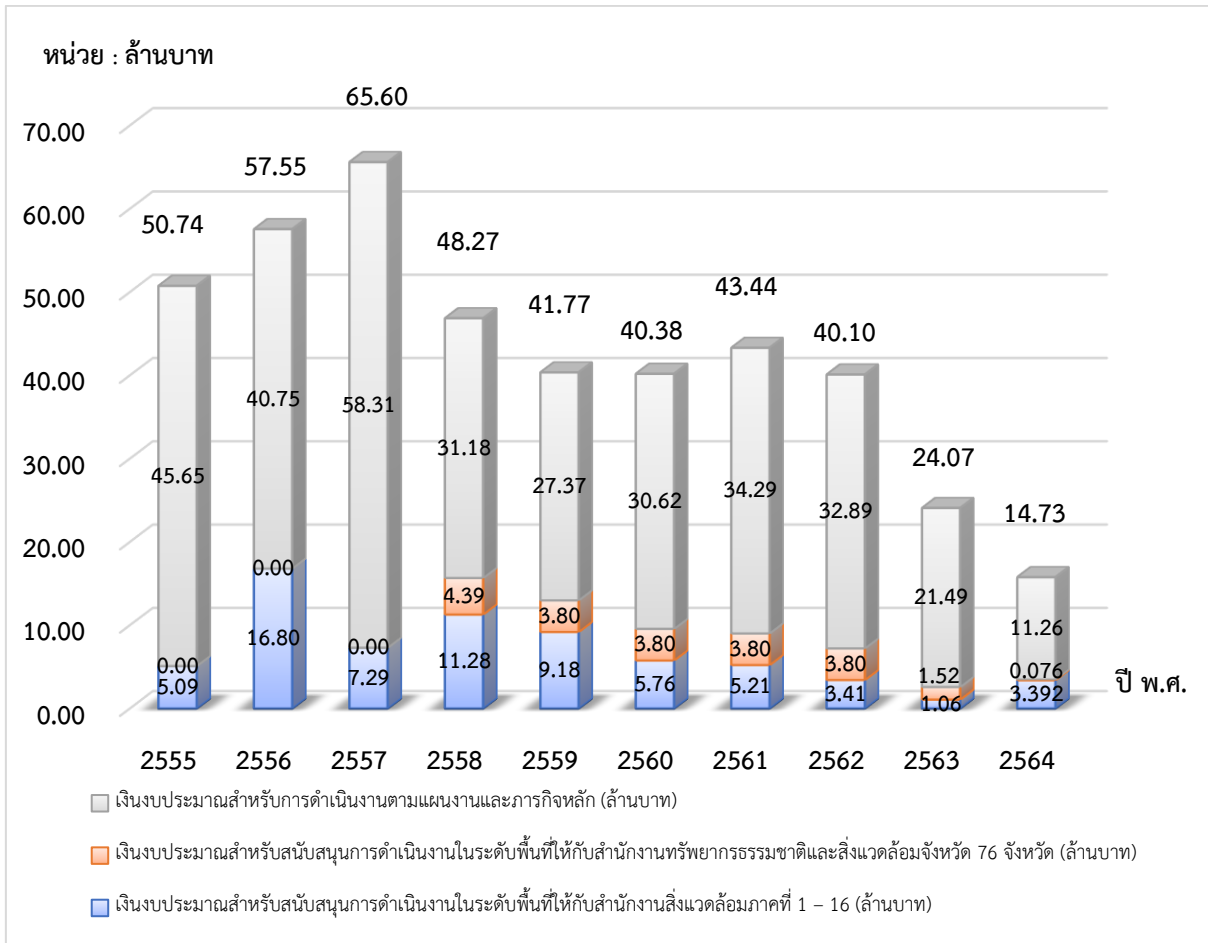
ปีงบประมาณ พ.ศ. 2564 กองจัดการกากของเสียและสารอันตรายได้รับการจัดสรร
งบประมาณ 14,731,800 บาท และมีการเบิกจ่ายในภารกิจ ดังนี้

1. การดำเนินงานตามแผนงานและภารกิจหลัก จำนวน 11,264,267 บาท ประกอบด้วย
 - 1) โครงการพัฒนาและปรับปรุงมาตรฐาน มาตรการ เกณฑ์การปฏิบัติในการจัดการ
คุณภาพสิ่งแวดล้อมและควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิด จำนวน 200,000 บาท
 - 2) โครงการติดตาม ตรวจสอบ เฝ้าระวัง และเตือนภัยคุณภาพสิ่งแวดล้อม จำนวน
894,900 บาท
 - 3) โครงการสนับสนุนการบริหารจัดการมลพิษ จำนวน 1,537,600 บาท
 - 4) โครงการพัฒนาระบบสารสนเทศเพื่อสนับสนุนการบริหารจัดการมลพิษและองค์กร
จำนวน 473,700 บาท
 - 5) โครงการการดำเนินงานพันธกรณีและความร่วมมือระหว่างประเทศ จำนวน 2,305,200 บาท
 - 6) โครงการป้องกันและแก้ไขปัญหามลพิษจากขยะมูลฝอยและของเสียอันตราย
จำนวน 5,852,867 บาท
2. สนับสนุนการดำเนินงานจัดการขยะมูลฝอยและของเสียอันตรายในระดับพื้นที่ จำนวน
3,467,533 บาท

จากข้อมูลตามข้อ 1 และ 2 สรุปแผนงาน/โครงการและงบประมาณ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2564
แยกตามกิจกรรมหลัก ดังตาราง

แผนงาน/โครงการ	งบประมาณ (ล้านบาท)	
	เงิน ภายในกอง	เงินโอน เบิกแทนกัน
แผนงานพื้นฐานด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม		
กิจกรรมที่ 1 พัฒนาเครื่องมือการบริหารจัดการองค์กรและการควบคุมมลพิษ		
กิจกรรมย่อยที่ 1 โครงการพัฒนาและปรับปรุงมาตรฐาน มาตรการ เกณฑ์การปฏิบัติในการจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อมและควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิด	0.2000	
<ul style="list-style-type: none"> สนับสนุนงานประสานการจัดการเหตุฉุกเฉินและฟื้นฟู 		
กิจกรรมย่อยที่ 2 โครงการติดตาม ตรวจสอบ เฝ้าระวัง และเตือนภัยคุณภาพสิ่งแวดล้อม	0.8949	
<ul style="list-style-type: none"> สนับสนุนงานประสานการจัดการเหตุฉุกเฉินและฟื้นฟู 		
กิจกรรมย่อยที่ 3 โครงการสนับสนุนการบริหารจัดการมลพิษ	1.5376	
<ul style="list-style-type: none"> สนับสนุนงานด้านสารอันตราย สนับสนุนงานด้านบริหารงานจัดการองค์กร 		
กิจกรรมย่อยที่ 4 โครงการพัฒนาระบบสารสนเทศเพื่อสนับสนุนการบริหารจัดการมลพิษและองค์กร	0.4737	
<ul style="list-style-type: none"> สนับสนุนงานด้านลดและใช้ประโยชน์ของเสีย สนับสนุนงานด้านขยะมูลฝอยชุมชน 		
กิจกรรมย่อยที่ 5 โครงการการดำเนินงานพันธกรณีและความร่วมมือระหว่างประเทศ	2.3052	
<ul style="list-style-type: none"> สนับสนุนงานด้านสารอันตราย สนับสนุนงานด้านของเสียอันตราย 		
รวมแผนงานพื้นฐานฯ	5.4114	-
แผนงานยุทธศาสตร์จัดการมลพิษและสิ่งแวดล้อม		
โครงการป้องกันและแก้ไขปัญหามลพิษจากขยะมูลฝอยและของเสียอันตราย		
กิจกรรมที่ 1 เสริมสร้างศักยภาพการบริหารจัดการขยะและของเสียอันตราย		
1. โครงการเมืองสวยใส ไร้มลพิษ	4.3905	2.0640
<ul style="list-style-type: none"> สนับสนุนงานด้านขยะมูลฝอยชุมชน สนับสนุนงานด้านของเสียอันตราย สนับสนุนงานประสานการจัดการเหตุฉุกเฉินและฟื้นฟู สนับสนุนงานด้านแผนงานและประมวลผล สนับสนุนงานด้านบริหารจัดการองค์กร 		
2. โครงการเพิ่มประสิทธิภาพการจัดการขยะมูลฝอยของโครงการศูนย์กีฬาพัฒนา อันเนื่องมาจากพระราชดำรินสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี อำเภอบ่อเกลือ จังหวัดน่าน	0.0492	-
<ul style="list-style-type: none"> สนับสนุนงานด้านขยะมูลฝอยชุมชน 		
3. การขับเคลื่อนการดำเนินการตาม Roadmap การจัดการขยะพลาสติก พ.ศ. 2561 – 2573	1.4132	1.4035
<ul style="list-style-type: none"> สนับสนุนงานด้านลดและใช้ประโยชน์ของเสีย 		
รวมแผนงานยุทธศาสตร์ฯ	5.8529	3.4675
รวมทั้งสิ้น	11.2643	3.4675
		14.7318

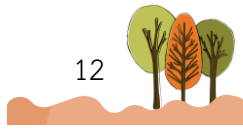
แผนภูมิแสดงงบประมาณตั้งแต่ปีงบประมาณ พ.ศ. 2555 - 2564

ส่วนที่ 2

การดำเนินงานการจัดการ กากของเสียและสารอันตราย

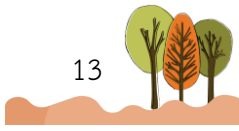

2.1

การพัฒนาเครื่องมือการบริหารจัดการ : กฎหมาย
แผน มาตรฐาน มาตรการ เกณฑ์การปฏิบัติ

การทบทวนร่างพระราชบัญญัติการจัดการซากผลิตภัณฑ์

เครื่องใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์

ปัจจุบันเทคโนโลยีต่าง ๆ กำลังพัฒนาไปอย่างไม่หยุดยั้ง เพื่อรองรับการใช้ชีวิตของมนุษย์ในทุกมิติ แต่ในอีกแง่มุมหนึ่ง ปริมาณซากผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ที่มนุษย์ผลิตขึ้นมาในแต่ละวัน ก็มีปริมาณเพิ่มขึ้นอย่างมากมาเช่นกัน ซึ่งเป็นหนึ่งในปัญหาใหญ่และอันตรายที่เราากำลังจะเผชิญในอนาคต ปริมาณซากผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ไฟฟ้าฯ ที่เกิดขึ้นในประเทศไทยมีมากกว่า 400,000 ตันต่อปี แต่มีการเก็บรวบรวมและนำไปจัดการอย่างถูกต้องเพียง 500 ตันเท่านั้น ส่วนที่เหลือจะถูกเก็บไว้ตามบ้านเรือน ขายเป็นสินค้ามือสอง หรือทิ้งอย่างไม่ถูกวิธี ส่งผลให้สารโลหะหนักในซากผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ไฟฟ้าฯ ปนเปื้อนสู่สิ่งแวดล้อม และก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพอนามัยของประชาชน

ในปี 2564 กองจัดการกากของเสียและสารอันตรายและกองกฎหมาย ได้ทบทวนร่างพระราชบัญญัติการจัดการซากเครื่องใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. ซึ่งร่างพระราชบัญญัติฯ อาศัยหลักการการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนควบคู่กับหลักการความรับผิดชอบต่อที่เพิ่มขึ้นของผู้ผลิต (Extended Producer Responsibility: EPR) ที่ให้ผู้ผลิตและผู้นำเข้ารับผิดชอบต่อค่าใช้จ่ายในการจัดการซากผลิตภัณฑ์ฯ ซึ่งจะช่วยส่งเสริมและรักษาสิ่งแวดล้อมและสุขภาพของประชาชน โดยโครงสร้างของกฎหมาย มีทั้งหมด 5 หมวด 55 มาตรา ประกอบด้วย

หมวด 1 คณะกรรมการจัดการซากผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์

หมวด 2 กองทุนจัดการซากผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์

หมวด 3 การจัดการซากผลิตภัณฑ์

หมวด 4 การตรวจสอบและควบคุม

หมวด 5 บทกำหนดโทษ

ทั้งนี้ เพื่อให้การจัดทำร่างพระราชบัญญัติการจัดการซากผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. มีความครบถ้วนตามบทบัญญัติมาตรา ๗๗ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2560 ซึ่งกำหนดให้รัฐต้องจัดให้มีการรับฟังความคิดเห็นจากผู้เกี่ยวข้อง จึงได้มีการจัดรับฟังความคิดเห็นต่อร่างพระราชบัญญัติการจัดการซากผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. จำนวน 2 ครั้ง คือ ครั้งที่ 1 วันที่ 29 มีนาคม 2564 ณ กรุงเทพมหานคร และครั้งที่ 2 วันที่ 9 เมษายน 2564 ณ จังหวัดเชียงใหม่ พร้อมทั้งเปิดรับฟังความคิดเห็นผ่านทางเว็บไซต์กรมควบคุมมลพิษ

การจัดการซากผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ไฟฟ้าตามที่กำหนดไว้ในร่างพระราชบัญญัติฯ เริ่มจากประชาชนหรือเครือข่ายรับคืนซากผลิตภัณฑ์ฯ นำซากไปส่งที่สถานรับคืนซากผลิตภัณฑ์ฯ ซึ่งอาจเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้ผลิต สถานประกอบกิจการค้าของเก่า หรือหน่วยงานที่ขึ้นทะเบียนกับกรมควบคุมมลพิษ หรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หลังจากนั้น ซากผลิตภัณฑ์จะถูกส่งไปยังสถานถอดแยกซากผลิตภัณฑ์

ซึ่งต้องดำเนินการถอดแยกซากด้วยวิธีการที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ซากที่ถูกถอดแยกที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ต่อ เช่น โลหะมีค่า หรือพลาสติก จะถูกส่งไปยังโรงงานรีไซเคิล ส่วนเศษซากที่เหลือและเป็นของเสียจะต้องนำไปกำจัดโดยวิธีฝังกลบหรือเผาตามหลักวิชาการต่อไป

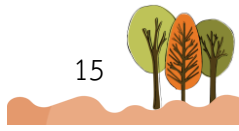
ในปี 2565 กรมควบคุมมลพิษจะรับฟังความคิดเห็นต่อร่างพระราชบัญญัติฯ อีกครั้ง และจะนำเข้าสู่การพิจารณาของคณะกรรมการพัฒนากฎหมายของกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เสนอรัฐมนตรีว่าการกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และนำเข้าสู่การพิจารณาของคณะรัฐมนตรีต่อไป

การถอดแยกซากผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ไฟฟ้าและการกำจัดของเสียจากการถอดแยกอย่างไม่ถูกต้อง

การรับฟังความคิดเห็นต่อร่างพระราชบัญญัติการจัดการซากผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.

การประชุมระดมความคิดเห็นในการจัดทำ

(ร่าง) แผนปฏิบัติการด้านการจัดการขยะของประเทศ พ.ศ. 2565 - 2570

การประชุมคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 3 พฤษภาคม 2559 มีมติเห็นชอบแผนแม่บทการบริหารจัดการขยะมูลฝอยของประเทศ พ.ศ. 2559 – 2564 เพื่อเป็นกรอบและทิศทางการแก้ไขปัญหาการจัดการขยะมูลฝอยและของเสียอันตรายของประเทศ ซึ่งแผนแม่บทฯ ฉบับดังกล่าวจะสิ้นสุดลงในปี 2564 กองจัดการกากของเสียและสารอันตราย จึงได้จัดทำแผนปฏิบัติการด้านการจัดการขยะของประเทศ พ.ศ. 2565 – 2570 เพื่อขับเคลื่อนการจัดการขยะมูลฝอยให้เกิดความต่อเนื่อง ภายใต้บริบทที่สอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน ยุทธศาสตร์ชาติ แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ แผนการปฏิรูปประเทศ ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ นโยบายรัฐบาล อนุสัญญาระหว่างประเทศ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ และสถานการณ์การแพร่ระบาดโรคติดเชื้อ COVID-19

วันที่ 18 มีนาคม 2564 กองจัดการกากของเสียและสารอันตราย จัดประชุมระดมความคิดเห็นในการจัดทำ (ร่าง) แผนปฏิบัติการด้านการจัดการขยะของประเทศ พ.ศ. 2565 - 2570 ณ โรงแรมมิราเคิลแกรนด์ คอนเวนชั่น กรุงเทพฯ มีผู้แทนจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วย กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น กรมอนามัย กรมโรงงานอุตสาหกรรม กรมพัฒนาพลังงานทดแทนและอนุรักษ์พลังงาน สำนักนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม กรมส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม กรมควบคุมมลพิษ กรุงเทพมหานคร สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย และโครงการความร่วมมือภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคประชาสังคม เพื่อจัดการพลาสติกและขยะอย่างยั่งยืน โดยได้รับการสนับสนุนวิทยากรกระบวนการจาก GIZ ภายใต้โครงการจัดการของเสียแบบผสมผสาน เพื่อลดก๊าซเรือนกระจก (Integrated waste and wastewater management for GHG reduction project)

การประชุมระดมความคิดเห็นในการจัดทำ (ร่าง) แผนปฏิบัติการ
ด้านการจัดการขยะของประเทศ พ.ศ. 2565 - 2570

ผู้เข้าร่วมประชุมฯ ได้ร่วมกันระดมสมอง/แสดงความคิดเห็นผ่านกิจกรรมต่าง ๆ อาทิ กิจกรรม World Cafe กิจกรรม Station Talk และการใช้ Web Application Mentimeter เพื่อประเมินผลการดำเนินงานและถอดบทเรียนจากแผนแม่บทการบริหารจัดการขยะมูลฝอยของประเทศ พ.ศ. 2559 - 2564 รวบรวมปัญหา อุปสรรค ความท้าทาย ข้อเสนอแนะในการลดความท้าทาย ประเด็นที่ต้องการผลักดัน ตลอดจนคัดเลือกและจัดลำดับความสำคัญ (prioritization) ของมาตรการต่าง ๆ เพื่อเป็นข้อมูลประกอบในการจัดทำ (ร่าง) แผนปฏิบัติการด้านการจัดการขยะมูลฝอยประเทศ พ.ศ. 2565 - 2570 ต่อไป

กิจกรรมระดมความคิดเห็นในการจัดทำ (ร่าง) แผนปฏิบัติการ
ด้านการจัดการขยะของประเทศ พ.ศ. 2565 - 2570

การจัดทำมาตรฐานคุณภาพตะกอนดินในแหล่งน้ำผิวดิน

กองจัดการกากของเสียและสารอันตรายได้ทบทวนประกาศกรมควบคุมมลพิษ เรื่อง เกณฑ์คุณภาพตะกอนดินในแหล่งน้ำผิวดิน พ.ศ. 2561 เพื่อพัฒนาและยกระดับให้เป็นมาตรฐานคุณภาพสิ่งแวดล้อมตามมาตรา 32 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2535 โดยจัดทำเป็นประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ เรื่อง กำหนดมาตรฐานคุณภาพตะกอนดินในแหล่งน้ำผิวดิน พ.ศ. ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อคุ้มครองสัตว์หน้าดินและสุขภาพอนามัยของมนุษย์ผ่านห่วงโซ่อาหาร เนื้อหาหลักประกอบด้วย

1) มาตรฐานคุณภาพตะกอนดินในแหล่งน้ำผิวดินเพื่อคุ้มครองสัตว์หน้าดิน หรือระดับความเข้มข้นสูงสุดของสารอันตรายในตะกอนดินที่สัตว์หน้าดินสามารถอาศัยได้ โดยไม่เกิดอันตรายต่อสัตว์หน้าดินอย่างมีนัยสำคัญ ประกอบด้วย โลหะหนัก 8 ชนิด สารป้องกันกำจัดศัตรูพืชและสัตว์ 11 ชนิด และสารตกค้างยาวนานในสิ่งแวดล้อม 2 ชนิด

2) มาตรฐานคุณภาพตะกอนดินในแหล่งน้ำผิวดินเพื่อคุ้มครองมนุษย์ผ่านห่วงโซ่อาหารเพื่อการตัดสินใจดำเนินการบริหารจัดการคุณภาพตะกอนดิน หรือระดับความเข้มข้นสูงสุดของสารอันตรายในตะกอนดินที่มนุษย์สามารถรับประทานสัตว์น้ำจากแหล่งน้ำดังกล่าว โดยไม่เกิดอันตรายต่อสุขภาพอนามัยของมนุษย์ในระยะยาว ประกอบด้วย สารป้องกันกำจัดศัตรูพืชและสัตว์ 11 ชนิด และสารตกค้างยาวนานในสิ่งแวดล้อม 7 ชนิด

3) กรอบการประเมินคุณภาพตะกอนดินในแหล่งน้ำผิวดินเพื่อคุ้มครองสัตว์หน้าดิน สำหรับการตัดสินใจดำเนินการบริหารจัดการคุณภาพตะกอนดิน ประกอบด้วย การเปรียบเทียบความเข้มข้นสารอันตรายในตะกอนดินที่ตรวจพบกับมาตรฐานคุณภาพตะกอนดินในแหล่งน้ำผิวดิน ค่าความเข้มข้นสารอันตรายในตะกอนดินที่พบในธรรมชาติ และค่าความเข้มข้นสารอันตรายในตะกอนดินที่ตรวจพบระดับที่ไม่ปลอดภัยต่อสัตว์หน้าดิน

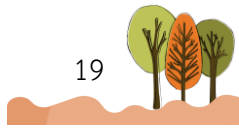
4) กรอบการประเมินคุณภาพตะกอนดินเพื่อคุ้มครองมนุษย์ผ่านห่วงโซ่อาหาร สำหรับการตัดสินใจดำเนินการบริหารจัดการคุณภาพตะกอนดิน ประกอบด้วย การเปรียบเทียบความเข้มข้น สารอันตรายในตะกอนดินที่ตรวจพบกับมาตรฐานคุณภาพตะกอนดินในแหล่งน้ำผิวดิน และการประเมินความเสี่ยงต่อสุขภาพมนุษย์

5) การวิเคราะห์ตะกอนดินในแหล่งน้ำผิวดิน ประกอบด้วย วิธีการวิเคราะห์โลหะหนัก สารป้องกันกำจัดศัตรูพืชและสัตว์ และสารอันตรายอื่น ๆ ในตะกอนดิน

(ร่าง) ประกาศฯ ได้รับฟังความคิดเห็นจากหน่วยงานภายในและภายนอกเรียบร้อยแล้ว และเนื่องจากแหล่งอ้างอิงสำหรับการจัดทำเกณฑ์คุณภาพตะกอนดิน อาทิ หน่วยงานพิทักษ์ระบบนิเวศแห่งรัฐวอชิงตัน สหรัฐอเมริกา หน่วยงานพิทักษ์สิ่งแวดล้อมแห่งรัฐแคลิฟอร์เนีย สหรัฐอเมริกา ได้ปรับปรุงเกณฑ์คุณภาพตะกอนดินเพื่อคุ้มครองมนุษย์ผ่านห่วงโซ่อาหารเป็นเกณฑ์ที่ไม่ระบุตัวเลขแต่ระบุเป็นเชิงคุณภาพ และไม่

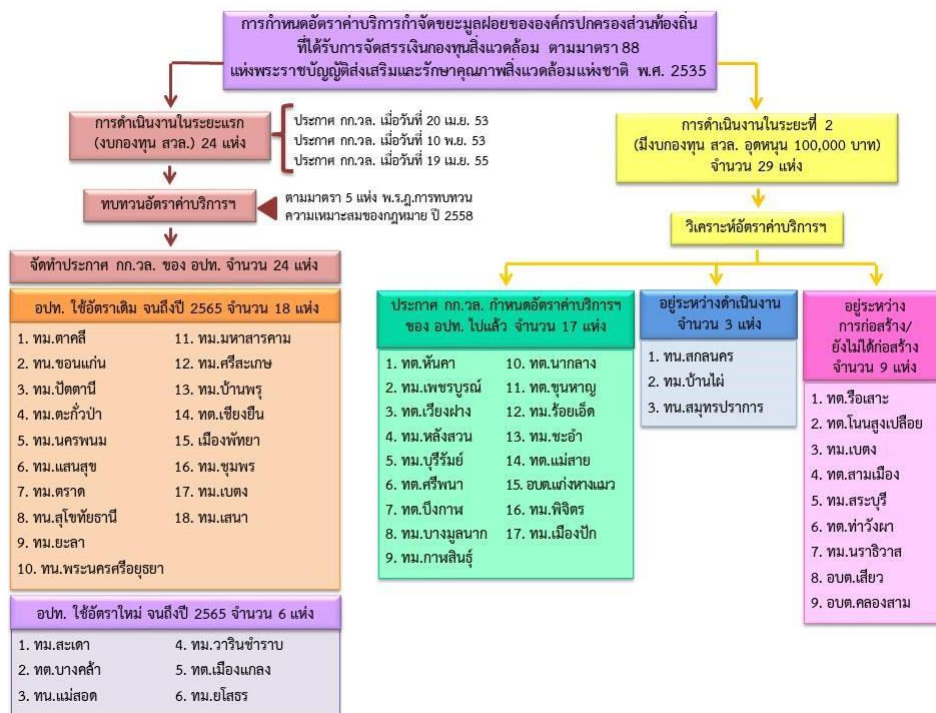
ก่อให้เกิดความเสี่ยงต่อสุขภาพอนามัยของมนุษย์ โดยกำหนดแนวทางการประเมินคุณภาพตะกอนดินเป็นลำดับขั้น ได้แก่ ขั้นตอนที่ 1 การคัดกรองเบื้องต้นจากเกณฑ์มาตรฐาน และขั้นตอนที่ 2 การประเมินเฉพาะพื้นที่หรือการประเมินความเสี่ยงต่อสุขภาพมนุษย์ ซึ่งกองจัดการกากของเสียและสารอันตรายจะได้ศึกษา ทบทวนข้อมูลและปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมตามข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากภาคส่วนต่าง ๆ ในการกำหนดมาตรฐานคุณภาพตะกอนดินในแหล่งน้ำผิวดิน เพื่อปกป้องสุขภาพอนามัยของมนุษย์ผ่านห่วงโซ่อาหารที่เหมาะสมสำหรับประเทศไทยต่อไป

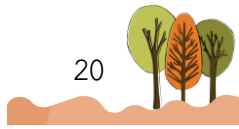

การกำหนดอัตราค่าบริการกำจัดขยะมูลฝอย ตามมาตรา 88 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

ตามกฎหมายการจัดตั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น กำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีภารกิจในการกำจัดสิ่งปฏิกูล ขยะมูลฝอย และน้ำเสียที่เกิดขึ้นในเขตพื้นที่ของตน ปัจจุบันมีสถานที่กำจัดขยะมูลฝอยที่เปิดดำเนินการทั่วประเทศ จำนวน 2,246 แห่ง ซึ่งบางส่วนได้รับงบประมาณสนับสนุนจากกองทุนสิ่งแวดล้อมในการก่อสร้าง จำนวน 53 แห่ง และเพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีค่าใช้จ่ายในการดูแลและบำรุงรักษาสถานที่กำจัดขยะมูลฝอยให้ดำเนินงานระบบกำจัดขยะมูลฝอยได้อย่างมีประสิทธิภาพ ไม่ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมใกล้เคียงและสุขภาพอนามัยของประชาชนในพื้นที่โดยรอบ มาตรา 88 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 จึงระบุให้คณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ โดยคำแนะนำของคณะกรรมการควบคุมมลพิษพิจารณา กำหนดอัตราค่าบริการกำจัดขยะมูลฝอยที่จะประกาศใช้ในพื้นที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ได้รับงบประมาณจากกองทุนสิ่งแวดล้อม

ตั้งแต่ปี 2552 ถึงปัจจุบัน มีองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ได้รับการสนับสนุนงบประมาณในการก่อสร้างหรือเพิ่มประสิทธิภาพระบบกำจัดขยะมูลฝอย ประกาศและจัดเก็บค่าบริการกำจัดขยะมูลฝอยไปแล้ว จำนวน 41 แห่ง (ระยะที่ 1 จำนวน 24 แห่ง และระยะที่ 2 จำนวน 17 แห่ง) และกำลังจะมีการประกาศอัตราค่าบริการฯ เพิ่มเติมอีก 12 แห่ง (ระยะที่ 2)

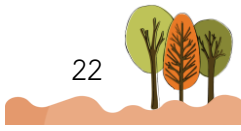
ตารางแสดงองค์ประกอบส่วนท้องถิ่นที่มีการประกาศและจัดเก็บค่าบริการกำจัดขยะมูลฝอย
ตามมาตรา 88 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

รายชื่อองค์ประกอบส่วนท้องถิ่น	ระยะเวลาของอัตรา ค่าบริการกำจัดขยะมูลฝอย
<p>เทศบาลเมืองตากลิ จังหวัดนครสวรรค์ เทศบาลนครขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น เทศบาลเมืองปัตตานี จังหวัดปัตตานี เทศบาลเมืองตะกั่วป่า จังหวัดพังงา เทศบาลเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม เทศบาลเมืองแสนสุข จังหวัดชลบุรี เทศบาลเมืองตราด จังหวัดตราด เทศบาลเมืองสุโขทัยธานี จังหวัดสุโขทัย เทศบาลนครยะลา จังหวัดยะลา เทศบาลเมืองบ้านพรุ จังหวัดสงขลา เทศบาล เมืองศรีสะเกษ จังหวัดศรีสะเกษ เทศบาลตำบลเชียงยืน จังหวัดมหาสารคาม เทศบาลนครพระนครศรีอยุธยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เมืองพัทธยา จังหวัดชลบุรี เทศบาลเมืองเบตง จังหวัดยะลา เทศบาลเมืองชุมพร จังหวัดชุมพร เทศบาลเมือง มหาสารคาม จังหวัดมหาสารคาม และเทศบาลเมืองเสนา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา</p>	<p>ปี พ.ศ. 2552 – 2565 (จำนวน 18 แห่ง)</p>
<p>เทศบาลเมืองสะเดา จังหวัดสงขลา เทศบาลตำบลบางคล้า จังหวัดฉะเชิงเทรา เทศบาลนครแม่สอด จังหวัดตาก เทศบาลเมืองวารินชำราบ จังหวัดอุบลราชธานี เทศบาลตำบลเมืองแกลง จังหวัดระยอง เทศบาลเมืองโยธินธร จังหวัดโยธินธร เทศบาลตำบลหันคา จังหวัดชัยนาท เทศบาลเมืองหลังสวน จังหวัดชุมพร เทศบาลตำบลเวียงฝาง จังหวัดเชียงใหม่ เทศบาลตำบลบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ เทศบาลตำบลศรีพนา จังหวัดบึงกาฬ เทศบาลเมืองบุรีรัมย์ จังหวัดบุรีรัมย์ เทศบาลเมืองบางมูลนาก จังหวัดพิจิตร เทศบาลเมืองเพชรบูรณ์ จังหวัดเพชรบูรณ์ เทศบาลเมืองกาฬสินธุ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ เทศบาลตำบลนากลาง จังหวัดหนองบัวลำภู เทศบาลตำบลขุนหาญ จังหวัดศรีสะเกษ เทศบาลเมืองร้อยเอ็ด จังหวัดร้อยเอ็ด และเทศบาลเมืองชะอำ จังหวัดเพชรบุรี</p>	<p>ปี พ.ศ. 2563 – 2575 (จำนวน 19 แห่ง)</p>
<p>เทศบาลตำบลแม่สาย จังหวัดเชียงราย องค์การบริหารส่วนตำบลแก่งหางแมว จังหวัดจันทบุรี เทศบาลเมืองพิจิตร จังหวัดพิจิตร และเทศบาลเมืองเมืองปัก จังหวัดนครราชสีมา</p>	<p>ปี พ.ศ. 2564 – 2580 (จำนวน 4 แห่ง)</p>
<p>เทศบาลนครสกลนคร จังหวัดสกลนคร เทศบาลเมืองบ้านไผ่ จังหวัดขอนแก่น เทศบาลนครสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรปราการ เทศบาลตำบลเรือเสาะ จังหวัดนราธิวาส เทศบาลตำบลโนนสูงเปลือย จังหวัดหนองบัวลำภู เทศบาล เมืองเบตง จังหวัดยะลา เทศบาลตำบลสามเมือง จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เทศบาลเมืองสระบุรี จังหวัดสระบุรี เทศบาลตำบลท่าวังผา จังหวัดน่าน เทศบาลเมืองนราธิวาส จังหวัดนราธิวาส องค์การบริหารส่วนตำบลเสียว จังหวัดศรีสะเกษ และองค์การบริหารส่วนตำบลคลองสาม จังหวัดปทุมธานี</p>	<p>อยู่ระหว่างดำเนินการ (จำนวน 12 แห่ง)</p>

ปัจจุบัน จำนวนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีการประกาศจัดเก็บค่าบริการกำจัดขยะมูลฝอย สำหรับใช้ในการดูแลและเดินระบบกำจัดขยะมูลฝอยยังมีน้อยมากเมื่อเปรียบเทียบกับจำนวนสถานที่กำจัดขยะมูลฝอยทั่วประเทศ ดังนั้น องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีสถานที่กำจัดขยะมูลฝอยควรให้ความสำคัญ ในการกำหนดอัตราค่าบริการกำจัดขยะมูลฝอย และเรียกเก็บค่าบริการจากประชาชนในพื้นที่และผู้ที่น่าขยะมูลฝอย มาจัดร่วม ตามหลักการผู้ก่อมลพิษเป็นผู้จ่าย (Polluter Pays Principle: PPP) เพื่อเน้นย้ำถึงการมีส่วนร่วม รับผิดชอบในการบำบัดกำจัดมลพิษที่ตัวเองก่อขึ้น และใช้เป็นเครื่องมือหรือกลไกที่สำคัญในการลดขยะมูลฝอย ที่แหล่งกำเนิด รวมทั้งทำให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีงบประมาณเพียงพอในการบริหารจัดการสถานที่กำจัดขยะมูลฝอยให้ถูกต้องและมีประสิทธิภาพ เป็นภาพลักษณ์ที่ดีในภาพรวม สร้างความเชื่อมั่นให้กับประชาชน และลดการต่อต้านการจัดสร้างสถานที่กำจัดขยะมูลฝอยซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นในพื้นที่

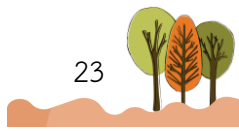

การกำหนดอัตราค่าบริการในการจัดการมูลฝอยติดเชื้อ ตามมาตรา 88 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

มาตรา 88 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 กำหนดให้ “เขตควบคุมมลพิษหรือเขตท้องที่ใดซึ่งได้จัดให้มีการก่อสร้างและดำเนินการระบบบำบัดน้ำเสียรวมหรือระบบกำจัดของเสียรวมของทางราชการโดยเงินงบประมาณแผ่นดินหรือเงินรายได้ของราชการส่วนท้องถิ่น และเงินกองทุน ซึ่งจัดสรรตามพระราชบัญญัตินี้แล้ว ให้คณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ โดยคำแนะนำของคณะกรรมการควบคุมมลพิษพิจารณา กำหนดอัตราค่าบริการที่จะประกาศใช้ในแต่ละเขตควบคุมมลพิษหรือเขตท้องที่ที่เป็นที่ตั้งของระบบบำบัดน้ำเสียรวมหรือระบบกำจัดของเสียรวมดังกล่าว การกำหนดอัตราค่าบริการตามวรรคหนึ่งให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา”

ปี 2564 กองจัดการกากของเสียและสารอันตรายได้จัดทำแนวทางการคำนวณอัตราค่าบริการในการจัดการมูลฝอยติดเชื้อ สำหรับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ได้รับการสนับสนุนงบประมาณในการก่อสร้างระบบกำจัดมูลฝอยติดเชื้อ ภายใต้แผนปฏิบัติการเพื่อการจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อมในระดับจังหวัด และจากกองทุนสิ่งแวดล้อมที่ต้องดำเนินการตามมาตรา 88 จำนวน 4 แห่ง คือ องค์การบริหารส่วนจังหวัดนนทบุรี องค์การบริหารส่วนจังหวัดระยอง เทศบาลนครอุดรธานี และเทศบาลเมืองวารินชำราบ จังหวัดอุบลราชธานี โดยวิเคราะห์ต้นทุนต่อหน่วยการจัดการมูลฝอยติดเชื้อ ซึ่งประเมินจากปริมาณมูลฝอยติดเชื้อที่เข้าสู่ระบบกำจัด และค่าใช้จ่ายในการจัดการมูลฝอยติดเชื้อที่เกิดขึ้นจริงขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่เป็นเจ้าของระบบกำจัดมูลฝอยติดเชื้อ ประกอบด้วย ค่าใช้จ่ายในการลงทุนระบบเก็บรวบรวม ขนส่ง และกำจัดมูลฝอยติดเชื้อ และค่าใช้จ่ายในการดำเนินการและบำรุงรักษาสำหรับระบบเก็บรวบรวม ขนส่ง และกำจัดมูลฝอยติดเชื้อ ด้วยวิธีวิเคราะห์ต้นทุนเฉลี่ยส่วนเพิ่ม (Average Incremental Cost: AIC) และในการวิเคราะห์เพื่อกำหนดอัตราค่าบริการ จะใช้แบบจำลองกระแสเงินสดเป็นเครื่องมือ ในการวิเคราะห์ รวมทั้งนำข้อมูลและประกาศที่เกี่ยวข้องตามกฎหมายอื่นมาพิจารณาประกอบด้วย ทั้งนี้ ต้นทุนการจัดการมูลฝอยติดเชื้อจะคำนวณเป็น “บาทต่อกิโลกรัม” และคาดการณ์ต้นทุนการจัดการมูลฝอยติดเชื้อเป็นระยะเวลา 20 ปี รวมทั้งกำหนดอัตราค่าบริการในการจัดการมูลฝอยติดเชื้อเป็นค่าช่วง (ค่าต่ำสุดและค่าสูงสุด) เพื่อเป็นทางเลือกให้กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนำไปประยุกต์ใช้ในการบริหารจัดการมูลฝอยติดเชื้อได้อย่างเหมาะสมในบริบทของพื้นที่

ทั้งนี้ อัตราค่าบริการในการจัดการมูลฝอยติดเชื้อขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น 4 แห่ง จะนำเสนอเข้าสู่การพิจารณาของคณะกรรมการควบคุมมลพิษ และคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติต่อไป

เตาเผามูลฝอยติดเชื้อ

ประกาศกรมควบคุมมลพิษ

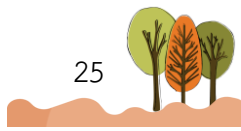
เรื่อง หลักเกณฑ์วิธีการเพื่อคัดแยกองค์ประกอบขยะมูลฝอย

องค์ประกอบขยะมูลฝอย (Waste composition) เป็นข้อมูลพื้นฐานสำคัญสำหรับนำไปใช้ในการออกแบบระบบการจัดการขยะมูลฝอย เช่น การวางแผนเก็บรวบรวมขนส่งขยะมูลฝอย การกำหนดแนวทางการคัดแยกและนำขยะมูลฝอยกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่ การเลือกเทคโนโลยีกำจัดและการออกแบบสถานที่จัดการขยะมูลฝอยให้สอดคล้องกับปริมาณและลักษณะขยะมูลฝอยที่เกิดขึ้น รวมทั้งใช้เป็นข้อมูลอ้างอิงในการประเมินโครงการที่เกี่ยวข้องกับการจัดการขยะมูลฝอยและประเด็นสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ เช่น การประเมินการเกิดก๊าซเรือนกระจกจากการกำจัดมูลฝอย การประเมินผลสำเร็จจากการทำงานตามนโยบายรัฐบาลในการลดการใช้พลาสติกและโฟม หรือการจัดการขยะอาหารในภาคส่วนต่าง ๆ เป็นต้น

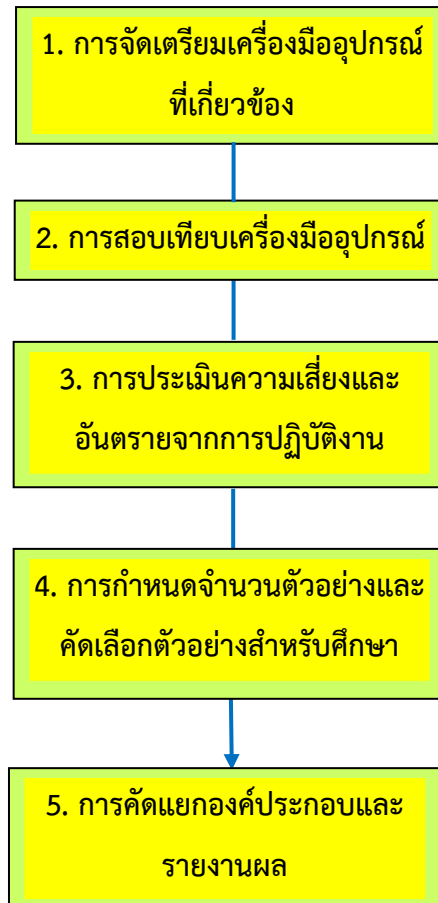
กองจัดการกากของเสียและสารอันตราย ได้เห็นความสำคัญของการศึกษาองค์ประกอบขยะมูลฝอย จึงจัดทำประกาศกรมควบคุมมลพิษ เรื่อง หลักเกณฑ์วิธีการเพื่อคัดแยกองค์ประกอบขยะมูลฝอยขึ้น สำหรับเป็นแนวทางการศึกษาค่าเฉลี่ยองค์ประกอบขยะมูลฝอย โดยอ้างอิงจาก ASTM for Determination of the Composition of Unprocessed Municipal Solid Waste เพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการจัดการมูลฝอยทั้งภาครัฐและเอกชน นำหลักเกณฑ์มาตรฐานนี้ไปใช้อ้างอิงการดำเนินการคัดแยกองค์ประกอบขยะมูลฝอยให้เป็นแนวทางเดียวกันและถูกต้องตามหลักวิชาการ ส่งผลให้ได้ข้อมูลองค์ประกอบขยะมูลฝอยที่น่าเชื่อถือสำหรับใช้ในการวางแผนการจัดการได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การคัดแยกองค์ประกอบขยะมูลฝอยบริเวณสถานที่กำจัดขยะมูลฝอย

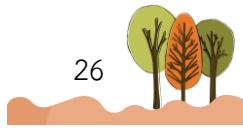

หลักเกณฑ์วิธีการเพื่อคัดแยกองค์ประกอบขยะมูลฝอยมีขั้นตอนตั้งแต่การจัดเตรียมเครื่องมือ อุปกรณ์ การสอบเทียบเครื่องมือ การประเมินความเสี่ยงและอันตรายจากการปฏิบัติงาน การกำหนดและ คัดเลือกจำนวนตัวอย่างที่จะศึกษาองค์ประกอบโดยใช้วิธีทางสถิติจากจำนวนรถเก็บขนมูลฝอย (Vehicle loads) วิธีการเทกองคลุกเกลี่ยตัวแทนขยะมูลฝอยที่จะคัดแยก การคัดแยกตัวอย่างขยะมูลฝอยด้วยมือออกเป็น ชนิดต่าง ๆ อาทิ ขยะอาหาร ขยะพลาสติก กระดาษ แก้ว โลหะ ฝ้ายอ้อม ไม้ ยางและหนัง ซึ่งตัวอย่างขยะมูลฝอย ที่ถูกคัดแยกออกมาจะถูกนำมาชั่งหาสัดส่วนน้ำหนัก และค่าเฉลี่ยองค์ประกอบขยะมูลฝอยต่อไป

ขั้นตอนการดำเนินการศึกษาองค์ประกอบขยะมูลฝอย

หลักเกณฑ์วิธีการคัดแยกองค์ประกอบขยะมูลฝอยดังกล่าวสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการศึกษาองค์ประกอบขยะมูลฝอยได้ทั้งในสถานีนขนถ่ายขยะมูลฝอย สถานที่คัดแยกและแปรสภาพขยะมูลฝอย สถานที่กำจัดขยะมูลฝอยด้วยการเผาหรือหมักปุ๋ยและสถานที่ฝังกลบขยะมูลฝอย ผู้ที่สนใจสามารถดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ https://drive.google.com/folderview?id=146X66G_2gxfjY9k757HcfGLP1m5utrvx

มาตรการและแนวทางการแก้ไขปัญหาการบริหารจัดการ

ขยะมูลฝอยบนเกาะ

ปี 2562 บริษัท Mastercard หรือบริษัทผู้ให้บริการทางการเงินของสหรัฐอเมริกา ได้จัดลำดับ “เมืองจุดหมายปลายทางของนักท่องเที่ยวทั่วโลก” โดยกรุงเทพมหานครเป็นเมืองสุดยอดจุดหมายปลายทางอันดับที่ 1 ของโลกต่อเนื่องเป็นปีที่ 4 และจังหวัดภูเก็ตอยู่อันดับที่ 14 ของโลก โดยมีสถิติจำนวนนักท่องเที่ยวเข้ามาเยี่ยมเยือนประเทศไทยจำนวนเกือบ 40 ล้านคน ซึ่งแหล่งท่องเที่ยวประเภทเกาะเป็นหนึ่งในสถานที่ที่ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวต่างประเทศเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะเกาะภูเก็ต เกาะสมุย เกาะพะงัน เกาะเต่า หมู่เกาะพีพี เกาะลันตา เกาะหลีเป๊ะ อย่างไรก็ตาม ในช่วงที่ผ่านมา มักมีข่าวปรากฏในเรื่องปัญหาสิ่งแวดล้อมกับการท่องเที่ยว โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาการจัดการขยะมูลฝอยบนเกาะต่าง ๆ เช่น เรือเฟอร์รี่บรรทุกรถเทอร์ลเลอร์ขนส่งขยะมูลฝอยอับปางบริเวณเกาะสมุย เมื่อ 1 สิงหาคม 2563 การร้องเรียนเรื่องการจัดการขยะมูลฝอยบนเกาะหมาก เมื่อสิงหาคม 2563 ภาพต่าง ๆ ที่ปรากฏตามสื่อในเรื่องขยะมูลฝอยที่เกิดขึ้นหลังเทศกาลฟุตบอลบนบริเวณหาดรีน บนเกาะพะงัน จากปัญหาข้างต้น คณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติในการประชุม เมื่อวันที่ 22 ตุลาคม 2563 ได้แต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อแก้ไขปัญหาการบริหารจัดการขยะมูลฝอยบนเกาะจำนวน 14 แห่ง ได้แก่ (1) เกาะสีชัง จังหวัดชลบุรี (2) เกาะลันตา จังหวัดชลบุรี (3) เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง (4) เกาะช้าง จังหวัดตราด (5) เกาะหมาก จังหวัดตราด (6) เกาะกูด จังหวัดตราด (7) เกาะเต่า จังหวัดสุราษฎร์ธานี (8) เกาะพะงัน จังหวัดสุราษฎร์ธานี (9) เกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี (10) เกาะยาวน้อย จังหวัดพังงา (11) เกาะยาวใหญ่ จังหวัดพังงา (12) หมู่เกาะพีพี จังหวัดกระบี่ (13) หมู่เกาะลันตา จังหวัดกระบี่ และ (14) เกาะหลีเป๊ะ จังหวัดสตูล

กรมควบคุมมลพิษร่วมกับกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น จังหวัด และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นบนเกาะ ทั้ง 14 เกาะ ได้ร่วมยกร่างมาตรการและแนวทางเพื่อแก้ไขปัญหาการบริหารจัดการขยะมูลฝอยบนเกาะ และเสนอต่อคณะกรรมการฯ ให้ความเห็นชอบ โดยมีเป้าหมายหลัก คือ ในอนาคตเกาะทุกแห่งจะต้องไม่มีการนำขยะมูลฝอยไปจัดการนอกเกาะ ภายในระยะเวลา 5-10 ปี ขึ้นอยู่กับความพร้อมในการดำเนินงานสำหรับพื้นที่เกาะแต่ละแห่ง มาตรการและแนวทางที่จะใช้ในการจัดการขยะมูลฝอยทุกเกาะ มีดังนี้

1) การจัดการขยะที่ต้นทาง ได้แก่ การลดการนำบรรจุภัณฑ์ที่จัดการยากขึ้นเกาะ เช่น บรรจุภัณฑ์เครื่องดื่มประเภทแก้วหรือพลาสติก สนับสนุนการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ การจัดทำกิจกรรม 3R เพื่อลดขยะที่นำไปกำจัดให้เหลือน้อยที่สุด ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นออกข้อบัญญัติกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมจัดการขยะ และการณรงค์ประชาสัมพันธ์เพื่อลดและคัดแยกขยะมูลฝอย

2) การจัดการขยะกลางทาง ได้แก่ การกำหนดรูปแบบการเก็บขนที่เหมาะสมกับพื้นที่ ไม่ให้เกิดผลกระทบต่อประชาชน ส่งเสริมให้เอกชนเข้าร่วมดำเนินงาน

3) การจัดการขยะปลายทาง ได้แก่ ปรับปรุงและเพิ่มประสิทธิภาพสถานที่กำจัดขยะมูลฝอย ที่ดำเนินการไม่ถูกต้อง ติดตามตรวจสอบคุณภาพสิ่งแวดล้อมจากการกำจัดขยะมูลฝอย

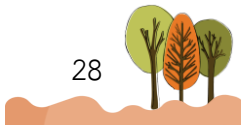
คณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติในการประชุมครั้งที่ 4/2564 เมื่อวันที่ 15 กันยายน 2564 มีมติเห็นชอบกับมาตรการและแนวทางในการแก้ไขปัญหาการบริหารจัดการขยะมูลฝอยบนเกาะตามที่ คณะอนุกรรมการเพื่อแก้ไขปัญหาการบริหารจัดการขยะมูลฝอยบนเกาะเสนอ และให้กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมรับข้อสังเกตและข้อเสนอแนะของกระทรวงมหาดไทย โดยให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มุ่งเน้นการหาวิธีการบริหารจัดการขยะมูลฝอยแบบเบ็ดเสร็จบนพื้นที่เกาะ โดยไม่ขนย้ายขยะมูลฝอยออกจากเกาะ หรือ หากในกรณีที่เป็นเกาะมีข้อจำกัดด้านพื้นที่ก็อาจพิจารณาขนย้ายขยะมูลฝอยออกไปกำจัดบนฝั่งได้ แต่ต้องมีมาตรการควบคุมป้องกันผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นต่อสุขภาพและสิ่งแวดล้อม และมอบให้กระทรวงมหาดไทย ขับเคลื่อนการแก้ไขปัญหาการบริหารจัดการขยะมูลฝอยบนเกาะทั้ง 14 เกาะ และรายงานความก้าวหน้าให้ คณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติทราบต่อไป ซึ่งจะเป็นการเตรียมความพร้อมหลังจากมีการเปิดประเทศ เพื่อการท่องเที่ยวตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน 2564 เป็นต้นไป

เรือเฟอร์รี่บรรทุกขยะอับปางบริเวณเกาะสมุย เมื่อวันที่ 1 สิงหาคม 2563

การอัดและห่อมัดก้อนขยะด้วยแผ่นพลาสติก HDPE ของเทศบาลนครเกาะสมุย เพื่อไปกำจัดบนฝั่ง

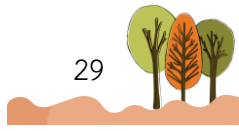

มาตรการกำกับการนำเข้าเศษพลาสติก

ปัญหาขยะพลาสติกที่นำเข้าจากต่างประเทศ เริ่มต้นเมื่อปลายปี 2560 มีการตรวจพบการนำเข้าขยะพลาสติกและขยะอิเล็กทรอนิกส์ โดยใช้ใบอนุญาตนำเข้าเศษพลาสติก ซึ่งเป็นการสำแดงเท็จและนำเข้าโดยไม่ได้รับอนุญาต และในปี 2561 จากสถิติกรมศุลกากร พบว่า มีการนำเข้าเศษพลาสติกเพิ่มขึ้นมากผิดปกติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับนโยบายการส่งเสริมการนำเศษพลาสติกภายในประเทศกลับมาใช้ประโยชน์ ทำให้ประเทศไทยกลายเป็นหนึ่งในประเทศปลายทางในกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่เป็นฐานโรงงานการนำเศษพลาสติกมาหลอมเป็นเม็ดพลาสติก เพื่อส่งกลับไปยังต่างประเทศที่มีความต้องการใช้สูง นอกจากนี้ ยังพบว่าการนำเข้าเศษพลาสติกของไทยมีข้อจำกัดในการกำกับดูแลในหลาย ๆ ด้าน อาทิ การออกใบอนุญาตนำเข้าเศษพลาสติกในปริมาณมากเกินไปเกินศักยภาพการรองรับของโรงงานอุตสาหกรรม เจ้าหน้าที่มีจำนวนไม่เพียงพอในการตรวจสอบโรงงาน ผู้สินค้าที่นำเข้า และไม่มีระบบการตรวจสอบเส้นทางการนำเข้าเศษพลาสติก รวมทั้งขาดการควบคุม ตรวจสอบ กำกับดูแล คุณภาพของเศษพลาสติกที่นำเข้าของโรงงานอุตสาหกรรมในเขตปลอดอากร (Free Zone) และเขตประกอบการเสรี (Free Trade Zone) โดยขาดการควบคุมและการจัดการสิ่งแวดล้อม ทำให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมจากการหลอมพลาสติก และส่งผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของประชาชน เนื่องจากระบบการบำบัดมลพิษของโรงงานไม่เป็นไปตามมาตรฐานสิ่งแวดล้อมที่กำหนด

คณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติได้แต่งตั้งคณะกรรมการบริหารจัดการขยะพลาสติกและขยะอิเล็กทรอนิกส์ เมื่อวันที่ 9 มกราคม 2563 โดยมีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เป็นประธานอนุกรรมการ มีอำนาจหน้าที่ในการเสนอแนะมาตรการเพื่อเสริมสร้างความร่วมมือและประสานงานระหว่างส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ และเอกชน เสนอแนะแนวทาง รูปแบบ หรือกลไกในการบริหารจัดการ ตั้งแต่ขั้นตอนการผลิต การจำหน่าย การบริโภค การจัดการปลายทาง ติดตามประเมินผล และปรับปรุงมาตรการในการป้องกันและแก้ไขปัญหาขยะพลาสติกและขยะอิเล็กทรอนิกส์ของประเทศแบบบูรณาการและที่นำเข้าจากต่างประเทศ รวมทั้งเร่งรัดการดำเนินการของส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้เกิดผลเป็นรูปธรรม ในปี 2564 มีการดำเนินงานที่สำคัญ ดังนี้

1. การประชุมคณะกรรมการฯ ครั้งที่ 3/2563 เมื่อวันที่ 15 ตุลาคม 2563 มีมติให้แต่งตั้งคณะทำงาน 2 คณะ ดังนี้ 1) คณะทำงานกำกับการติดตามตรวจสอบผลกระทบสิ่งแวดล้อมจากโรงงานพลาสติกและการกำกับการนำเข้าเศษพลาสติก และ 2) คณะทำงานเฉพาะกิจในจังหวัดเพื่อติดตามตรวจสอบผลกระทบสิ่งแวดล้อมจากโรงงานพลาสติกและการกำกับการนำเข้าเศษพลาสติก เพื่อตรวจสอบโรงงานพลาสติกทั้งในและนอกเขตปลอดอากร (Free Zone) และเขตประกอบการเสรี (Free Trade Zone) สสำรวจปริมาณความต้องการเศษพลาสติกที่แท้จริง และตรวจสอบการดำเนินงานของโรงงานว่าเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมหรือไม่ ผลการติดตามตรวจสอบสถานประกอบการ จำนวน 157 แห่ง ที่มีความต้องการนำเข้าเศษพลาสติก ในพื้นที่ 18 จังหวัด พบว่า มีโรงงานที่ต้องการนำเข้าเศษพลาสติก จำนวน 63 แห่ง โรงงาน

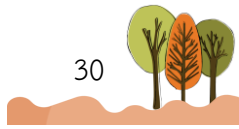
ที่ไม่ต้องการนำเข้าเศษพลาสติก จำนวน 94 แห่ง เมื่อพิจารณาถึงศักยภาพและความพร้อมของโรงงานรีไซเคิลที่จะรับวัตถุดิบเข้าสู่กระบวนการผลิตมีจำนวน 46 แห่ง

2. การประชุมคณะอนุกรรมการฯ ครั้งที่ 1/2564 เมื่อวันที่ 25 มกราคม 2564 ได้นำผลการตรวจสอบมาพิจารณากำหนดมาตรการกำกับการนำเข้าเศษพลาสติก จึงมีมติห้ามนำเข้าเศษพลาสติก ตั้งแต่ 1 มกราคม 2569 และใช้เศษพลาสติกภายในประเทศ 100% เพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายขับเคลื่อนประเทศไทย ด้วยระบบโมเดลเศรษฐกิจ BCG (Bio – Circular – Green Economy)

อธิบดีกรมควบคุมมลพิษได้มอบหมายให้สำนักงานสิ่งแวดล้อมภาคที่ 1 – 16 ตรวจสอบสถานประกอบการที่ดำเนินกิจการเกี่ยวข้องกับพลาสติก จำนวน 729 แห่ง เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาหมลพิษที่อาจเกิดขึ้นจากสถานประกอบการพลาสติก พบว่า มีโรงงานรีไซเคิลที่ใช้เศษพลาสติกเป็นวัตถุดิบในกระบวนการผลิต จำนวน 203 แห่ง ซึ่งเป็นเศษพลาสติกภายในประเทศ เช่น ขวดน้ำดื่ม ถุงพลาสติก เป็นต้น และมีการจัดการมลพิษอยู่ระดับพอใช้ – ดีมาก ขึ้นอยู่กับขนาดของโรงงานและประเภทของพลาสติก

3. การประชุมคณะอนุกรรมการฯ ครั้งที่ 2/2564 เมื่อวันที่ 2 กันยายน 2564 ได้ทบทวนการนำเข้าเศษพลาสติกให้สอดคล้องเหมาะสมกับสถานการณ์ในปัจจุบัน โดยมีมติให้กรมควบคุมมลพิษหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องพิจารณาแนวทางเลือกด้านเงื่อนไขระยะเวลาการห้ามนำเข้า จัดทำข้อดี ข้อเสีย โดยกำหนดแล้วเสร็จภายใน 2 เดือน ก่อนเสนอคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติพิจารณาและเสนอคณะรัฐมนตรีต่อไป โดยมีแนวโน้มที่จะพิจารณาอนุญาตให้นำเข้าเศษพลาสติกได้ไม่เกิน 1-2 ปี และอนุญาตให้นำเข้าเฉพาะเศษพลาสติกอุตสาหกรรมที่มีไม่เพียงพอในประเทศเท่านั้น

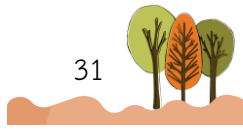
ในปี 2565 กองจัดการกากของเสียและสารอันตรายจะเสนอข้อสรุปนโยบายการนำเข้าเศษพลาสติก มาตรการกำกับการนำเข้าเศษพลาสติกและมาตรการลดผลกระทบจากการห้ามนำเข้าเศษพลาสติก เพื่อจะได้เป็นทิศทางการดำเนินงานของประเทศต่อไป

การติดตามตรวจสอบการนำเข้าเศษพลาสติก

การตรวจสอบโรงงานพลาสติก

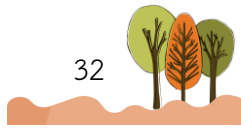

มาตรการการแก้ไขปัญหาการจัดการขยะอิเล็กทรอนิกส์

ปริมาณขยะอิเล็กทรอนิกส์ที่เกิดขึ้นในประเทศเพิ่มมากขึ้นทุกปี ประมาณ 400,000 ตัน มีองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเก็บรวบรวมได้เพียง 49 ตัน ส่วนที่เหลือจะถูกเก็บไว้ตามบ้านเรือน ชายเป็นสินค้ามือสอง หรือขายให้รถเร่หรือชาเล้ง และมีการตรวจพบการถอดแยกของชุมชน โรงงานและสถานประกอบการถอดแยกขยะอิเล็กทรอนิกส์ที่ดำเนินการอย่างไม่ถูกต้องตามหลักวิชาการ ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและสุขภาพของประชาชนได้

กองจัดการกากของเสียและสารอันตรายได้จัดทำมาตรการการแก้ไขปัญหาการจัดการขยะอิเล็กทรอนิกส์ เพื่อให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องเร่งดำเนินการเพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาการจัดการขยะอิเล็กทรอนิกส์ที่เกิดขึ้นภายในประเทศและที่นำเข้ามาจากต่างประเทศ เพื่อลดผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของประชาชนและสิ่งแวดล้อมให้เกิดผลอย่างเป็นรูปธรรม โดยได้ดำเนินการดังนี้

1. รับฟังความคิดเห็นต่อมาตรการการแก้ไขปัญหาการจัดการขยะอิเล็กทรอนิกส์จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
2. เสนอมาตรการฯ ต่อคณะอนุกรรมการกำกับกำกับการดำเนินงานตามยุทธศาสตร์การจัดการซากผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์เชิงบูรณาการ ในการประชุมครั้งที่ 1/2562 เมื่อวันที่ 29 เมษายน 2562 ครั้งที่ 2/2562 เมื่อวันที่ 15 กรกฎาคม 2562 และครั้งที่ 3/2562 เมื่อวันที่ 2 กันยายน 2562 และคณะอนุกรรมการบริหารจัดการขยะอิเล็กทรอนิกส์และขยะพลาสติก ในการประชุมครั้งที่ 2/2563 เมื่อวันที่ 3 กันยายน 2563
3. เสนอมาตรการฯ ต่อคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ในการประชุมครั้งที่ 6/2563 เมื่อวันที่ 22 ตุลาคม 2563 โดยมีมติเห็นชอบและให้เสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อทราบต่อไป
4. เสนอมาตรการฯ ต่อคณะรัฐมนตรี ในการประชุม เมื่อวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2564 โดยมีมติรับทราบมาตรการการแก้ไขปัญหาการจัดการขยะอิเล็กทรอนิกส์
5. สำระสำคัญของมาตรการการแก้ไขปัญหาการจัดการขยะอิเล็กทรอนิกส์ มีดังนี้
 - 5.1 มาตรการการแก้ไขปัญหาการจัดการขยะอิเล็กทรอนิกส์ที่เกิดขึ้นภายในประเทศ
 - 1) จัดสถานที่รับคืนขยะอิเล็กทรอนิกส์จากประชาชน และนำไปจัดการอย่างถูกต้องรวมทั้งจัดทำระบบการติดตามตรวจสอบและรายงานผล เพื่อกำกับดูแลให้ขยะอิเล็กทรอนิกส์ได้รับการจัดการอย่างถูกต้อง โดยให้มีการสนับสนุนด้านงบประมาณ บุคลากร และสถานที่ในการดำเนินการด้วย
 - 2) เฝ้าระวังการปนเปื้อนมลพิษที่เกิดจากการประกอบกิจกรรมถอดแยกและรีไซเคิลขยะอิเล็กทรอนิกส์อย่างไม่ถูกต้อง และผลกระทบต่อสุขภาพอนามัย
 - 3) ออกกฎกระทรวงสุขลักษณะการจัดการมูลฝอยที่เป็นพิษหรืออันตรายจากชุมชน พ.ศ. 2563 และออกกฎกระทรวงสาธารณสุข เพื่อกำหนดให้กิจการถอดแยกขยะอิเล็กทรอนิกส์เป็นกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพและเตรียมความพร้อมของหลักเกณฑ์/สุขลักษณะของสถานประกอบการถอดแยก

และวิธีการถอดแยกอย่างเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ตามมาตรา 31 ของพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 รวมทั้งผลักดันให้ท้องถิ่นออกข้อบัญญัติท้องถิ่นตามกฎหมายกระทรวงสาธารณสุข เพื่อกำหนดให้กิจการถอดแยกซากขยะอิเล็กทรอนิกส์เป็นกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ตามมาตรา 32 ของพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 และให้หน่วยงานกำกับดูแลเพิ่มความเข้มงวดในการตรวจสอบสถานประกอบกิจการถอดแยกฯ

4) เร่งจัดทำร่างพระราชบัญญัติการจัดการซากเครื่องใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. และจัดทำโครงการนำร่องการจัดการซากขยะอิเล็กทรอนิกส์อย่างเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม โดยอาศัยหลักการขยายความรับผิดชอบของผู้ผลิต

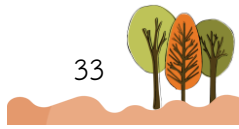
5) พัฒนาเทคโนโลยี/นวัตกรรม ด้านการจัดการซากขยะอิเล็กทรอนิกส์ และลดการใช้สารอันตรายในเครื่องใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์

5.2 มาตรการการแก้ไขปัญหาการจัดการซากขยะอิเล็กทรอนิกส์ที่นำเข้าจากต่างประเทศ

1) ยกเลิกการนำเข้าซากขยะอิเล็กทรอนิกส์ 428 รายการ และกำหนดเงื่อนไขการนำเข้าเครื่องใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ที่ใช้แล้ว

2) จัดให้มีระบบการตรวจสอบตู้บรรจุทุกสินค้าอย่างเข้มงวด

3) เผื่อระวางการปนเปื้อนมลพิษที่เกิดจากการประกอบกิจกรรมถอดแยกและรีไซเคิลซากขยะอิเล็กทรอนิกส์อย่างไม่ถูกต้องและผลกระทบต่อสุขภาพอนามัย

แนวทางการประเมินพื้นที่ปนเปื้อนมลพิษเบื้องต้น

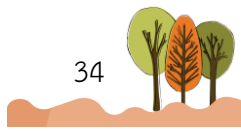
(Preliminary Assessment: PA)

พื้นที่ปนเปื้อนมลพิษหรือสารเคมีอันตรายทั้งในดิน น้ำผิวดิน น้ำใต้ดิน และอากาศ ส่งผลให้เกิดปัญหาสิ่งแวดล้อมและสุขภาพอนามัยของมนุษย์ โดยทั่วไปจะรวมถึงพื้นที่ที่ผ่านการประกอบกิจการอุตสาหกรรมที่มีการรั่วไหล ตกค้าง สะสม หรือแพร่กระจายมลพิษหรือภาวะมลพิษ เช่น พื้นที่โรงงาน อุตสาหกรรมที่ยกเลิกการประกอบกิจการ พื้นที่เหมืองแร่เก่า พื้นที่ที่เกิดอุบัติเหตุสารเคมี เป็นต้น และพื้นที่ที่มีการลักลอบทิ้งกากสารเคมีหรือวัตถุอันตรายจากกระบวนการผลิตทางอุตสาหกรรม ทั้งที่เป็นการทิ้งปะปนกับขยะชุมชน ลักลอบทิ้งหรือกำจัดอย่างผิดกฎหมาย หรือแอบขนย้ายไปทิ้งตามที่รกร้างในเขตพื้นที่อุตสาหกรรมและจังหวัดใกล้เคียง โดยปัจจุบันยังไม่มีแนวทางหรือวิธีการในการตรวจสอบประเมินพื้นที่ปนเปื้อนมลพิษอย่างชัดเจน ทำให้การวิเคราะห์ขี้พื้นที่ปนเปื้อนยังไม่เป็นมาตรฐานเดียวกัน

การลักลอบทิ้งกากของเสียซึ่งปนเปื้อนต่อคุณภาพสิ่งแวดล้อม

กองจัดการกากของเสียและสารอันตรายได้จัดทำ (ร่าง) แนวทางการประเมินพื้นที่ปนเปื้อนมลพิษเบื้องต้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นแนวทางให้หน่วยงานของภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้องดำเนินการประเมินพื้นที่ปนเปื้อนมลพิษเบื้องต้น (Preliminary Assessment: PA) อย่างถูกต้องและสอดคล้องเป็นมาตรฐานเดียวกันทั่วประเทศ โดยมีเนื้อหาประกอบด้วย ข้อมูลที่จำเป็นสำหรับการประเมินพื้นที่เบื้องต้น วิธีการให้ได้มาซึ่งข้อมูล วิธีการให้คะแนน ข้อกำหนดในการจัดทำรายงาน การให้แนวทางและคำแนะนำในการประเมินผล และการใช้ใบคะแนนการประเมินพื้นที่ปนเปื้อนเบื้องต้น (PA Scoresheets) มีรายละเอียดดังนี้

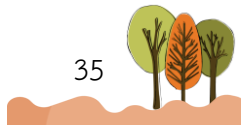

ส่วนที่ 1 ข้อมูลที่จำเป็นสำหรับการประเมินพื้นที่ปนเปื้อนมลพิษเบื้องต้น ประกอบด้วย การสืบค้นข้อมูลจากทะเบียนเอกสาร การรวบรวมข้อมูลจากสื่อต่าง ๆ หรือเรื่องราวเรียน การสำรวจพื้นที่ปนเปื้อนมลพิษข้อพิจารณาเพื่อการตอบโต้เหตุฉุกเฉิน และข้อพิจารณาเกี่ยวกับการปนเปื้อนอากาศกัมมันตรังสีที่อาจพบในพื้นที่ปนเปื้อน ทั้งนี้ ข้อมูลประกอบการประเมินอาจได้มาจาก รายงานการศึกษาความเป็นไปได้ของโครงการ รายงานวิเคราะห์ผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม รายงานเหตุร้องเรียนและผลการตรวจสอบ รายงานเกี่ยวกับน้ำใต้ดิน และธรณีวิทยา ภาพถ่ายทางอากาศ แผนที่แสดงภูมิประเทศและลักษณะทางธรณีวิทยา ผังบริเวณแสดงที่ตั้งจุดต่าง ๆ เป็นต้น

ส่วนที่ 2 การให้คะแนนพื้นที่ปนเปื้อนมลพิษ ประกอบด้วย วิธีการให้คะแนนพื้นที่ปนเปื้อนมลพิษเพื่อประเมินพื้นที่ปนเปื้อนมลพิษเบื้องต้นโดยใช้ใบคะแนน (PA Scoresheet) สำหรับรวบรวมและประเมินข้อมูลหลัก ๆ ได้แก่ รายละเอียดพื้นที่ปนเปื้อนมลพิษ แหล่งกำเนิดและคุณลักษณะของสารปนเปื้อน โอกาสการปลดปล่อยสารปนเปื้อน และเส้นทางการรับสัมผัสสารปนเปื้อนผ่านทางน้ำผิวดิน น้ำใต้ดิน ดิน และอากาศ ซึ่งข้อมูลดังกล่าวจะถูกนำมาใช้ประเมินศักยภาพความเป็นอันตรายของพื้นที่ปนเปื้อนมลพิษเบื้องต้นและพิจารณาถึงความจำเป็นในการดำเนินการใด ๆ กับพื้นที่ดังกล่าว เช่น การเก็บตัวอย่างดิน น้ำ หรืออากาศเพิ่มเติมหรือช่วยบ่งชี้ว่าควรดำเนินการในขั้นตอนการตรวจสอบพื้นที่ต่อไปหรือไม่

ส่วนที่ 3 การจัดทำรายงานการประเมินพื้นที่ปนเปื้อนมลพิษเบื้องต้น ประกอบด้วย 1) แบบฟอร์มสรุปข้อมูลการประเมินพื้นที่ปนเปื้อนมลพิษเบื้องต้น เพื่อแสดงข้อมูลลักษณะเฉพาะของพื้นที่และแนวโน้มเป็นพื้นที่ปนเปื้อนที่อาจต้องมีการจัดการการปนเปื้อนหรือฟื้นฟูต่อไป 2) รายงานเชิงบรรยาย แสดงลักษณะของพื้นที่ปนเปื้อนมลพิษ แหล่งกำเนิด การตรวจสอบผู้ที่อาจได้รับผลกระทบในแต่ละเส้นทางการรับสัมผัสสารปนเปื้อน และสรุปผล และ 3) คะแนนการประเมินพื้นที่ปนเปื้อนมลพิษเบื้องต้น ซึ่งได้จากการคำนวณในใบคะแนนการประเมินพื้นที่ปนเปื้อนมลพิษเบื้องต้น (PA Scoresheets)

ทั้งนี้ กองจัดการกากของเสียและสารอันตรายมีแผนการรับฟังความคิดเห็นและจะนำ (ร่าง) แนวทางการประเมินพื้นที่ปนเปื้อนมลพิษเบื้องต้นไปทดสอบในพื้นที่ปนเปื้อนประเภทต่าง ๆ เพื่อปรับปรุงให้มีความเหมาะสมและสามารถนำไปใช้ในทางปฏิบัติได้จริง

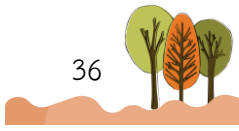
ข้อเสนอแนะทางวิชาการในการจัดการขยะจากการก่อสร้าง รื้อถอน และซ่อมแซมอาคารที่มีแร่ใยหิน

ในปี 2564 กองจัดการกากของเสียและสารอันตรายได้จัดทำข้อเสนอแนะทางวิชาการในการจัดการขยะจากการก่อสร้าง รื้อถอน และซ่อมแซมอาคารที่มีแร่ใยหิน ตามมติสมัชชาสุขภาพแห่งชาติ ครั้งที่ 12 มาตรการทำให้สังคมไทยไร้แร่ใยหิน สำหรับใช้เป็นแนวทางให้แก่หน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน และประชาชน เพื่อลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและสุขภาพอนามัย โดยได้จัดประชุมรับฟังความคิดเห็นจากทุกภาคส่วน

สาระสำคัญของข้อเสนอแนะทางวิชาการในการจัดการขยะจากการก่อสร้าง รื้อถอน และซ่อมแซมอาคารที่มีแร่ใยหิน ได้แก่ ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับแร่ใยหิน สถานการณ์การจัดการขยะแร่ใยหิน ทั้งในประเทศ และต่างประเทศ นโยบายและกฎหมายที่เกี่ยวข้อง การจัดการขยะที่มีแร่ใยหิน และข้อเสนอแนะทางวิชาการในการจัดการขยะที่มีแร่ใยหิน สรุปดังนี้

การก่อสร้าง รื้อถอน และซ่อมแซมอาคารที่มีแร่ใยหิน

- 1) กำหนดให้มีการแจ้ง หรือขออนุญาตเมื่อมีการรื้อถอน หรือซ่อมแซมอาคาร โดยกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบของเจ้าของอาคาร หรือผู้รับเหมา หรือหัวหน้างานและคนงานที่ทำงานเกี่ยวข้องกับการรื้อถอนวัสดุที่มีแร่ใยหินและกำหนดบทลงโทษหากไม่ปฏิบัติตาม
- 2) ส่งเสริมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้ออกข้อบัญญัติในการควบคุมการก่อสร้าง ซ่อมแซม และรื้อถอนอาคาร รวมทั้งการจัดการขยะที่เกิดขึ้น
- 3) กำหนดให้มีการผนวกเกี่ยวกับการรื้อถอนและการกำจัดขยะที่มีแร่ใยหินในการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม (EIA) ก่อนเริ่มงานก่อสร้างโครงการต่าง ๆ
- 4) กำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบของเจ้าของอาคาร ผู้รับเหมา หัวหน้างานและคนงานที่ทำงานเกี่ยวกับการรื้อถอนวัสดุที่มีแร่ใยหิน รวมทั้งกำหนดวิธีการประเมินสภาพแวดล้อมในการทำงาน เพื่อวิเคราะห์หาแร่ใยหินในอากาศ ทั้งในระหว่างและหลังการรื้อหรือซ่อมแซมและกำหนดบทลงโทษสำหรับผู้ฝ่าฝืน
- 5) กำหนดให้มีการขึ้นทะเบียนผู้ประกอบการก่อสร้าง รื้อถอน และซ่อมแซมอาคารรวมทั้งระบุวัสดุที่มีแร่ใยหิน
- 6) กำหนดหลักเกณฑ์หรือแนวทางการก่อสร้าง รื้อถอนและซ่อมแซมอาคาร
- 7) พัฒนาการวินิจฉัยและการเฝ้าระวังโรคที่เกิดจากแร่ใยหินของบุคลากรทางการแพทย์ และเกณฑ์การวินิจฉัยโรคแอสเบสตอส (แร่ใยหิน) หรือโรคมะเร็งจากแอสเบสตอส (แร่ใยหิน)
- 8) ส่งเสริมให้ใช้วัสดุก่อสร้างที่ปราศจากแร่ใยหินให้แก่ภาคเอกชนและประชาชน
- 9) สร้างความรู้ในการแยกขยะที่มีแร่ใยหินออกจากขยะทั่วไปแก่ประชาชน

10) กำหนดโครงการจัดซื้อจัดจ้างภาครัฐให้กำหนดหลักเกณฑ์งานก่อสร้างห้ามใช้วัสดุอุปกรณ์ ผลิตภัณฑ์ที่มีส่วนผสมของแร่ใยหิน รวมถึงหลักเกณฑ์การรื้อถอนสิ่งก่อสร้าง หรืออาคารเก่าที่มีแร่ใยหินด้วยขั้นตอนที่ถูกต้องและปลอดภัย

11) กำหนดไม่ให้มีการซื้อขายวัสดุที่มีแร่ใยหินที่ใช้แล้ว และกำหนดบทลงโทษสำหรับผู้ฝ่าฝืน และเผยแพร่ในสื่อต่าง ๆ ให้กับประชาชน

การเก็บรวบรวม และการขนส่งขยะที่มีองค์ประกอบของแร่ใยหิน

1) เพิ่มเติมขยะที่มีแร่ใยหิน รวมทั้งวัสดุที่มีแร่ใยหินเป็นส่วนผสมมากกว่าร้อยละ 1 โดยน้ำหนัก (Asbestos Containing Materials: ACMs) เป็นมูลฝอยที่เป็นพิษหรืออันตรายจากชุมชน เพื่อให้มีการจัดการอย่างเป็นระบบ และให้เจ้าหน้าที่ตามกฎหมายมีอำนาจและตรวจติดตามและเพื่อให้มีการกำหนดวิธีการและขั้นตอนในการจัดการขยะที่มีแร่ใยหิน รวมทั้งการกำหนดพื้นที่ที่สามารถฝังกลบขยะได้อย่างเหมาะสม

2) ส่งเสริมและสร้างความรู้ความเข้าใจแก่ประชาชนให้ทราบถึงอันตรายของขยะที่มีแร่ใยหินอย่างต่อเนื่องทุกช่องทาง

3) กำหนดหลักเกณฑ์มาตรการและวิธีการในการเก็บรวบรวม การขนส่ง การบำบัดหรือกำจัดขยะที่มีแร่ใยหิน ด้วยวิธีการที่เหมาะสมและถูกต้องตามหลักวิชาการ

4) จัดให้มีระบบควบคุมการเก็บรวบรวม ขนส่ง และกำจัดขยะก่อสร้างที่มีแร่ใยหิน

การกำจัดขยะที่มีองค์ประกอบของแร่ใยหิน

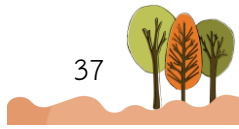
การพัฒนานวัตกรรมกำจัดขยะที่มีแร่ใยหิน เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการจัดการขยะที่มีแร่ใยหิน ลดค่าใช้จ่าย และพื้นที่ในการกำจัดให้สามารถดำเนินการได้ยาวนานมากขึ้น

การบริหารจัดการขยะที่มีองค์ประกอบของแร่ใยหิน

1) กำหนดนโยบายและแผนงานจัดการแร่ใยหินในภาพรวมประเทศ รวมถึงประเด็นการจัดการขยะที่มีแร่ใยหิน

2) จัดตั้งหน่วยฝึกอบรมหรือหน่วยงานที่ให้ความรู้แก่ผู้ที่จะดำเนินการจัดการเกี่ยวกับขยะที่มีแร่ใยหิน

3) ศึกษาและประเมินความเสี่ยง รวมทั้งผลกระทบทางสุขภาพและสิ่งแวดล้อมจากขยะที่มีแร่ใยหิน

โรคหอบเรื้อรัง

ปัจจัยที่ก่อให้เกิดโรคหอบเรื้อรังได้คือ

เป็นกรดใน
ท้อง

การสูบบุหรี่
หรือยาสูบ

การติดเชื้อ
ในปอด

ช่องทางการรับสัมผัสโรค คือ

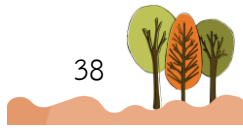
ในเด็กจะพบโรคนี้โดยมากในเด็กทารก เด็กที่มีปอดอ่อนแอ เด็กที่มีโรคหัวใจ เด็กที่มีโรคภูมิแพ้ เด็กที่มีโรคหอบเรื้อรัง เด็กที่มีโรคอ้วน เด็กที่มีโรคเบาหวาน เด็กที่มีโรคไต

โรคของปอดเรื้อรังเรื้อรัง

1. โรคหอบเรื้อรังเรื้อรังเรื้อรัง
2. โรคหอบเรื้อรังเรื้อรังเรื้อรัง
3. โรคหอบเรื้อรังเรื้อรังเรื้อรัง
4. โรคหอบเรื้อรังเรื้อรังเรื้อรัง

ภาพโรคเหตุในเรื้อรังเรื้อรัง
ที่มา : ไทยพับลิก้า (2563)

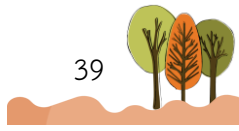
การประชุมรับฟังความคิดเห็นผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์

2.2

การป้องกันและแก้ไขปัญหามลพิษ
จากขยะมูลฝอยและของเสียอันตราย

การดำเนินงานภายใต้โครงการเมืองสวยใส ไร้มลพิษ (Clean and Green City)

ภายหลังคณะรัฐมนตรีมีมติเห็นชอบแผนแม่บทการจัดการขยะมูลฝอยและของเสียอันตรายของประเทศไทย (พ.ศ. 2559 – 2564) เมื่อวันที่ 3 พฤษภาคม 2559 หน่วยงานต่าง ๆ ได้ร่วมกันขับเคลื่อนการบริหารจัดการขยะมูลฝอยของประเทศไทยให้เป็นไปตามเป้าหมายและตามที่กฎหมายได้บัญญัติอำนาจและหน้าที่ไว้ โดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในฐานะหน่วยปฏิบัติการ (Operator) ได้ดำเนินการเก็บ ขน และกำจัดขยะมูลฝอย รวมทั้งดำเนินกิจกรรมการลด คัดแยก และนำขยะมูลฝอยกลับมาใช้ประโยชน์ กระทั่งรวมมหาดไทย โดยกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น เป็นหน่วยประสานงาน (Focal Point) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั่วประเทศ และกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ในฐานะหน่วยกำกับการดำเนินงาน (Regulator) โดยเป้าหมายสำคัญ ในปี 2564 คือ “ขยะมูลฝอยชุมชน ได้รับการจัดการอย่างถูกต้องตามหลักวิชาการ ไม่น้อยกว่า ร้อยละ 75”

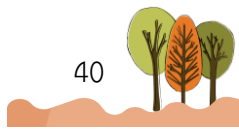
กองจัดการกากของเสียและสารอันตราย ได้ดำเนินงานภายใต้โครงการเมืองสวยใส ไร้มลพิษ (Clean and Green City) โดยผลมีการดำเนินงานที่สำคัญดังนี้

1. ฝึกอบรม “การให้คำแนะนำในการบริหารจัดการขยะมูลฝอย” ให้กับผู้แทนหน่วยงานต่าง ๆ ได้แก่ กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น กรมอนามัย สำนักงานสิ่งแวดล้อมภาคที่ 1 - 16 สำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม 76 จังหวัด สำนักงานส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น 76 จังหวัด และสำนักสิ่งแวดล้อม กรุงเทพมหานคร เพื่อเสริมสร้างองค์ความรู้และนำไปสู่ประสบการณ์ต่าง ๆ จากการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ที่เกิดขึ้นไปประยุกต์ใช้และให้คำแนะนำในเรื่องการบริหารจัดการขยะมูลฝอยให้กับจังหวัด องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือผู้ปฏิบัติงานในระดับพื้นที่ได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ

การฝึกอบรม “การให้คำแนะนำในการบริหารจัดการขยะมูลฝอย”

เมื่อวันที่ 8 - 9 กุมภาพันธ์ 2564

2. ลงพื้นที่ติดตามตรวจสอบการดำเนินงานสถานที่กำจัดขยะมูลฝอย และจัดทำคำแนะนำในการปรับปรุงสถานที่กำจัดขยะมูลฝอย จำนวน 10 แห่ง ให้กับจังหวัด องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ 1) องค์กรบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ 2) เทศบาลนครลำปาง จังหวัดลำปาง 3) เทศบาลเมืองจันทบุรี จังหวัดจันทบุรี 4) องค์กรบริหารส่วนตำบลแก่งหางแมว จังหวัดจันทบุรี 5) เทศบาลเมืองร้อยเอ็ด จังหวัดร้อยเอ็ด 6) เทศบาลเมืองวาปีปทุม จังหวัดมหาสารคาม 7) เทศบาลเมืองชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ 8) เทศบาลเมืองเมืองปัก จังหวัดนครราชสีมา 9) เทศบาลนครนครศรีธรรมราช จังหวัดนครศรีธรรมราช และ 10) เทศบาลตำบลปากน้ำท่าเรือ จังหวัดระนอง

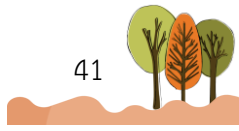

การลงพื้นที่ติดตามตรวจสอบการดำเนินงานสถานที่กำจัดขยะมูลฝอย

3. เผยแพร่เอกสารทางวิชาการและคู่มือที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการขยะมูลฝอย เพื่อสนับสนุนการดำเนินงานของจังหวัดในการติดตามและกำกับดูแลการบริหารจัดการขยะมูลฝอยภายในพื้นที่จังหวัด

4. ติดตามความก้าวหน้าการดำเนินงานตามคำแนะนำในการปรับปรุงประสิทธิภาพการดำเนินงานสถานที่กำจัดขยะมูลฝอย 54 แห่ง พบว่า สถานที่กำจัดขยะมูลฝอย 52 แห่ง (ร้อยละ 96) มีการปรับปรุงประสิทธิภาพตามคำแนะนำ โดยมี 5 ปัญหาที่พบบ่อย คือ 1) ท่อระบายก๊าซจากหลุมฝังกลบพังเสียหาย 2) หน่วยงานกำจัดขยะมูลฝอยสกปรก ไม่เป็นระเบียบ 3) ขยะมูลฝอยปลิว ส่งกลิ่นเหม็นรุนแรง ไม่กลบทับด้วยดิน 4) ขาดระเบียบการจัดการคนคัดแยกขยะมูลฝอย และ 5) ไม่สามารถควบคุมผู้ลักลอบนำขยะมูลฝอยเข้ามากำจัด

การบูรณาการการจัดการขยะมูลฝอยทั้งจากส่วนกลางและส่วนท้องถิ่นภายใต้โครงการเมืองสวยใสไร้มลพิษจะก่อให้เกิดเครือข่ายด้านการจัดการขยะมูลฝอยเชิงพื้นที่ ซึ่งจะสามารถผลักดันให้เกิดกลไกการแก้ไขปัญหาขยะมูลฝอยที่มีประสิทธิภาพ โดยภาพรวมผลการดำเนินงานที่ผ่านมา ทำให้ขยะมูลฝอยชุมชนได้รับการจัดการอย่างถูกต้องเพิ่มขึ้นทุกปี

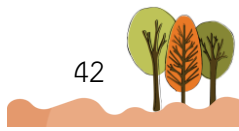

การจัดการของเสียแบบผสมผสานเพื่อลดก๊าซเรือนกระจก

ภายใต้กรอบอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (United Nations Framework Convention on Climate Change : UNFCCC) แต่ละประเทศต้องมีการลดก๊าซเรือนกระจก ซึ่งประเทศไทยได้ประกาศเป้าหมายการมีส่วนร่วมที่ประเทศกำหนด (Nationally Determined Contributions : NDC) ไว้ที่ร้อยละ 20-25 ภายในปี ค.ศ. 2030 (ปี พ.ศ. 2573) และในยุทธศาสตร์ระยะยาวในการพัฒนาแบบปล่อยก๊าซเรือนกระจกต่ำของประเทศไทย ได้ตั้งเป้าหมายมุ่งสู่ความเป็นกลางทางคาร์บอน (Carbon Neutral) ภายในปี ค.ศ. 2050 (ปี พ.ศ. 2593) และลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกสุทธิเป็นศูนย์ (Net Zero GHG emission) ภายในปี ค.ศ. 2065 (ปี พ.ศ. 2608)

กรมควบคุมมลพิษได้จัดทำแผนปฏิบัติการลดก๊าซเรือนกระจกของประเทศ ปี 2564 - 2573 สาขาการจัดการของเสียชุมชน โดยมีเป้าหมายการลดปริมาณก๊าซเรือนกระจก จำนวน 2 ล้านตันคาร์บอนไดออกไซด์ เทียบเท่า จากมาตรการหลักด้านการจัดการขยะมูลฝอยชุมชน มาตรการที่ 1 ลดก๊าซเรือนกระจก ซึ่งเน้นปรับเปลี่ยนวิธีการจัดการขยะมูลฝอย ณ สถานที่กำจัดขยะมูลฝอยเพื่อลดก๊าซเรือนกระจก และมาตรการที่ 2 สนับสนุนการลดก๊าซเรือนกระจก ซึ่งเน้นการลดขยะมูลฝอยจากแหล่งกำเนิดและเพิ่มการนำขยะมูลฝอยไปใช้ประโยชน์ กองจัดการกากของเสียและสารอันตรายได้เตรียมความพร้อมในการลดก๊าซเรือนกระจกจากการจัดการขยะมูลฝอยชุมชน ดังนี้

1. พัฒนาวิธิตำหนดการลดก๊าซเรือนกระจกจากมาตรการที่ระบุในแผนปฏิบัติการลดก๊าซเรือนกระจกของประเทศ ปี 2564 - 2573 สาขาการจัดการของเสียชุมชน ร่วมกับองค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจก (องค์การมหาชน) และทบทุนกระบวนการตรวจวัด รายงานและทวนสอบ (Measurement, Reporting and Verification: MRV)
2. ดำเนินการศึกษาองค์ประกอบขยะมูลฝอยจากแหล่งกำเนิดขยะมูลฝอยชุมชนและสถานที่กำจัดขยะมูลฝอย ในช่วงปี พ.ศ. 2563 - 2564 ร่วมกับองค์การความร่วมมือระหว่างประเทศของเยอรมัน (GIZ) และศูนย์บริการวิชาการแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ภายใต้โครงการจัดการของเสียแบบผสมผสานเพื่อลดก๊าซเรือนกระจก
3. พัฒนาหลักเกณฑ์และวิธีการคัดแยกองค์ประกอบมูลฝอย ณ สถานที่กำจัดมูลฝอย และเผยแพร่เป็นประกาศกรมควบคุมมลพิษ ฉบับลงวันที่ 1 กันยายน 2564 ปรากฏในเว็บไซต์ <https://www.pcd.go.th>
4. พัฒนา (ร่าง) แผนที่นำทางการจัดการขยะอาหารของประเทศไทย (Roadmap) และจัดทำแบบสอบถามเรื่อง พฤติกรรมการลดขยะอาหารในครัวเรือน เพื่อนำผลมาประกอบการพัฒนา (ร่าง) แผนที่นำทางการจัดการขยะอาหาร ร่วมกับ GIZ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์และมหาวิทยาลัยมหิดล ภายใต้โครงการจัดการของเสียแบบผสมผสานเพื่อลดก๊าซเรือนกระจก

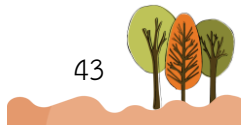
5. ดำเนินการศึกษาการจัดการขยะมูลฝอยชุมชนของพื้นที่นำร่อง 3 แห่ง เพื่อประเมินการปล่อยก๊าซเรือนกระจกและนำเสนอแนวทางการลดก๊าซเรือนกระจกจากการจัดการขยะมูลฝอยชุมชน และจัดฝึกอบรมให้บุคลากรในพื้นที่นำร่อง ร่วมกับ GIZ สถาบันพลังงานและสิ่งแวดล้อมเยอรมัน บัณฑิตวิทยาลัยร่วมด้านพลังงานและสิ่งแวดล้อม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี ภายใต้โครงการจัดการของเสียแบบผสมผสานเพื่อลดก๊าซเรือนกระจก

6. ศึกษาเพื่อจัดทำเกณฑ์และคัดเลือกการปฏิบัติที่ดีและเทคโนโลยีด้านการจัดการน้ำเสียชุมชน และการจัดการขยะมูลฝอยชุมชนที่เป็นมิตรต่อสภาพภูมิอากาศ ร่วมกับ GIZ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี และมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ภายใต้โครงการจัดการของเสียแบบผสมผสานเพื่อลดก๊าซเรือนกระจก

7. จัดทำข้อเสนอแนะเชิงนโยบายด้านการแปรรูปขยะเป็นพลังงาน (WtE Policy Brief) เพื่อเป็นเกณฑ์ประกอบการตัดสินใจขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในการคัดเลือกเทคโนโลยีแปรรูปขยะเป็นพลังงาน ร่วมกับ GIZ ภายใต้โครงการจัดการของเสียแบบผสมผสานเพื่อลดก๊าซเรือนกระจก

E-book แนวปฏิบัติที่ดีและเทคโนโลยีด้านการจัดการขยะมูลฝอยชุมชน
แบบคาร์บอนต่ำที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

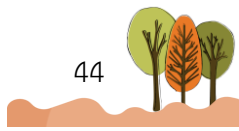
“ขยะอาหาร” ของประเทศไทย

องค์การสหประชาชาติได้กำหนดเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDG) ข้อ 12.3 ว่า “ขอให้ประเทศต่าง ๆ และบริษัทร่วมกันลดปริมาณขยะอาหารต่อคนของโลกลงครึ่งหนึ่ง ภายในปี 2573 ในภาคส่วนผู้จำหน่ายและระดับผู้บริโภค และลดการสูญเสียอาหารจากกระบวนการผลิตและห่วงโซ่อุปทาน รวมถึงการสูญเสียหลังการเก็บเกี่ยว”

รายงานดัชนีขยะอาหาร ปี 2564 (Food Waste Index Report 2021) ของโครงการสิ่งแวดล้อมแห่งองค์การสหประชาชาติ (UN Environment Programme) ระบุว่า ปี 2562 มีปริมาณขยะอาหารทั่วโลก 931 ล้านตัน เกิดจากผู้บริโภค ร้อยละ 61 ผู้ประกอบอาหาร ร้อยละ 26 และผู้จำหน่ายอาหาร ร้อยละ 13 โดยค่าเฉลี่ยปริมาณขยะอาหารจากครัวเรือนทั่วโลกเท่ากับ 74 กิโลกรัมต่อคนต่อปี ซึ่งเมื่อใช้แบบจำลองคำนวณปริมาณขยะอาหารจากครัวเรือนของประเทศไทย พบว่าเกิดขึ้นประมาณ 5.47 ล้านตันต่อปี หรือ 79 กิโลกรัมต่อคนต่อปี ระบบการผลิตอาหารสำหรับคนทั้งโลกมีการใช้ทรัพยากรธรรมชาติ พลังงานน้ำและแรงงานคนมากมาย แต่มีการทิ้งอาหารให้กลายเป็นขยะ ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมหลายประการ ซึ่งหนึ่งในประเด็นที่สำคัญ ได้แก่ การเปลี่ยนแปลงทางสภาพภูมิอากาศ เนื่องจากขยะอาหารหรือขยะอินทรีย์หากมีการจัดการที่ไม่ถูกต้อง จะเกิดการย่อยสลายในสถานะไร้อากาศและก่อให้เกิดก๊าซมีเทน ซึ่งเป็นก๊าซเรือนกระจกที่มีศักยภาพในการทำให้โลกร้อนถึง 28 เท่าเทียบกับก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์

กองจัดการกากของเสียและสารอันตรายร่วมกับองค์กรความร่วมมือระหว่างประเทศของเยอรมัน (GIZ) ภายใต้โครงการการจัดการของเสียแบบผสมผสานเพื่อลดก๊าซเรือนกระจก (Integrated Waste Management for GHG Reduction) และคณะที่ปรึกษาจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้ศึกษาองค์ประกอบขยะมูลฝอยชุมชนของประเทศไทย ในปี 2563 - 2564 พบว่า ณ สถานที่กำจัดขยะมูลฝอยชุมชน มีองค์ประกอบเป็นขยะอาหาร ร้อยละ 22 จึงนำมาคำนวณได้ว่า ในปี 2563 ประเทศไทยมีปริมาณขยะอาหาร 5.58 ล้านตัน หรือ 80 กิโลกรัมต่อคนต่อปี ซึ่งใกล้เคียงกับรายงานดัชนีขยะอาหาร ในปี 2564 (Food Waste Index Report 2021) ทั้งนี้ ข้อแตกต่างคือ สถานที่กำจัดขยะมูลฝอยจะรวมขยะอาหารจากทั้งผู้จำหน่ายอาหาร ผู้ประกอบอาหาร และผู้บริโภคจากครัวเรือน

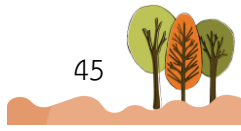
การศึกษาพฤติกรรมลดขยะอาหารในครัวเรือน โดยเก็บข้อมูลจาก 2,500 ครัวเรือน ผู้บริโภคส่วนใหญ่ประกอบอาหารรับประทานเอง และคิดว่าครัวเรือนของตนมีการทิ้งขยะอาหารประเภทผลไม้ ผัก และอาหารประเภทคาร์โบไฮเดรต เช่น ข้าว แป้ง มากที่สุด ผู้บริโภคส่วนใหญ่ทิ้งขยะอาหารทั้งหมดหรือแยกบางส่วนไปใช้ประโยชน์ โดยร้อยละ 50 แยกขยะอาหารใส่ถุงเฉพาะก่อนทิ้ง การนำขยะอาหารไปใช้ประโยชน์ ส่วนใหญ่นำไปทำปุ๋ยหมักและให้อาหารสัตว์ แต่หากเป็นผู้บริโภคในเมืองจะอยู่ในระดับต่ำ ทั้งนี้ ยังสามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมผู้บริโภค เพื่อให้ลดการเกิดขยะอาหารได้มากยิ่งขึ้น เช่น การจัดเก็บอาหาร การเขียนรายการซื้ออาหารที่จำเป็นก่อนไปจ่ายตลาด การนำอาหารส่วนเกินมาแปรรูปด้วยวิธีการถนอมอาหาร

ปัจจุบัน กองจัดการกากของเสียและสารอันตราย GIZ และคณะที่ปรึกษาจากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และมหาวิทยาลัยมหิดล อยู่ระหว่างการพัฒนาแผนที่นำทางการจัดการขยะอาหารของประเทศไทย (Thailand's Food Waste Roadmap) ซึ่งจะมีแนวทางและมาตรการการจัดการขยะอาหารสำหรับผู้จำหน่ายอาหาร (ห้างร้าน ตลาด ร้านสะดวกซื้อ ฯลฯ) ผู้ประกอบอาหาร (โรงแรม ภัตตาคาร ร้านอาหาร โรงอาหาร ฯลฯ) และผู้บริโภค โดยจะจัดการรับฟังความคิดเห็นจากภาคส่วนต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในปี 2565 ก่อนจะนำไปขับเคลื่อนการดำเนินงานต่อไป

ขยะอาหารที่เหลือทิ้ง

การดำเนินการตามแผนปฏิบัติการด้านการจัดการขยะพลาสติก

ระยะที่ 1 (พ.ศ. 2563 – 2565)

คณะรัฐมนตรีในการประชุมเมื่อวันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2564 มีมติเห็นชอบแผนปฏิบัติการด้านการจัดการขยะพลาสติก ระยะที่ 1 (พ.ศ. 2563 – 2565) ภายใต้ Roadmap การจัดการขยะพลาสติก พ.ศ. 2561 – 2573 เพื่อใช้เป็นแนวทางการดำเนินการป้องกันและแก้ไขปัญหาการจัดการขยะพลาสติกของประเทศ ในช่วง 3 ปี มีเป้าหมาย ดังนี้

เป้าหมายที่ 1 ลด เลิกใช้พลาสติกเป้าหมาย ด้วยการใช้วัสดุทดแทนที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมร้อยละ 100 ภายในปี 2565 ได้แก่ 1) ถุงพลาสติกหูหิ้ว ความหนาน้อยกว่า 36 ไมครอน 2) กล่องโฟมบรรจุอาหาร 3) แก้วพลาสติก ความหนาน้อยกว่า 100 ไมครอน และ 4) หลอดพลาสติก

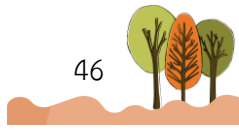
เป้าหมายที่ 2 นำพลาสติกเป้าหมายภายในประเทศกลับไปใช้ประโยชน์เข้าสู่ระบบเศรษฐกิจหมุนเวียน (Circular Economy) ไม่น้อยกว่าร้อยละ 50 ของพลาสติกเป้าหมาย ภายในปี พ.ศ. 2565 ได้แก่ 1) ถุงพลาสติกหูหิ้ว 2) บรรจุภัณฑ์ฟิล์มพลาสติกชั้นเดียว 3) ขวดพลาสติก (ทุกชนิด) 4) ฝาขวด 5) แก้วพลาสติก 6) ถาด/กล่องอาหาร และ 7) ซ้อน/ส้อม/มีด

กองจัดการกากของเสียและสารอันตรายและหน่วยงานภาคีเครือข่ายภาครัฐ ภาคเอกชน และประชาชน ได้ร่วมกันขับเคลื่อนการดำเนินงานตามแผนปฏิบัติการฯ เพื่อให้บรรลุเป้าหมาย โดยปี 2564 มีผลงานที่สำคัญ ดังนี้

1. งดให้ถุงพลาสติกหูหิ้วประเภทใช้ครั้งเดียวแก่ลูกค้าในห้างสรรพสินค้า ซูเปอร์มาร์เก็ต ร้านสะดวกซื้อ ทั่วประเทศ อาทิ โลตัส บิ๊กซี เซ็นทรัล เดอะมอลล์ โรบินสัน แม็คโคร เซเว่น-อีเลฟเว่น โดยมีภาคีเครือข่ายกว่า 90 ราย ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการงดให้ถุงพลาสติกหูหิ้ว เพื่อให้ประชาชนหันมาใช้ถุงผ้า โดยขับเคลื่อนภายใต้ Everyday Say No To Plastic Bags สามารถลดการใช้ถุงพลาสติกได้เป็นจำนวน 25,000 ล้านใบ หรือคิดเป็นน้ำหนัก 228,300 ตัน และในปี 2565 จะขยายความร่วมมือไปยังห้างสรรพสินค้าในท้องถิ่น (Local Brand)

2. ดำเนินการลด และคัดแยกขยะมูลฝอยในหน่วยงานภาครัฐ ทั่วประเทศ 152 หน่วยงาน ระดับกรม และหน่วยงานในระดับจังหวัด 76 จังหวัด โดยมีเป้าหมายในการลด เลิกการใช้กล่องโฟมบรรจุอาหาร แก้วพลาสติกแบบบาง และหลอดพลาสติก

3. ดำเนินโครงการเปลี่ยนพลาสติกเป็นบุญ (เมื่อคุณหมุนเวียน) รับบริจาคพลาสติกแข็ง ได้แก่ กล่องพลาสติกบรรจุอาหาร แก้วพลาสติก หลอดพลาสติก ชุดซ้อนส้อม มีด พลาสติก ขวดพลาสติก และพลาสติกยึด ได้แก่ ถุงหูหิ้วถุงซิปป์ ซองไปรษณีย์พลาสติก ฟิล์มห่อสินค้า ฟิล์มหุ้มแพ็คขวดน้ำ โดยร่วมกับหน่วยงานภาครัฐทุกกระทรวง ห้างสรรพสินค้า ซูเปอร์มาร์เก็ต ร้านสะดวกซื้อ สถาบันการศึกษา (มหาวิทยาลัย) ตั้งจุดรับคืนพลาสติก (Drop Point) นำกลับไปรีไซเคิลหรือเพิ่มมูลค่ากลายเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่

(Up-cycling) และนำไปมอบให้มูลนิธิในการสนับสนุนเครื่องมืออุปกรณ์ เพื่อรักษาและช่วยชีวิตสัตว์ทะเล หรือ กลุ่มอาสาสมัคร ชุมชน วัด โรงพยาบาลหรือโรงเรียนที่ขาดแคลนอุปกรณ์

4. ยกเว้นภาษีเงินได้ให้แก่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลเป็นจำนวน ร้อยละ 25 ของ รายจ่ายที่ได้จ่ายไปเป็นค่าซื้อผลิตภัณฑ์พลาสติกที่ย่อยสลายได้ทางชีวภาพ ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2562 ถึง วันที่ 31 ธันวาคม 2564 โดยมีผลิตภัณฑ์พลาสติกที่ย่อยสลายได้ทางชีวภาพตามประเภทตามประกาศ กรมสรรพากร 11 ประเภท ดังนี้ (1) ถุงหูหิ้ว (2) ถุงขยะ (3) แก้วพลาสติก (4) จาน ชาม ถาดพลาสติกแบบ ใช้ครั้งเดียว (5) ซ้อน ส้อม มีดพลาสติก (6) หลอดพลาสติก (7) ถุงพลาสติกสำหรับเพาะชำ (8) फिल्मคลุม หนาดิน (9) ขวดพลาสติก (10) ฝาแก้วน้ำ และ (11) फिल्मปิดฝาแก้ว

5. พิจารณาการแก้ไขประกาศกระทรวงสาธารณสุข (ฉบับที่ 295) พ.ศ. 2548 เรื่อง กำหนดคุณภาพหรือมาตรฐานของภาชนะบรรจุที่ทำจากพลาสติก โดยกำหนดเงื่อนไขการอนุญาตการใช้ ภาชนะบรรจุอาหารที่ทำจากพลาสติกชนิด Polyethylene terephthalate (PET) และปรับปรุงข้อกำหนด คุณภาพมาตรฐานของภาชนะบรรจุที่ทำจากพลาสติกแต่ละชนิด ซึ่งรวมถึงพลาสติกชนิด PET

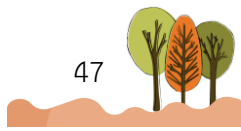
6. กำหนดมาตรฐานภาคสมัครใจการผลิตผลิตภัณฑ์พลาสติกสลายตัวได้ทางชีวภาพ ประกอบด้วย 1) ถุงพลาสติกสลายตัวได้ทางชีวภาพ 2) หลอดพลาสติกสลายตัวได้แบบใช้ครั้งเดียวสำหรับ อาหาร 3) ภาชนะและเครื่องใช้พลาสติกสลายตัวได้แบบใช้ครั้งเดียวสำหรับอาหาร

7. ดำเนินโครงการร้านกาแฟที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม (Green Coffee Shop) โดยร่วมกับ เครือข่ายสมาคมกาแฟไทย และผู้ประกอบการร้านกาแฟในประเทศไทย ในการปรับเปลี่ยนแนวคิดเลือกใช้ วัสดุที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมทดแทนการใช้พลาสติก ลดขยะมูลฝอยประเภทแก้วพลาสติกและหลอดพลาสติก แบบใช้ครั้งเดียวทิ้ง มีร้านกาแฟเข้าร่วมโครงการฯ จำนวน 28 หน่วยงาน รวม 9,580 สาขา ทั่วประเทศ

8. ร่วมกับผู้ประกอบการธุรกิจ Food Delivery ประกอบด้วย Line Man, Food Panda, Grab Food และ LalaMove โดยลงนามบันทึกความร่วมมือ (MOU) การลดการใช้พลาสติกแบบใช้ครั้งเดียว จากการบริการส่งอาหาร แสดงเจตนาพร้อมที่เห็นพ้องต้องกันในการขับเคลื่อนการดำเนินงาน ภายใต้แนวคิด “Food Delivery วิถีใหม่ ใส่ใจสิ่งแวดล้อม” โดยจะร่วมกันดำเนินการเพื่อผลักดันให้มีการลด เลิกใช้ พลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวจากการบริการส่งอาหาร และใช้ผลิตภัณฑ์ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมทดแทน

9. รมรณรงค์และประกวดให้รางวัลชุมชนปลอดขยะ เพื่อส่งเสริม สนับสนุนให้เกิดความร่วมมือ และการมีส่วนร่วมของประชาชนในการดำเนินงานด้านการจัดการขยะมูลฝอยจากต้นทาง การลดปริมาณขยะ และการนำกลับมาใช้ใหม่ เพื่อขยายผลแนวคิดการจัดการขยะเหลือศูนย์ (Zero Waste) จากชุมชนปลอดขยะ สู่อำเภอปลอดขยะ และสังคมปลอดขยะ (Zero Waste Society)

10. รมรณรงค์และประกวดให้รางวัล “จังหวัดสะอาด” โดยมี 3 องค์ประกอบหลัก ได้แก่ ต้นทาง คือ การลดปริมาณขยะและการส่งเสริมการคัดแยกขยะที่ต้นทาง กลางทาง คือ การจัดทำระบบเก็บและขน อย่างมีประสิทธิภาพ ปลายทาง คือ ขยะมูลฝอยได้รับการกำจัดอย่างถูกต้องตามหลักวิชาการ

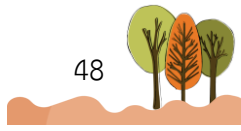
11. รณรงค์ประชาสัมพันธ์และสร้างการรับรู้ให้กับประชาชนผ่านช่องทาง Social media เช่น การเผยแพร่คลิปวิดีโอสั้น ผ่านทาง Facebook Fan page Youtube และประชาสัมพันธ์ผ่าน Influencer เช่น ศิลปิน ดารา นักร้อง นักแสดง Youtuber

12. สื่อสารความรู้ด้านการออกแบบที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมให้กับกลุ่มผู้ประกอบการ และนักออกแบบ

การดำเนินงานในระยะต่อไป กองจัดการกากของเสียและสารอันตรายยังคงเดินหน้าขับเคลื่อนการดำเนินการจัดการขยะพลาสติกให้เป็นไปตามเป้าหมายอย่างต่อเนื่อง โดยร่วมกับหน่วยงานภาคีเครือข่าย ทั้งภาครัฐและภาคเอกชน ควบคู่ไปกับการกำหนดผลิตภัณฑ์ทางเลือกที่เหมาะสมให้ผู้บริโภค ผลักดันการลดปริมาณและยกเลิกการนำเข้าเศษพลาสติก การกำหนดแผนในระยะต่อไปเพื่อผลักดันการนำพลาสติกเป้าหมายให้เข้าสู่ระบบเศรษฐกิจหมุนเวียน (Circular Economy) รวมทั้งลดปริมาณขยะพลาสติกในทะเลอย่างเต็มรูปแบบ

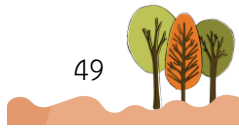
กิจกรรมการขับเคลื่อนการดำเนินงานตามแผนปฏิบัติการด้านการจัดการขยะพลาสติก ระยะที่ 1 (พ.ศ. 2563 – 2565)

การลดขยะพลาสติกจากรูจกิจส่งอาหาร (Food Delivery)

สถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ทำให้รัฐบาลดำเนินมาตรการควบคุมป้องกันโรคระบาดทั้งการลือคคาวนในพื้นที่เสี่ยง การห้ามออกนอกเคหะสถาน การจำกัดกิจกรรมต่าง ๆ ส่งผลให้มีการใช้บริการส่งอาหาร Food delivery เพิ่มขึ้น อีกทั้งยังมีความจำเป็นอย่างมากในการใช้บรรจุภัณฑ์พลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวสำหรับการควบคุมป้องกันการติดเชื้อ ทำให้ปริมาณขยะพลาสติกเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยกรมควบคุมมลพิษร่วมกับกรมส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม กรมประชาสัมพันธ์ กรมอนามัย สถาบันนโยบายสาธารณะและการพัฒนา สถาบันวิจัยสภาพแวดล้อม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และบริษัท พีทีที โกลบอล เคมิคอล จำกัด (มหาชน) บริษัท เดลิเวอรี่ ฮีโร่ (ประเทศไทย) จำกัด บริษัท วงใน มีเดีย จำกัด บริษัท แกร็บแท็กซี่ (ประเทศไทย) จำกัด บริษัท เวลล์ค็อก เทคโนโลยี (ประเทศไทย) จำกัด และบริษัท ลาลามูฟ อีซีแวน (ประเทศไทย) ลงนามบันทึกความร่วมมือ (MOU) การลดการใช้พลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวจากการบริการส่งอาหาร (Food Delivery) โดยปี 2564 มีการดำเนินงานต่าง ๆ ภายใต้ MOU ดังนี้

1. การปรับแพลตฟอร์มให้มีเมนูทางเลือกไม่ให้มีการแจกหรือรับพลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวแบบอัตโนมัติในแอปพลิเคชันการบริการส่งอาหาร
2. การเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสาร การสร้างความรู้ความเข้าใจให้กับทุกภาคส่วน
3. ผลการศึกษาวิจัยผู้บริโภคพฤติกรรมและทัศนคติต่อขยะพลาสติกจากการสั่งอาหารเดลิเวอรี่ผ่านแอปพลิเคชันโทรศัพท์มือถือ โดยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้สำรวจความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างประชาชน จำนวน 479 คน แบ่งเป็น การสำรวจออนไลน์ 431 คน และออฟไลน์ 48 คน พบว่า ส่วนใหญ่คิดว่าร้านอาหารควรเปลี่ยนไปใช้บรรจุภัณฑ์อื่นเนื่องจากกังวลเรื่องผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ชื่นชมร้านอาหารที่มีความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อม เห็นด้วยที่แพลตฟอร์มและร้านอาหารควรมีทางเลือกให้ผู้บริโภคสามารถลดขยะพลาสติกจากการสั่งอาหารแบบเดลิเวอรี่ได้ ควรสนับสนุนให้ร้านอาหารลดการใช้บรรจุภัณฑ์พลาสติกที่ไม่จำเป็นหรือเปลี่ยนไปใช้บรรจุภัณฑ์ที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมแทนแม้ว่าจะเป็นการเพิ่มต้นทุน ภาคธุรกิจต้องมีความจริงจังในการลดการใช้พลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวให้ได้มากที่สุดเพื่อลดปัญหามลพิษจากขยะ และเห็นด้วยกับมาตรการความร่วมมือระหว่างภาครัฐและภาคเอกชนในการลดใช้พลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวจากการบริการส่งอาหาร (Food Delivery)
4. การสนับสนุนบรรจุภัณฑ์ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมกลุ่มผลิตภัณฑ์พลาสติกชีวภาพสลายตัวได้ทางชีวภาพ (Compostable Bioplastics) ผ่านมาตรการทางภาษีเพื่อส่งเสริมบรรจุภัณฑ์พลาสติกสลายตัวได้ทางชีวภาพ

ผลการดำเนินงานดังกล่าวข้างต้น ส่งผลให้ประชาชนส่วนใหญ่และผู้ให้บริการส่งอาหารออนไลน์หันมาให้ความสำคัญกับปัญหาขยะพลาสติกในประเทศมากขึ้น ส่งผลให้การบริโภคพลาสติกแบบใช้ครั้งเดียว ได้แก่ ถุงพลาสติก แก้วพลาสติก หลอดพลาสติก และกล่องโฟมบรรจุอาหาร ลดลงเฉลี่ย 20%

อย่างไรก็ตาม การขับเคลื่อนการลดการใช้พลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวจากการบริการส่งอาหาร (Food Delivery) ยังไม่สามารถลดพลาสติกแบบใช้ครั้งเดียว เช่น กล่องโฟมบรรจุอาหาร กล่องใสประเภท PE หรือแก้วพลาสติกแบบบางได้ทั้งหมด เนื่องจากต้องอาศัยการปรับเปลี่ยนไปใช้วัสดุทดแทนประเภทอื่น ๆ เช่น แก้วกระดาษ แก้วพลาสติกชีวภาพ กล่องชานอ้อย กล่องพลาสติกชีวภาพ และหลอดไบโอพลาสติกทดแทน ซึ่งจะมีราคาสูงกว่าบรรจุภัณฑ์พลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวที่ใช้อยู่ในปัจจุบันหลายเท่าตัว นอกจากนี้ผู้ประกอบการร้านค้ายังมีความเคยชินในการแจกพลาสติกแบบใช้ครั้งเดียว บางส่วนยังไม่รับรู้มาตรการของภาครัฐเกี่ยวกับการลด และเลิกใช้พลาสติกแบบใช้ครั้งเดียว ดังนั้น ความสำเร็จในการลดใช้พลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวจากการบริการส่งอาหารต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกภาคส่วน โดยกรมควบคุมมลพิษจะร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องขับเคลื่อนการดำเนินงาน การสร้างแรงจูงใจ (Incentive) และกำหนดมาตรการต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมให้เกิดการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมลด คัดแยก และนำขยะพลาสติกจากธุรกิจส่งอาหารไปใช้ประโยชน์ เพื่อลดปัญหาขยะพลาสติกต่อไป

การลดพลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวจากการใช้บริการส่งอาหาร (Food Delivery) ในช่วง COVID-19

Platform ผู้ให้บริการส่งอาหาร

- ปิดฟังก์ชันไม่รับพลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวแบบอัตโนมัติ ในการส่งอาหารของลูกค้า เพื่อความระมัดระวังและลดการใช้พลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวที่ไม่จำเป็น

ร้านอาหาร

- งดใช้กล่องโฟม ลดการใช้ถุงพลาสติกหูหิ้ว โดยใช้บรรจุภัณฑ์ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม
- หลีกเลี่ยงการใช้อุปกรณ์พลาสติก เชื้อเพลิงมีดพลาสติก ในจุดส่งอาหาร หากลูกค้าไม่ได้แจ้งว่า "รับ"

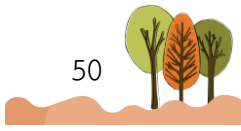
ผู้บริโภค

- เลือกฟังก์ชัน "ไม่รับ" อุปกรณ์พลาสติก (เช่น ส้อมมีด) ทุกครั้ง โดยใช้ส้อมส้อมมีดส่วนตัว เพื่อสุขภาพอนามัยของตนเอง
- แยกบรรจุภัณฑ์พลาสติกที่รีไซเคิลได้ กล่องกระดาษแก้วหูหิ้ว โดยล้างทำความสะอาด ขอบรวมใส่ถุง ส่งให้ "โครงการเปลี่ยนพลาสติกเป็นบุญ" ณ จุดบริการ คม QR Code

ข้อปฏิบัติสำหรับผู้ส่งอาหาร (Food Rider)

- ใช้ภาชนะและภาชนะที่สะอาดและแห้ง
- สวมหน้ากากอนามัย ทุกครั้งปฏิบัติงาน
- ล้างมือและสวมถุงมือทุกครั้ง
- ห้ามวางขยะบรรจุภัณฑ์บนทางเท้า
- เป็นระเบียบ

จัดทำโดย กองจัดการกากของเสียและสารอันตราย กรมควบคุมมลพิษ
92 ซอยทองโชน 7 ถนนทองโชน แขวงพญาไท เขตพญาไท กรุงเทพฯ 10400
โทรศัพท์ 0 2298 2495-9 โทรสาร 0 2298 5398 www.pcd.go.th

การดำเนินงานจัดการของเสียอันตรายจากชุมชน ในปี 2564

จากปริมาณของเสียอันตรายจากชุมชนที่เกิดขึ้นในปี 2564 มีจำนวน 669,518 ตัน (เพิ่มขึ้นจากปี 2563 ร้อยละ 1.65) ส่วนใหญ่เป็นซากผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ จำนวน 435,187 ตัน (ร้อยละ 65) และของเสียอันตรายจากชุมชนประเภทอื่น ๆ เช่น แบตเตอรี่ ถ่านไฟฉาย ภาชนะบรรจุสารเคมี กระป๋องสเปรย์ จำนวน 234,331 ตัน (ร้อยละ 35) แนวโน้มเพิ่มขึ้นเนื่องจากปัจจุบันประชาชนมีความต้องการและนิยมใช้เครื่องใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์มากขึ้น รวมถึงการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของเทคโนโลยีส่งผลให้มีการเปลี่ยนอุปกรณ์บ่อยขึ้น การนำเข้าผลิตภัณฑ์บางส่วนที่มีคุณภาพต่ำทำให้อายุการใช้งานของผลิตภัณฑ์ไม่ยาวนานและก่อให้เกิดเป็นของเสียอันตรายจากชุมชน มีการรวบรวมได้ 155,900.92 ตัน และนำไปจัดการอย่างถูกต้อง 147,293.96 ตัน (ร้อยละ 22) ซึ่งเป็นสัดส่วนที่น้อยมากสาเหตุหลักมาจากประชาชนส่วนใหญ่ยังไม่มีการคัดแยกของเสียอันตรายจากชุมชนออกจากขยะทั่วไป ขาดความตระหนักรู้ และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นยังไม่มีงบฯ ใช้จ่ายงบประมาณในการจัดการของเสียอันตรายจากชุมชน รวมถึงยังไม่มีกฎหมายที่จะนำมากำกับดูแลการจัดการซากผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์

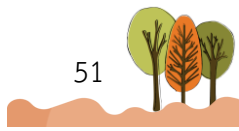
ปี 2564 กองจัดการกากของเสียและสารอันตรายได้ดำเนินการที่เกี่ยวข้องกับการจัดการของเสียอันตรายจากชุมชน ซากผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ ดังนี้

1. ดำเนินโครงการความร่วมมือระหว่างภาครัฐกับภาคเอกชนในการบริหารจัดการของเสียอันตรายจากชุมชน ซากผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ มีองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเข้าร่วมโครงการฯ ทั้งสิ้น 112 แห่ง ครอบคลุมทั้ง 76 จังหวัด มีปริมาณของเสียอันตรายจากชุมชนฯ ที่เก็บรวบรวมได้ จำนวน 1,514.09 ตัน และส่งกำจัด จำนวน 603.12 ตัน

2. ดำเนินโครงการ “คนไทยไร้ E-Waste” ร่วมกับ บริษัท แอดวานซ์ ไวร์เลส เน็ทเวอร์ค จำกัด โดยมีหน่วยงานความร่วมมือ ได้แก่ สำนักงานสิ่งแวดล้อมภาคที่ 1 – 16 และสำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัด เป็นจุดรับคืนซากโทรศัพท์เคลื่อนที่และอุปกรณ์ต่อพ่วง และกรมส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อมประสานความร่วมมือกับประชาชนเพื่อรณรงค์ให้นำซากฯ มาทิ้ง ณ จุดรับคืน ปริมาณขยะอิเล็กทรอนิกส์ประเภทซากโทรศัพท์เคลื่อนที่และอุปกรณ์ต่อพ่วงจากทุกจุดรับคืน มีปริมาณทั้งสิ้น 160,924 ชิ้น

3. การทบทวนร่างพระราชบัญญัติการจัดการซากผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. ตามผลการรับฟังความคิดเห็นจากภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง

4. จัดทำมาตรการการแก้ไขปัญหาการจัดการขยะอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งการประชุมคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2564 รับทราบมาตรการดังกล่าว ประกอบด้วย มาตรการการแก้ไขปัญหาการจัดการขยะอิเล็กทรอนิกส์ที่เกิดขึ้นในประเทศ และมาตรการการแก้ไขปัญหาการจัดการขยะอิเล็กทรอนิกส์ที่นำเข้าจากต่างประเทศ

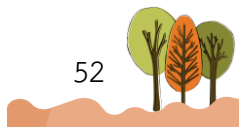

5. ติดตามความคืบหน้าการแก้ไขปัญหาในพื้นที่ประกอบกิจการถอดแยกขยะอิเล็กทรอนิกส์ (กรณีที่ไม่เข้าข่ายโรงงาน) ในพื้นที่จังหวัดบุรีรัมย์ กาฬสินธุ์ และอุบลราชธานี พร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะแนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาในพื้นที่ดังกล่าว

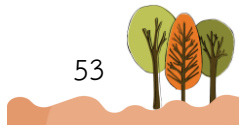
6. จัดทำและเผยแพร่ข้อมูลด้านวิชาการ ได้แก่ คู่มือการขนส่งของเสียอันตรายจากชุมชนในท้องถิ่นที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไปยังสถานที่กำจัด แนวทางความร่วมมือระหว่างภาครัฐและภาคเอกชนในการบริหารจัดการของเสียอันตรายจากชุมชน ซากผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์สำหรับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น คู่มือปฏิบัติอย่างง่ายในการถอดแยกซากเครื่องใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ในแหล่งชุมชนอย่างเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม แนวทางการแก้ไขปัญหาการปนเปื้อนสิ่งแวดล้อมที่เกิดจากการคัดแยกขยะอิเล็กทรอนิกส์ (กรณีไม่เข้าข่ายโรงงาน) ข้อเสนอแนะทางวิชาการในการจัดการขยะจากการก่อสร้าง รื้อถอน และซ่อมแซมอาคารที่มีแร่ใยหิน

พิธีลงบันทึกความร่วมมือ โครงการ “คนไทยไร้ E-Waste”
เมื่อวันที่ 16 ธันวาคม 2563

การลงพื้นที่ประชุมหารือและติดตามการแก้ไขปัญหาการปนเปื้อนสิ่งแวดล้อมที่เกิดจาก
การคัดแยกขยะอิเล็กทรอนิกส์ของประชาชน ในพื้นที่ตำบลโคกสะอาด
อำเภอหนองชัย จังหวัดกาฬสินธุ์ เมื่อวันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2564

กลไกความร่วมมือระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน ในการบริหารจัดการของเสียอันตรายจากชุมชน ซากผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์

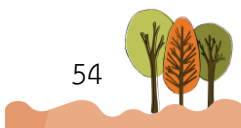
กองจัดการกากของเสียและสารอันตราย ได้บูรณาการการทำงานร่วมกับสำนักงานสิ่งแวดล้อมภาค สำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัด และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในการผลักดันและขับเคลื่อนให้การดำเนินงานแก้ไขปัญหาการจัดการของเสียอันตรายจากชุมชนเป็นไปอย่างเหมาะสม และมีประสิทธิภาพ ภายใต้โครงการความร่วมมือระหว่างภาครัฐกับภาคเอกชน ในการบริหารจัดการของเสียอันตรายจากชุมชน ซากผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมให้ประชาชนมีการแยกทิ้งของเสียอันตรายจากชุมชน ซากผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ออกจากมูลฝอยทั่วไป สนับสนุนให้หน่วยงานภาคเอกชน อาทิ ห้างสรรพสินค้า ร้านสะดวกซื้อ อาคารสูง สถานีบริการน้ำมันเชื้อเพลิง เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดรูปแบบการรวบรวมของเสียอันตรายจากชุมชน เพื่อส่งให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนำไปบำบัดหรือกำจัดอย่างถูกต้องตามหลักวิชาการ โดยในปี 2564 มีองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเข้าร่วมโครงการฯ รวมทั้งสิ้น 112 แห่ง ครอบคลุมทั้ง 76 จังหวัด ดำเนินงานในกิจกรรมต่าง ๆ ดังนี้

1. ทหหรือแนวทางการดำเนินงานด้านการจัดการของเสียอันตรายจากชุมชน และการติดตามผลการดำเนินงานโครงการ

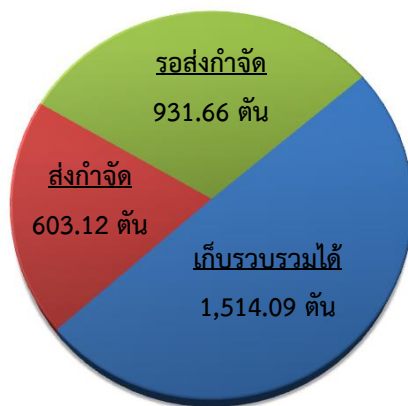

การหารือแนวทางการดำเนินงานด้านการจัดการของเสียอันตรายจากชุมชน
และติดตามผลการดำเนินงานโครงการฯ ปี 2564

2. จัดทำข้อเสนอแนะในการปรับปรุงการดำเนินงานการจัดการของเสียอันตรายจากชุมชน เพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่เข้าร่วมโครงการฯ นำไปใช้ประโยชน์ในแต่ละพื้นที่

ผลการดำเนินงานโครงการในปี 2564 มีปริมาณของเสียอันตรายจากชุมชนที่เก็บรวบรวมได้จำนวน 1,514.09 ตัน และมีปริมาณของเสียอันตรายจากชุมชนที่ส่งกำจัด จำนวน 603.12 ตัน โดยมีจังหวัดที่เก็บรวบรวมของเสียอันตรายจากชุมชน รวมทั้งสิ้น 73 จังหวัด และมีจังหวัดที่ส่งของเสียอันตรายจากชุมชนไปกำจัดแล้ว 53 จังหวัด

สัดส่วนการจัดการของเสียอันตรายจากชุมชนที่เก็บรวบรวมได้ ในปี 2564

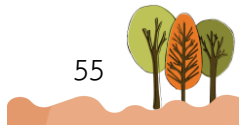
กลไกในการขับเคลื่อนความร่วมมือระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชนในการบริหารจัดการของเสียอันตรายจากชุมชน ชากผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ ควรดำเนินการร่วมกัน ดังนี้

1. กระทรวงมหาดไทย ควรกำหนดเป็นนโยบายและอำนาจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการดำเนินงานด้านการจัดการของเสียอันตรายจากชุมชนให้มีความชัดเจน เพื่อให้การดำเนินงานมีความต่อเนื่อง อาทิ การกำหนดระเบียบข้อบังคับในการเป็นศูนย์รวบรวมของเสียอันตรายจากชุมชนของจังหวัด เพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถบริหารจัดการได้ตามกฎหมาย

2. เนื่องจากสถานที่รับบำบัดและกำจัดของเสียอันตรายจากชุมชนมีจำนวนน้อย ส่วนใหญ่อยู่ในพื้นที่ภาคกลาง และภาคตะวันออก ทำให้ค่าใช้จ่ายในการจัดการของเสียอันตรายจากชุมชน (ค่าขนส่งและค่ากำจัด) ค่อนข้างสูงและเป็นภาระขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ดังนั้น ต้องสนับสนุนให้เกิดการแข่งขันจากภาคเอกชนในการรับกำจัดให้มากขึ้น ส่งเสริมธุรกิจการรีไซเคิลของเสียอันตรายจากชุมชนอย่างถูกต้องตามหลักวิชาการ และสนับสนุนการนำของเสียนำกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่ตามหลักการ Circular economy

3. ผลักดันการออกกฎหมายการจัดการซากผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์

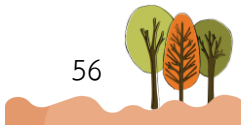
4. องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นควรณรงค์และประชาสัมพันธ์ให้ความรู้เกี่ยวกับการคัดแยกขยะจากแหล่งกำเนิด ตั้งแต่ต้นทางให้กับประชาชนอย่างต่อเนื่อง และสร้างความเข้าใจในการแยกทิ้งของเสียอันตรายจากชุมชนเป็นการเฉพาะ เพื่อช่วยลดปริมาณของเสียอันตรายจากชุมชนตกค้างสะสม และปะปนไปกับมูลฝอยทั่วไป

5. องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องสร้างแรงจูงใจ เพื่อกระตุ้นให้ประชาชนเกิดความตระหนัก และให้ความสำคัญเกี่ยวกับอันตรายจากของเสียอันตรายจากชุมชน โดยเฉพาะการปรับปรุงแบบภาชนะรองรับของเสียอันตรายจากชุมชน จุดทิ้งของเสียอันตรายจากชุมชน (จุด Drop off) ให้มีความน่าสนใจ สังเกตเห็นได้ง่าย มีความสะดวกในการใช้งานและมีความสวยงาม ทั้งนี้ อาจมีการนำรูปแบบภาชนะรองรับของเสียอันตรายจากชุมชนของกรมควบคุมมลพิษ มาปรับใช้ตามความเหมาะสมของพื้นที่

6. องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นควรพิจารณานำรูปแบบหรือแนวทางการดำเนินงานด้านการจัดการของเสียอันตรายจากชุมชนของพื้นที่ต้นแบบมาพัฒนาและประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับบริบทของพื้นที่ตนเอง ตัวอย่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ประสบผลสำเร็จในการดำเนินงาน อาทิ อบจ. เชียงราย อบจ. นนทบุรี อบจ. พิษณุโลก อบจ. นครศรีธรรมราช ทน. นนทบุรี ทน. ปากเกร็ด ทน. นครราชสีมา และ ทน. ขอนแก่น

7. องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นควรจัดทำข้อมูลการจัดการของเสียอันตรายจากชุมชนของพื้นที่ โดยเริ่มจากการบันทึกและจัดทำข้อมูลปริมาณของเสียอันตรายจากชุมชนที่เก็บรวบรวมได้เป็นประจำอย่างน้อยเดือนละ 1 ครั้ง ทั้งนี้ เพื่อจัดทำเป็นฐานข้อมูลและประกอบการวางแผนการดำเนินงาน รวมทั้งการจัดสรรงบประมาณเพื่อดำเนินงานต่อไป

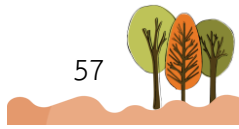

การแก้ไขปัญหาการปนเปื้อนสิ่งแวดล้อมที่เกิดจากการตัดแยก ขยะอิเล็กทรอนิกส์ (กรณีไม่เข้าข่ายโรงงาน)

กองจัดการกากของเสียและสารอันตรายมีการติดตามการแก้ไขปัญหาการปนเปื้อนสิ่งแวดล้อมที่เกิดจากการตัดแยกขยะอิเล็กทรอนิกส์ในพื้นที่ตำบลแดงใหญ่ อำเภอบ้านใหม่ไชยพจน์ และตำบลบ้านเป่า อำเภอพุทไธสง จังหวัดบุรีรัมย์ อย่างต่อเนื่องตั้งแต่ ปี 2557 ในปี 2564 ได้ร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในพื้นที่ กำหนดแนวทางร่วมกันในการจัดการขยะอิเล็กทรอนิกส์อย่างเป็นระบบ และจัดทำเป็นบันทึกข้อตกลงความร่วมมือ (MOU) ครอบคลุมประเด็นสำคัญตั้งแต่จำกัดการนำเข้าขยะอิเล็กทรอนิกส์ จดเว้นการเผาสายไฟ และให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจัดการเศษซากที่เหลือจากการตัดแยกขยะ อิเล็กทรอนิกส์ที่กองสะสมปริมาณมากภายในพื้นที่บ่อขยะให้แล้วเสร็จโดยเร็ว จัดเตรียมสถานที่กำจัดขยะชุมชนที่เหมาะสมและถูกหลักวิชาการโดยเร็ว ส่วนขยะอิเล็กทรอนิกส์ให้หาสถานที่เก็บรวบรวมอย่างถูกสุขลักษณะก่อนนำไปกำจัดอย่างถูกต้อง ในปี 2564 มีความก้าวหน้าผลการดำเนินการตามบันทึกข้อตกลงความร่วมมือ ดังนี้

1. องค์การบริหารส่วนตำบลแดงใหญ่ ได้ประชุมหารือกับผู้ประกอบการกิจการตัดแยกขยะอิเล็กทรอนิกส์ จัดทำบันทึกข้อตกลงความร่วมมือ (MOU) เมื่อวันที่ 14 ธันวาคม 2563 และมีการกำกับดูแลอย่างเคร่งครัด อาทิ จำกัดการนำเข้าขยะอิเล็กทรอนิกส์ ตู้เย็น โทรทัศน์ และเครื่องปรับอากาศ การทิ้งขยะตามที่กำหนด และงดเว้นการเผาสายไฟ พบว่า ในช่วงเดือนเมษายน – มิถุนายน 2564 กลุ่มผู้ประกอบการให้ความร่วมมือ ปฏิบัติตามบันทึกข้อตกลงเป็นอย่างดี โดยองค์การบริหารส่วนตำบลแดงใหญ่ได้ลงพื้นที่เพื่อติดตามตรวจสอบ ในวันจันทร์ อังคาร และพุธ ของทุกสัปดาห์ ตลอดระยะเวลา 3 เดือน แต่หลังจากที่ไม่มีการติดตาม ผู้ประกอบการส่วนหนึ่งลักลอบนำตู้เย็น โทรทัศน์ และเครื่องปรับอากาศ เข้ามาถอดแยกวัสดุมีค่าและนำเศษซากที่เหลือจากการถอดแยก อาทิ เศษจอโทรทัศน์ ไปทิ้งในบ่อขยะ ซึ่งได้ดำเนินการลงโทษผู้ประกอบการฯ จำนวน 3 ราย ในส่วนของขยะในบ่อขยะได้ว่าจ้างเอกชนในการรวบรวมและขนส่งขยะอิเล็กทรอนิกส์จากการตัดแยกที่สะสมในบริเวณสถานที่กำจัดขยะมูลฝอย ประกอบด้วย โปมฉนวนตู้เย็น ประมาณ 50 ตัน และเศษกระจกหน้าจอโทรทัศน์ ประมาณ 10 ตัน ไปกำจัด อย่างไรก็ดีตาม การดำเนินการดังกล่าวมีความล่าช้า เนื่องจากสถานการณ์การระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID - 19)

2. องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเป่าและผู้ประกอบการตัดแยกขยะอิเล็กทรอนิกส์และขยะมูลฝอย ได้ลงนามบันทึกข้อตกลงความร่วมมือ (MOU) เมื่อวันที่ 7 เมษายน 2564 โดยมีกิจกรรม อาทิ จำกัดการนำเข้าขยะอิเล็กทรอนิกส์เข้ามาตัดแยกในพื้นที่ ห้ามเผาสายไฟ/โคม หรือขยะอิเล็กทรอนิกส์ที่ทำให้เกิดมลพิษทางสิ่งแวดล้อม และเจ้าของที่ดิน/ร้านค้าของเก่า ต้องดำเนินการถอดแยกชิ้นส่วนซากเครื่องใช้ไฟฟ้า และอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ภายในอาคารที่มีระบบป้องกันมลพิษที่เหมาะสม จากการกำกับดูแลอย่างเคร่งครัด ยังไม่พบผู้กระทำความผิดตามบันทึกข้อตกลง และองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเป่าได้จัดหาที่ดินกรรมสิทธิ์ขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเป่า จำนวน 5 ไร่ 1 งาน เพื่อก่อสร้างโครงการบ่อฝังกลบขยะมูลฝอยชุมชน

แบบถูกหลักสุขาภิบาลชนิดกึ่งใช้อากาศ (Semi Aerobic Landfill) ซึ่งคาดว่าจะดำเนินการแล้วเสร็จภายในเดือนตุลาคม 2564

3. ประชาชนผู้ประกอบอาชีพถอดแยกฯ ส่วนใหญ่ไม่สวมอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลที่เหมาะสม เช่น หน้ากากแบบ N95 และถุงมือยางแบบหนาพิเศษ เป็นต้น และมีการเผาโพนฉนวนตู้เย็นหรือเศษพลาสติก ทบเศษกระจกจอโทรทัศน์ ส่งผลให้คุณภาพสิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรมลง มีโอกาสทำให้สารอันตรายแพร่กระจายและปนเปื้อนสู่สิ่งแวดล้อม ทั้งในดิน น้ำผิวดิน และตะกอนดิน

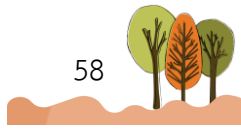
ทั้งนี้ เพื่อให้การดำเนินงานป้องกันและแก้ไขปัญหาการปนเปื้อนสิ่งแวดล้อมที่เกิดจากการคัดแยกขยะอิเล็กทรอนิกส์ (กรณีไม่เข้าข่ายโรงงาน) มีความต่อเนื่อง กองจัดการกากของเสียและสารอันตรายได้จัดทำหนังสือถึงผู้ว่าราชการจังหวัดบุรีรัมย์ เพื่อพิจารณาอบหมายให้นายอำเภอบ้านใหม่ไชยพจน์ และนายอำเภอพุทไธสง กำกับดูแลผู้ประกอบการคัดแยกขยะอิเล็กทรอนิกส์ในพื้นที่รับผิดชอบ ให้มีการประกอบกิจการตามข้อตกลง (MOU) อย่างเคร่งครัด และประสานสำนักงานสิ่งแวดล้อมภาคที่ 11 ติดตามการดำเนินงานตามข้อตกลงความร่วมมือและแนวทางที่กำหนด

การประชุมหารือฯ ณ องค์การบริหารส่วนตำบลแดงใหญ่
อำเภอบ้านใหม่ไชยพจน์ จังหวัดบุรีรัมย์

การเทกองและเผากลางแจ้งในพื้นที่บ่อขยะชั่วคราวของชาวบ้าน

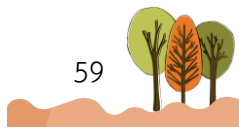

การตรวจสอบการนำเข้าสินค้าที่เป็นขยะเทศบาล (Municipal Waste) จากต่างประเทศ

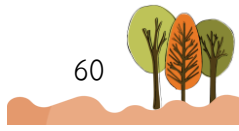
รัฐบาลไทยมีกฎหมายตามประกาศกระทรวงพาณิชย์ กำหนดให้ขยะเทศบาลเป็นสินค้าที่ต้องห้ามนำเข้าและห้ามนำผ่านราชอาณาจักร พ.ศ. 2562 และครอบคลุมถึง “ขยะพลาสติก” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งในขยะเทศบาล แต่มีข้อยกเว้นไว้ว่าหาก “ขยะพลาสติก” ได้มีการคัดแยกออกมาเป็นพลาสติกที่สะอาด ไม่มีการปนเปื้อนกับขยะอื่นหรือวัสดุประเภทอื่น จะเข้าข่ายเป็น “เศษพลาสติก” ตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากร ประเภท 39.15 นอกจากนี้ กรมควบคุมมลพิษได้ออกประกาศกรมควบคุมมลพิษ เมื่อวันที่ 25 พฤษภาคม 2564 กำหนดความหมายของ “ขยะพลาสติก” และ “เศษพลาสติก” เพื่อให้หน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้องกับการนำเข้า - ส่งออกเศษพลาสติก นำไปใช้ประโยชน์ในการจำแนก ควบคุม และตรวจสอบการนำเข้า - ส่งออกเศษพลาสติก ให้มีประสิทธิภาพและถูกต้องตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

กรมควบคุมมลพิษร่วมกับกรมศุลกากร กองอำนวยการรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักร กองบังคับการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ลงพื้นที่เมื่อวันที่ 8 กันยายน 2564 ตรวจสอบตู้สินค้าขาเข้าที่สำแดงสินค้าเศษกระดาษ ซึ่งไม่ได้คัดแยก พิกัดศุลกากร 4707.90.00 จำนวน 14 ตู้ น้ำหนักรวม 294,185.00 กิโลกรัม ถิ่นกำเนิดสินค้าประเทศสหรัฐอเมริกา ณ ศูนย์เอกซเรย์และเทคโนโลยีศุลกากร สำนักงานศุลกากรท่าเรือแหลมฉบัง จังหวัดชลบุรี โดยจากการตรวจสอบทางกายภาพพบสินค้าภายในตู้สินค้านี้มีวัสดุชนิดอื่นปะปนจำนวนมาก อาทิเช่น ถุงพลาสติก เศษผ้า เชือก เป็นต้น และไม่ได้ผ่านการทำความสะอาด จึงน่าจะมีลักษณะเข้าข่ายเป็นขยะเทศบาล ทั้งนี้ การนำเข้าสินค้าที่น่าจะเข้าข่ายเป็นขยะเทศบาล พิกัดศุลกากร 3825.10.00 ซึ่งเป็นสินค้าที่ต้องห้ามนำเข้าและห้ามนำผ่านราชอาณาจักร โดยสำแดงว่าเป็นสินค้าพิกัดศุลกากร 4707.90.00 อาจมีความผิดตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง อาทิ ความผิดเกี่ยวกับการยื่นใบขนสินค้า เอกสาร หรือข้อมูลที่ไม่ถูกต้องต่อพนักงานศุลกากร ตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2560 และความผิดเกี่ยวกับการนำเข้า ซึ่งสินค้าต้องห้ามตามพระราชบัญญัติการส่งออกไปนอกและการนำเข้าในราชอาณาจักร ซึ่งสินค้า พ.ศ. 2522

กรมควบคุมมลพิษได้แจ้งให้กรมศุลกากรดำเนินการตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับผู้กระทำความผิด และผลักดันสินค้านี้กลับไปยังถิ่นกำเนิดสินค้า และได้ขอความร่วมมือจากกรมการค้าต่างประเทศ พิจารณาแจ้งประเทศต้นทางของตู้สินค้านี้ดังกล่าว เพื่อให้ทราบข้อกำหนดการห้ามนำเข้าขยะเทศบาล และขอให้เข้มงวดในการตรวจสอบตู้สินค้าจากประเทศต้นทาง เพื่อป้องกันการส่งสินค้าต้องห้ามเข้ามาในประเทศไทยอีก

การลงพื้นที่ตรวจสอบตู้สินค้าขาเข้า ณ ศูนย์เอกซเรย์และเทคโนโลยีศุลกากร
สำนักงานศุลกากรท่าเรือแหลมฉบัง จังหวัดชลบุรี

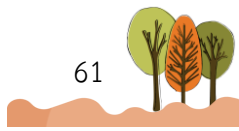
การจัดการมูลฝอยติดเชื้อในช่วงสถานการณ์วิกฤต การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19)

จากการตรวจพบผู้ป่วยโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) รายแรกในประเทศไทย เมื่อวันที่ 12 มกราคม 2563 สถานการณ์การแพร่ระบาดเริ่มรุนแรงขึ้นอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้มีแหล่งกำเนิดมูลฝอยติดเชื้อจากสถานการณ์โรคติดเชื้อ COVID-19 เพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก ทำให้ปริมาณมูลฝอยติดเชื้อเพิ่มมากขึ้นตามไปด้วย ปี 2563 มีมูลฝอยติดเชื้อเกิดขึ้น 49,451 ตัน และในปี 2564 ปริมาณมูลฝอยติดเชื้อยิ่งเพิ่มสูงขึ้นจากหน้ากากอนามัยที่ใช้แล้ว บรรจุภัณฑ์ประเภทต่าง ๆ เช่น พลาสติกบรรจุอาหาร ขวดน้ำดื่ม กระดาษชำระที่ปนเปื้อนสารคัดหลั่ง น้ำมูก น้ำลายของผู้ป่วยที่แยกกักตัวที่บ้าน (Home Isolation) ศูนย์แยกกักในชุมชน (Community Isolation) โรงพยาบาลสนาม รวมถึงชุดตรวจ COVID-19 แบบตรวจหาแอนติเจนด้วยตนเอง (COVID-19 Antigen self-test Test Kits) หรือชุดตรวจ ATK โดยในปี 2564 มีมูลฝอยติดเชื้อเกิดขึ้น 93,003.82 ตัน และเตาเผามูลฝอยติดเชื้อทั้งประเทศซึ่งมีอยู่ 17 แห่ง มีศักยภาพในการเผามูลฝอยติดเชื้อ 110,595 ตัน/ปี หรือ 303 ตัน/วัน กรมควบคุมมลพิษได้สนับสนุนการแก้ไขปัญหาการจัดการมูลฝอยติดเชื้อในช่วงสถานการณ์วิกฤตการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ดังนี้

1. ประชาสัมพันธ์วิธีการแยกทิ้งหน้ากากอนามัยที่ใช้แล้ว สำหรับประชาชนทั่วไป ผู้ป่วยที่แยกกักตัวที่บ้านและประชากรกลุ่มเสี่ยง โดยการจัดทำองค์ความรู้ การรณรงค์ประชาสัมพันธ์ให้ความรู้แก่ประชาชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้มีการแยกทิ้งมูลฝอยติดเชื้อ รวมทั้งรูปแบบ แนวทางการจัดการที่ถูกต้อง เพื่อลดปริมาณมูลฝอยติดเชื้อ ณ แหล่งกำเนิด และป้องกันการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19)

2. ร่วมกับภาคส่วนต่าง ๆ อาทิ กลุ่มอุตสาหกรรมพลาสติก สมาคมอุตสาหกรรมพลาสติกไทย สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย บริษัท สหจิตต์พัฒนา อุตสาหกรรมพลาสติก จำกัด บริษัท สุณีย์ อุตสาหกรรมพลาสติก จำกัด โครงการรวน และโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม สนับสนุน “ถุงขยะสีแดง” สำหรับครัวเรือนในพื้นที่ควบคุมสูงสุดและเข้มงวด เพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดที่มีการระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ใช้ในการบริหารจัดการขยะติดเชื้อจากครัวเรือนภายในเขตพื้นที่รับผิดชอบ

3. ร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องแก้ไขปัญหาปริมาณมูลฝอยติดเชื้อล้นระบบ โดยมีการออกประกาศยกเว้นเงื่อนไขบังคับให้โรงงานกำจัดกากอุตสาหกรรมและโรงไฟฟ้าที่ใช้ขยะมูลฝอยเป็นเชื้อเพลิงสามารถรับมูลฝอยติดเชื้อมาเป็นเชื้อเพลิงในเตาเผาเป็นการชั่วคราวได้ ภายใต้สถานการณ์วิกฤตการระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ดังนี้

1) กรมอนามัย ออกประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง วิธีการกำจัดมูลฝอยติดเชื้อ ด้วยวิธีอื่น พ.ศ. 2564 ลงวันที่ 16 กันยายน 2564 และประกาศกรมอนามัย เรื่อง แนวทางการจัดตั้งที่เก็บกักภาชนะบรรจุมูลฝอยติดเชื้อชั่วคราว มาตรการขนและกำจัดมูลฝอยติดเชื้อ ภายใต้สถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 หรือโรคโควิด 19 (Coronavirus Disease 2019 (COVID-19)) พ.ศ. 2564 ลงวันที่ 27 กันยายน 2564

2) กรมโรงงานอุตสาหกรรม ออกประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง นโยบายการนำมูลฝอยติดเชื้อมาเป็นเชื้อเพลิงในเตาเผาของโรงงานเป็นการชั่วคราว ภายใต้สถานการณ์ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ลงวันที่ 8 ตุลาคม 2564 และประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง การนำมูลฝอยติดเชื้อมาเป็นเชื้อเพลิงในเตาเผาของโรงงานเป็นการชั่วคราว ภายใต้สถานการณ์ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ลงวันที่ 8 ตุลาคม 2564

3) คณะกรรมการกำกับกิจการพลังงาน ออกประกาศคณะกรรมการกำกับกิจการพลังงาน เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการนำมูลฝอยติดเชื้อ COVID-19 มาใช้เป็นเชื้อเพลิง พ.ศ. 2564 ลงวันที่ 29 กันยายน 2564

4) กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น กำหนดมาตรการจัดการขยะในช่วงสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 โดยกำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นดำเนินการจัดการมูลฝอยติดเชื้อตั้งแต่ต้นทางจนถึงปลายทาง

ข้อแนะนำในการทิ้งหน้ากากอนามัยที่ใช้แล้ว

1. **ถอดหน้ากากอนามัยที่ใช้แล้ว โดยไม่สัมผัสกับด้านใน**
2. **มัดขึ้นให้ส่วนที่สัมผัสกับปากอยู่ด้านหลัง**
3. **ใส่ถุงพลาสติก ระบุข้อความ "ขยะหน้ากากอนามัย" ระบุหรือขีด ด้วยแอลกอฮอล์/น้ำยาฆ่าเชื้อ/สารฟอกขาวเพื่อฆ่าเชื้อโรค ปิดถุงให้สนิท**
4. **นำไปทิ้งที่จุดทิ้งขยะติดเชื้อ/หรือสถานที่ทำงาน ที่จัดให้มีจุดทิ้งหรือวาง เพื่อใส่ กทม./เทศบาล/อบต. เก็บขนไปกำจัดอย่างถูกต้อง**

กรมควบคุมมลพิษ กองจัดการกากของเสียและสารอันตราย www.pcd.go.th เบอร์โทร 02-2982416

ข้อแนะนำในการทิ้งชุดทดสอบแอนติเจนที่ใช้แล้ว

ชุดทดสอบแอนติเจน

กล่องชุดทดสอบแอนติเจน ครึ่งกล่องใช้งาน และอุปกรณ์ที่ปนเปื้อนอย่าง น้ำลาย หรือสารคัดหลั่ง ให้ทิ้งใน "ถังขยะทั่วไป"

ตรวจ ณ สถานที่พักอาศัย

1. แยก ชุดทดสอบแอนติเจนที่ใช้แล้วกับปะปนเป็นน้ำมูก น้ำลาย หรือสารคัดหลั่ง ใส่ถุงพลาสติก ระบุข้อความว่า "ขยะติดเชื้อ" ให้ชัดเจน

ตรวจ ณ สถานที่ทำงาน/จุดตรวจ

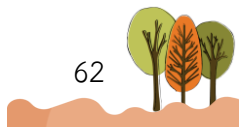
ชุดทดสอบแอนติเจนที่ใช้แล้ว ที่ปนเปื้อนน้ำมูก น้ำลาย หรือสารคัดหลั่ง ให้ทิ้งใน "ถังขยะติดเชื้อ"

2. ระบุหรือขีด ด้วยแอลกอฮอล์/น้ำยาฆ่าเชื้อ/สารฟอกขาว เพื่อฆ่าเชื้อโรค ปิดถุงให้สนิท

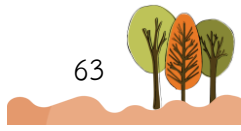
3. นำไปที่จุดทิ้งขยะติดเชื้อ/หรือสถานที่ทำงาน ที่จัดให้มีจุดทิ้งหรือวาง เพื่อใส่ กทม./เทศบาล/อบต. เก็บขนไปกำจัดอย่างถูกต้อง

กรมควบคุมมลพิษ กองจัดการกากของเสียและสารอันตราย www.pcd.go.th เบอร์โทร 02-2982416

ข้อแนะนำในการทิ้งหน้ากากอนามัยที่ใช้แล้วและชุดทดสอบแอนติเจนที่ใช้แล้ว

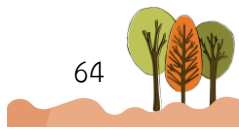
การสนับสนุน “ถุงขยะสีแดง” สำหรับครัวเรือนในพื้นที่ควบคุมสูงสุดและเข้มงวด

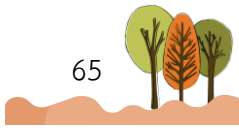
การสร้างเครือข่ายเฝ้าระวังติดตามปัญหามลพิษจากการลักลอบทิ้งกากของเสียอันตรายในพื้นที่เสี่ยงจังหวัดเพชรบุรีและราชบุรี

ในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา (พ.ศ. 2555 - 2564) กองจัดการกากของเสียและสารอันตรายได้เก็บข้อมูลสถิติการลักลอบทิ้งกากของเสียอันตราย พบเกิดเหตุจำนวน 78 ครั้ง ส่วนใหญ่เกิดขึ้นในพื้นที่แถบชายฝั่งทะเลตะวันออก ภาคกลาง ภาคตะวันตก ที่มีนิคมอุตสาหกรรมและโรงงานที่เป็นแหล่งกำเนิดตั้งอยู่เป็นจำนวนมาก ประเภทของกากของเสียอุตสาหกรรมที่มีการลักลอบทิ้ง ประกอบด้วย กากของเสียรวม น้ำเสีย กากสารเคมี กากตะกอนและน้ำมันหล่อลื่นใช้แล้ว จังหวัดที่มีสถิติการลักลอบทิ้งสูงสุด ได้แก่ จังหวัดระยอง ชลบุรี สมุทรปราการ ฉะเชิงเทรา เพชรบุรี และราชบุรี ซึ่งเหตุลักลอบทิ้งกากของเสียอุตสาหกรรมดังกล่าว ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและสุขภาพอนามัยของประชาชน หนึ่งในมาตรการเชิงป้องกันที่สำคัญ คือ การสร้างเครือข่ายเฝ้าระวังในการติดตามปัญหามลพิษจากการลักลอบทิ้งกากของเสียอันตรายในพื้นที่เสี่ยงดังกล่าว

กองจัดการกากของเสียและสารอันตรายได้จัดฝึกอบรมเรื่อง “การเฝ้าระวังติดตามปัญหามลพิษจากการลักลอบทิ้งกากของเสียอันตรายในพื้นที่เสี่ยง” โดยในปี 2564 เป็นจังหวัดเพชรบุรีและราชบุรี มีวัตถุประสงค์เพื่อเสริมสร้างศักยภาพ พัฒนาองค์ความรู้ เสริมสร้างภาคีเครือข่าย สร้างความตระหนักและการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนในการเฝ้าระวังและป้องกันปัญหาการลักลอบทิ้งกากของเสียอันตรายในชุมชน โดยมีหน่วยงานภาคีเครือข่ายในพื้นที่ทั้งภาครัฐ เอกชน และประชาชน เข้าร่วมฝึกอบรม เนื้อหาการบรรยายในหัวข้อเรื่องที่จำเป็น ได้แก่ สถานการณ์ปัญหามลพิษจากการลักลอบทิ้งกากของเสียอันตราย การตรวจสอบบ่งชี้กากของเสียอันตราย การใช้เครื่องมือและอุปกรณ์ในการเก็บตัวอย่าง การประสานแจ้งเหตุ การประเมินความเสี่ยงเบื้องต้น การลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ การใช้ประโยชน์ฐานข้อมูลสถานประกอบการ และพื้นที่เสี่ยง การจัดทำแผนงานในการตรวจสอบและเฝ้าระวังการลักลอบทิ้งในชุมชน และมีการระดมความเห็นและข้อเสนอแนะแนวทางในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการลักลอบทิ้งกากของเสียอุตสาหกรรมในระดับพื้นที่ เพื่อนำไปปรับปรุงการดำเนินการให้มีประสิทธิภาพ และมีการขยายผลในพื้นที่อื่นต่อไป

การบรรยายให้ความรู้เครือข่ายและการสาธิตการใช้อุปกรณ์และเครื่องมือป้องกันเบื้องต้น

ปฏิบัติการฉุกเฉินมลพิษจากสารเคมี: กรณีระเบิดและเพลิงไหม้โรงงานผลิตเม็ดโฟมและพลาสติกของบริษัท หมิงตี้เคมีคอล จำกัด จังหวัดสมุทรปราการ

สถิติการเกิดเหตุเพลิงไหม้โรงงานที่เกี่ยวข้องกับการผลิตและแปรรูปพลาสติก ระหว่างปี 2560 – 2564 เกิดขึ้น 24 ครั้ง เหตุการณ์ที่มีความรุนแรงมากที่สุด คือ กรณีเหตุระเบิดและเพลิงไหม้โรงงานผลิตเม็ดโฟมและพลาสติก บริษัท หมิงตี้ เคมีคอล จำกัด ซึ่งตั้งอยู่ที่ถนนกิ่งแก้ว ตำบลบางพลีใหญ่ อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ เมื่อวันที่ 5 กรกฎาคม 2564 เป็นโรงงานที่มีผลิตภัณฑ์เม็ดโฟมและพลาสติกชนิด EPS Foam (Expanded Polystyrene Foam) และมีวัตถุดิบหลัก ได้แก่ สไตรีนโมโนเมอร์ (Styrene monomer) และเพนเทน (Pentane) เจ้าหน้าที่เป็นจำนวนมากจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้เข้าระงับเหตุและควบคุมเพลิงที่ลุกไหม้อย่างต่อเนื่องในบริเวณอาคารเก็บวัตถุดิบและสารเคมี อาคารเตรียมวัตถุดิบและผลิตภัณฑ์ โดยเจ้าหน้าที่ดับเพลิงใช้โฟมดับเพลิงและน้ำควบคู่กันจนกระทั่งเพลิงได้สงบ เมื่อวันที่ 7 กรกฎาคม 2564 อาคารดังกล่าวถูกเพลิงไหม้พังถล่มเสียหายทั้งหมด รวมทั้งอาคารสำนักงานเสียหายจากแรงระเบิดทิ้งหลังส่วนโกดังเก็บผลิตภัณฑ์เม็ดพลาสติก จำนวน 2 หลัง ได้รับความเสียหายเล็กน้อย

หน่วยปฏิบัติการฉุกเฉินมลพิษจากสารเคมี (Unit of Chemical Emergency Response : UCER) ได้เข้าร่วมกับหน่วยงานในพื้นที่ร่วมปฏิบัติการในเหตุเพลิงไหม้โรงงานดังกล่าว ประกอบด้วย

1) การตอบโต้เหตุฉุกเฉิน โดยการประสานหน่วยงานที่เกี่ยวข้องบริเวณส่วนหน้างานในด้านความเป็นอันตรายและผลกระทบที่อาจพบจากเหตุเพลิงไหม้เม็ดโฟมและพลาสติกและสารเคมี การป้องกันอันตรายส่วนบุคคล วัสดุที่เหมาะสมสำหรับการดับเพลิง และประสานงานหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อจัดหาวัสดุดับเพลิงเพิ่มเติม

2) การติดตามตรวจสอบคุณภาพสิ่งแวดล้อม ได้แก่ คุณภาพอากาศในบรรยากาศทั่วไปในพื้นที่จังหวัดสมุทรปราการและกรุงเทพมหานคร ในรัศมี 1 - 20 กิโลเมตร ความเป็นอันตรายและโอโรเซหยสารเคมีในบริเวณที่เกิดเหตุและชุมชนใกล้เคียง ในรัศมี 2 กิโลเมตร คุณภาพแหล่งน้ำผิวดิน ในระยะรัศมี 1 และ 5 กิโลเมตร จนกระทั่งสถานการณ์อยู่ในระดับที่ไม่ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและไม่เป็นอันตรายต่อสุขภาพของประชาชน

3) ติดตามการนำกากของเสียอันตรายที่เกิดจากเหตุเพลิงไหม้ไปกำจัด ได้แก่ การขนถ่ายสารสไตรีนไปกำจัดโดยการเผาทำลายที่บริษัท อัครี ปรากฏ จำกัด (มหาชน) จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 886 ตัน การขนถ่ายกองถ่านหินไปกำจัดที่โรงงานปูนซีเมนต์ไทย (SCG) จังหวัดสระบุรี จำนวน 20 ตัน การขนถ่ายน้ำมันเตาและน้ำเสียปนเปื้อนจากการดับเพลิง ไปบำบัดที่บริษัท เบตเตอร์ เวสต์ แคร่ จำกัด จำนวน 50 และ 400 ลูกบาศก์เมตร ตามลำดับ รวมทั้งเก็บภาชนะปนเปื้อนสารเคมี วัสดุดูดซับดินปนเปื้อนน้ำเสียจากการดับเพลิง สิ่งปลูกสร้างและโครงสร้างอาคาร

4) ประเมินความเสียหายจากเหตุระเบิดและเพลิงไหม้ในการเรียกค่าสินไหมทดแทนตามมาตรา 96 และ 97 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 จากเหตุการณ์ดังกล่าวได้มีการรายงานการเกิดเพลิงไหม้โรงงานผลิตเม็ดโฟมและพลาสติก บริษัท หมิงตี้ เคมีคอล จำกัด ต่อคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ในการประชุมครั้งที่ 4/2564 เมื่อวันที่ 15 กันยายน 2564 และเสนอให้มีการทบทวนมาตรการและการดำเนินการของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อป้องกันมิให้เกิดเหตุการณ์ลักษณะดังกล่าวต่อไป โดยกรมควบคุมมลพิษได้รับมอบหมายให้จัดทำมาตรการจัดการมลพิษในสิ่งแวดล้อมกรณีภัยจากสารเคมีและวัตถุอันตราย เพื่อป้องกันการเกิดอุบัติเหตุภัยสารเคมีและลดผลกระทบที่อาจเกิดขึ้น

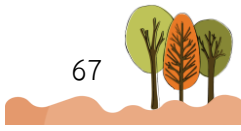
5) จัดประชุมสัมมนาถอดบทเรียน (After Action Review: AAR) ด้านการรับมือเหตุฉุกเฉินและอุบัติเหตุภัยสารเคมีของหน่วยงานภายในกรมควบคุมมลพิษ

เหตุการณ์เพลิงไหม้และความเสียหายที่เกิดขึ้น

การตรวจวิเคราะห์สารเคมีในบริเวณที่เกิดเหตุและชุมชนใกล้เคียง

การเกิดอุบัติเหตุจากสารเคมีและการลักลอบทิ้งกากของเสียอันตราย ปี 2564

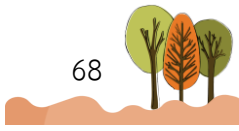
กองจัดการกากของเสียและสารอันตรายได้รวบรวมข้อมูลการเกิดอุบัติเหตุจากสารเคมีและการลักลอบทิ้งกากของเสียอันตรายที่เกิดขึ้นในแต่ละปี เพื่อจัดทำรายงานสถานการณ์มลพิษของประเทศไทยเป็นประจำทุกปี และใช้เป็นข้อมูลสำคัญสำหรับประกอบการวางแผน กำหนดแนวทางและมาตรการป้องกันและแก้ไขปัญหา การประสานความร่วมมือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้ข้อเสนอแนะทางวิชาการในการจัดการบำบัด กำจัดมลพิษและฟื้นฟูคุณภาพสิ่งแวดล้อม โดยในปี 2564 เกิดขึ้นทั้งสิ้น จำนวน 48 ครั้ง แบ่งเป็น

1. โรงงานอุตสาหกรรม จำนวน 23 ครั้ง ส่วนใหญ่เป็นเหตุเพลิงไหม้โรงงานพลาสติก โฟม และยาง จำนวน 10 ครั้ง โรงงานสารเคมี จำนวน 6 ครั้ง โรงงานรีไซเคิล จำนวน 4 ครั้ง และการรั่วไหลของโรงงานน้ำแข็ง จำนวน 3 ครั้ง โดยพบว่าเกิดเหตุในพื้นที่จังหวัดสมุทรปราการมากที่สุด จำนวน 4 ครั้ง เหตุการณ์สำคัญ ได้แก่ เหตุระเบิดและเพลิงไหม้โรงงานผลิตโฟม บริษัท หมิงตี้ เคมีคอล จำกัด พื้นที่ตำบลกิ่งแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ซึ่งแรงอัดของระเบิดส่งผลกระทบต่อบ้านเรือนและสิ่งปลูกสร้างของประชาชนที่อาศัยอยู่โดยรอบ รวมทั้งไอระเหยและกลิ่นเหม็นของสารเคมี (สารสไตรีน) ที่ส่งผลกระทบต่อคุณภาพอากาศและแหล่งน้ำผิวดินโดยรอบ กรมควบคุมมลพิษได้ตรวจสอบคุณภาพสิ่งแวดล้อมและให้ข้อเสนอแนะทางวิชาการและกำกับดูแลการขนย้ายกากอุตสาหกรรมอันตรายให้เป็นไปอย่างถูกต้อง

2. โกดังเก็บสารเคมี จำนวน 3 ครั้ง เกิดเหตุในพื้นที่จังหวัดปราจีนบุรี จังหวัดปทุมธานี และจังหวัดหนองคาย ได้แก่ โกดังเก็บวัสดุรีไซเคิล ผลิตภัณฑ์จำพวกพลาสติกและโฟม และโรงงานเก็บน้ำมันหล่อลื่น เพื่อรอจำหน่ายและจัดส่งให้ร้านค้า

3. การขนส่งสารเคมี จำนวน 8 ครั้ง ได้แก่ รถบรรทุกน้ำมันเชื้อเพลิงขนาด 40,000 ลิตร ชนรถพ่วง 18 ล้อ ทำให้เกิดระเบิดและเพลิงไหม้ที่สี่แยกหนองกี่ ถนนสาย 24 โชคชัย-เดชอุดม จังหวัดบุรีรัมย์ เหตุรถบรรทุกน้ำมันเชื้อเพลิงขนาด 40,000 ลิตร ชนกับรถเก๋ง ทำให้เกิดเพลิงไหม้ ถนนสายลำปาง-ลำปาง และเหตุรถบรรทุกสารเคมี Vinyl Acetate พลิกคว่ำ บนทางหลวงหมายเลข 224 ในพื้นที่ตำบลอรพิมพ์ อำเภอบึงสามพัน จังหวัดนครราชสีมา เป็นต้น

4. การลักลอบทิ้งกากของเสียอันตราย จำนวน 6 ครั้ง เกิดเหตุในพื้นที่จังหวัดฉะเชิงเทรามากที่สุด จำนวน 3 ครั้ง จังหวัดปราจีนบุรี จำนวน 2 ครั้ง และจังหวัดลพบุรี จำนวน 1 ครั้ง ส่วนใหญ่เป็นการลักลอบทิ้งกากของเสียอุตสาหกรรมจำพวกน้ำมันดำ และน้ำมันหล่อลื่นใช้แล้วลงในพื้นที่บ่อดินเก่า พื้นที่เกษตรกรรม ลำคลองสาธารณะ รวมทั้งในพื้นที่บ่อกำจัดขยะมูลฝอย เช่น กรณีการลักลอบนำกากอุตสาหกรรมและถังบรรจุสารเคมีมาทิ้งในบ่อขยะของเอกชนโดยไม่มีการจัดการอย่างถูกต้อง ในพื้นที่ตำบลดีลัง อำเภอนานาชาติ จังหวัดลพบุรี จำนวนมากกว่า 300-400 ถัง ส่งผลกระทบต่อปัญหากลิ่นเหม็นจากสารเคมี และน้ำเสียที่อาจปนเปื้อนลงสู่แหล่งน้ำใต้ดินในพื้นที่ชุมชนโดยรอบ

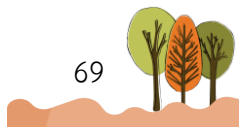
5. เพลิงไหม้บ่อยๆ จำนวน 5 ครั้ง ได้แก่ สถานที่กำจัดขยะของเทศบาลตำบลเมืองเก่า จังหวัดปราจีนบุรี เทศบาลตำบลดีลัง จังหวัดลพบุรี เทศบาลเมืองเขลางค์นคร จังหวัดลำปาง เทศบาลตำบลหนองไผ่ จังหวัดเพชรบูรณ์ และเทศบาลตำบลตลาดแค จังหวัดนครราชสีมา ส่วนใหญ่เกิดเหตุในช่วงเดือนมกราคม – กุมภาพันธ์ ซึ่งเป็นช่วงหน้าแล้งอากาศแห้ง โดยเพลิงจะลุกลามอย่างรวดเร็ว หากลุกลามลงในชั้นใต้ดินจะควบคุมยาก ต้องใช้เครื่องจักรขุดขยะในชั้นใต้ดินขึ้นมาเพื่อดับให้สนิทเป็นส่วนๆ ควรมีการกำหนดมาตรการป้องกันและแผนฉุกเฉินรองรับ อาทิ การควบคุมคนคัดแยกขยะ การทำแนวกันไฟรอบพื้นที่บ่อยๆ การเฝ้าระวังควบคุมการเผาหญ้าและเศษวัสดุเหลือใช้ทางการเกษตรที่อาจลุกลามมาติดกองขยะ ทั้งนี้ หน่วยงานท้องถิ่นควรมีการติดตั้งระบบดับเพลิง และจัดหาแหล่งน้ำสำรองสำหรับดับเพลิงไว้ให้เพียงพอ

6. เหตุอื่น ๆ จำนวน 3 ครั้ง ได้แก่ เหตุก๊าซรั่วไหลจากแนวท่อส่งก๊าซขนาดใหญ่และเกิดการระเบิดอย่างรุนแรง ส่งผลให้เกิดความเสียหายต่อบ้านเรือนและสิ่งปลูกสร้างเป็นวงกว้าง ในพื้นที่ตำบลบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ เหตุคราบน้ำมันสีดัลลอยพัดมาเกยฝั่ง บริเวณอ่าวอุดม อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี เป็นระยะทางยาวกว่า 250 เมตร ส่งผลกระทบกลิ่นเหม็นและคราบน้ำมันเกาะติดวัสดุที่อยู่บริเวณชายฝั่งทะเล เหตุน้ำมันเตารั่วไหลจากเรือ ชื่อ ACX PEARL ประมาณ 900 ลิตร บริเวณท่าเรือ B4 ท่าเรือแหลมฉบัง จังหวัดชลบุรี โดยเจ้าหน้าที่ประจำท่าเรือได้ตรวจสอบและขจัดคราบน้ำมันในทะเลจนได้มาตรฐาน

สรุปภาพรวมในปี 2564 เกิดเหตุจากโรงงานอุตสาหกรรมมากที่สุด รองลงมา ได้แก่ การขนส่งสารเคมี การลักลอบทิ้งกากของเสีย และเพลิงไหม้บ่อยๆ โดยมีข้อสังเกตว่ามีสาเหตุจากเพลิงไหม้โรงงานผลิตและแปรรูปพลาสติก โรงงานรีไซเคิล และโกดังเก็บสารเคมีมากที่สุด ประมาณ 20 ครั้ง ซึ่งเมื่อเกิดเหตุแล้ว จะลุกลามอย่างรวดเร็วและก่อให้เกิดความเสียหายเป็นวงกว้าง เนื่องจากพลาสติกและสารเคมีที่ใช้ในการผลิตเป็นเชื้อเพลิงอย่างดี ติดไฟได้ง่าย และให้ความร้อนสูง จึงทำให้ยากแก่การควบคุมและดับเพลิง ซึ่งมีสาเหตุหลัก ๆ ได้แก่

1. การเสื่อมสภาพและชำรุดของเครื่องจักรที่มีอายุใช้งานมานานและขาดการบำรุงรักษา
2. มีการใช้ความร้อนในการผลิตและแปรรูปทำให้มีความเสี่ยงจากการลุกติดไฟขณะปฏิบัติงาน
3. มีวัสดุดิบและผลิตภัณฑ์ที่เป็นวัตถุไวไฟและเชื้อเพลิงเก็บสะสมในโรงงานจำนวนมาก ทำให้มีความเสี่ยงที่จะเกิดเพลิงไหม้อย่างรุนแรง อาทิ พลาสติกจำพวก PP PE HDPE PPE PVC ABS PS และสารเคมีไวไฟใช้ในการผลิต อาทิ สไตรีน เพนเทน ถ่านหิน ก๊าซ และน้ำมันเชื้อเพลิง เป็นต้น

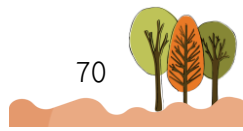
4. ความประมาท ขาดการซักซ้อมเจ้าหน้าที่ การบำรุงรักษาและจัดเตรียมอุปกรณ์ดับเพลิงไม่เพียงพอ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะต้องดำเนินการป้องกันการเกิดปัญหา อาทิ การกำกับดูแลและควบคุมโรงงานกลุ่มเสี่ยง การเตรียมความพร้อมเจ้าหน้าที่เผชิญเหตุ การให้ความรู้แก่หน่วยงานเครือข่ายและภาคประชาชน การเชื่อมโยงฐานข้อมูลสารเคมีระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อใช้ในการประเมินความเสี่ยงจากอันตรายและความเป็นพิษเพื่อป้องกันเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงานเผชิญเหตุ และลดผลกระทบต่อสุขภาพของประชาชน

อุบัติเหตุรถบรรทุกก๊าซ NGV พลิกคว่ำ และเพลิงไหม้โรงงานรีไซเคิล

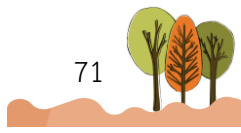
การลักลอบทิ้งกากอุตสาหกรรมในตำบลตี่ลัง จังหวัดลพบุรี

2.3

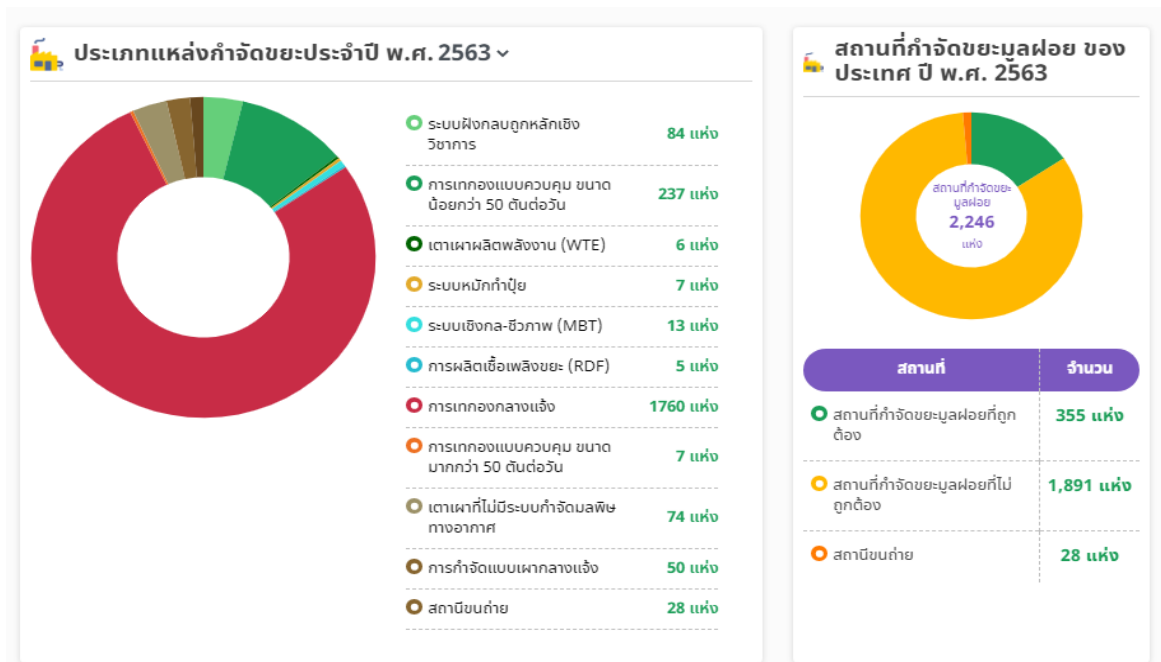
การสนับสนุนการบริหารจัดการ
ขยะมูลฝอยและของเสียอันตราย

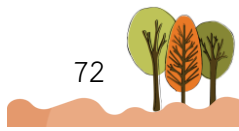
ฐานข้อมูลสถานที่กำจัดขยะมูลฝอยชุมชนของประเทศไทย

ข้อมูลจำนวน สถานภาพ และลักษณะการดำเนินงานของสถานที่กำจัดขยะมูลฝอยชุมชนที่ดำเนินงานโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและเอกชน มักเป็นประเด็นโต้แย้งในเรื่องความไม่สอดคล้องกันระหว่างข้อมูลที่มีอยู่ในหน่วยงานต่าง ๆ สถานที่กำจัดขยะมูลฝอยชุมชนหลายแห่งถูกรายงานว่าถูกต้องตามหลักวิชาการ แต่ในความเป็นจริงดำเนินงานไม่ถูกต้อง ส่งผลให้การแก้ไขปัญหาเรื่องร้องเรียนจากเหตุเดือดร้อนรำคาญต่าง ๆ ไม่ถูกแก้ไขอย่างตรงประเด็นและทันท่วงที กองจัดการกากของเสียและสารอันตรายจึงจัดทำระบบสารสนเทศสถานที่กำจัดขยะมูลฝอยของประเทศไทยที่มีการปรับปรุงข้อมูลให้เป็นปัจจุบันทุกปีสำหรับเป็นฐานข้อมูลกลาง เพื่อให้หน่วยงานราชการ เอกชน และประชาชนทั่วไป ใช้อ้างอิงและใช้ประโยชน์จากข้อมูลเชิงพื้นที่ดังกล่าว นอกจากนี้ ยังมีการวิเคราะห์เพื่อสะท้อนปัญหาการบริหารจัดการขยะมูลฝอย และใช้ในการกำหนดแนวทางการปรับปรุงสถานที่กำจัดขยะมูลฝอย เพื่อให้ถูกต้องตามหลักวิชาการและใช้เป็นข้อมูลเพื่อรายงานสถานการณ์มลพิษของประเทศไทย

ข้อมูลสถานที่กำจัดขยะมูลฝอยชุมชนของประเทศไทยที่จัดทำขึ้นได้ผ่านการตรวจสอบความถูกต้อง (Data Quality Assurance and Control) หลายขั้นตอน ทำให้มั่นใจได้ว่าเป็นชุดข้อมูลกลางที่มีความถูกต้องและน่าเชื่อถือ สามารถนำมาใช้ประกอบการกำหนดนโยบาย การวางแผนงาน และกำหนดความเร่งด่วนของการดำเนินงานในเชิงพื้นที่ ซึ่งจะนำไปสู่การออกแบบมาตรการและแนวทางการแก้ไขปัญหาสถานที่กำจัดขยะมูลฝอยที่สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงได้อย่างเป็นรูปธรรมต่อไป

สถานภาพสถานที่กำจัดขยะมูลฝอยชุมชนและวิธีการกำจัดขยะมูลฝอยของประเทศไทย ปี 2563

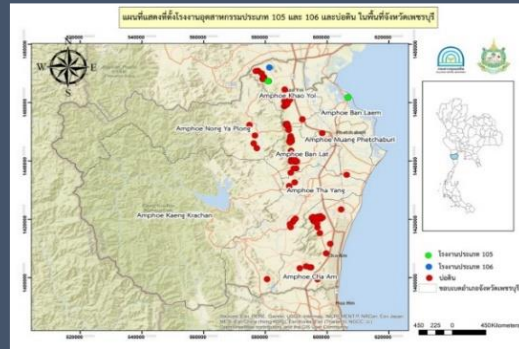
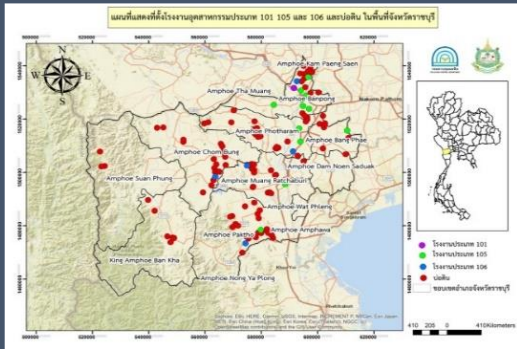
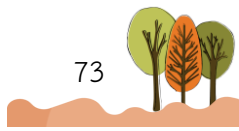
ฐานข้อมูลพื้นที่เสี่ยงจากการลักลอบทิ้งกากของเสียอันตราย จังหวัดเพชรบุรีและราชบุรี

การลักลอบทิ้งกากของเสียอันตรายมักเกิดขึ้นในพื้นที่ภาคกลาง ภาคตะวันออกและภาคตะวันตกบ่อยครั้ง เนื่องจากพื้นที่ดังกล่าวเป็นที่ตั้งของกลุ่มโรงงานอุตสาหกรรมทั้งในเขตนิคมอุตสาหกรรม สวนอุตสาหกรรม และเขตอุตสาหกรรม อาทิ จังหวัดระยอง ชลบุรี สมุทรปราการ ฉะเชิงเทรา และเริ่มกระจายมายังพื้นที่จังหวัดเพชรบุรีและพื้นที่จังหวัดราชบุรี โดยทั้ง 2 จังหวัดยังไม่มีข้อมูลพื้นที่เสี่ยงต่อการลักลอบทิ้งกากของเสีย ซึ่งจะถูกนำไปใช้ข้อมูลในการบริหารจัดการและแก้ไขปัญหาการลักลอบทิ้งกากของเสีย

กองจัดการกากของเสียและสารอันตรายจึงจัดทำโครงการสำรวจและจัดทำฐานข้อมูลพื้นที่เสี่ยงต่อการลักลอบทิ้งกากของเสียในพื้นที่จังหวัดเพชรบุรีและราชบุรี มีการสำรวจและจัดทำฐานข้อมูลพื้นที่เสี่ยงจากการลักลอบทิ้งกากของเสียอันตราย จำพวกที่ดินรกร้าง บ่อดิน และบ่อลูกรังเก่า รวมทั้งข้อมูลโรงงานอุตสาหกรรม ประเภท 105 และ 106 ร่วมกับสำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัดเพชรบุรีและจังหวัดราชบุรี และสำนักงานสิ่งแวดล้อมภาคที่ 8 (ราชบุรี) พบว่า จังหวัดเพชรบุรีและราชบุรีมีพื้นที่เสี่ยงต่อการลักลอบทิ้งกากของเสียจำพวกที่ดินรกร้าง บ่อดิน และบ่อลูกรังเก่า จำนวน 85 และ 68 แห่ง ตามลำดับ ฐานข้อมูลพื้นที่เสี่ยงฯ เหล่านี้ ได้จัดส่งให้แก่หน่วยงานต่าง ๆ ในพื้นที่ อาทิ สำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัด สาธารณสุขจังหวัด และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการเฝ้าระวังการลักลอบทิ้งกากของเสียอันตรายและจัดทำแผนเสริมสร้างศักยภาพเครือข่ายเฝ้าระวังการลักลอบทิ้งกากของเสียอันตราย อาทิ หน่วยงานราชการ ผู้นำท้องถิ่น อาสาสมัครพิทักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมหมู่บ้าน (ทสม.) โดยกองจัดการกากของเสียและสารอันตรายจะสนับสนุนวิทยากรและองค์ความรู้ในการเสริมสร้างศักยภาพเครือข่ายในพื้นที่ดังกล่าว

การลงพื้นที่ชี้แจงแนวทางการสำรวจและจัดทำฐานข้อมูลพื้นที่เสี่ยงจากการลักลอบทิ้งกากของเสียอันตรายร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในพื้นที่จังหวัดเพชรบุรีและราชบุรี

ลักษณะพื้นที่เสี่ยงต่อการลักลอบทิ้งกากของเสียอันตราย

รายงานฐานข้อมูลพื้นที่เสี่ยงจากการลักลอบทิ้งกากของเสียอันตราย
ในพื้นที่จังหวัดเพชรบุรี

กองจัดการกากของเสียและสารอันตราย
กรมควบคุมมลพิษ
กันยายน ๒๕๖๔

รายงานฐานข้อมูลพื้นที่เสี่ยงจากการลักลอบทิ้งกากของเสียอันตราย
ในพื้นที่จังหวัดราชบุรี

กองจัดการกากของเสียและสารอันตราย
กรมควบคุมมลพิษ
กันยายน ๒๕๖๔

รายงานฐานข้อมูลพื้นที่เสี่ยงจากการลักลอบทิ้งกากของเสียอันตราย ในพื้นที่จังหวัดเพชรบุรีและราชบุรี ปี 2564

มาตรการลด และคัดแยกขยะมูลฝอยในหน่วยงานภาครัฐ ปี 2564

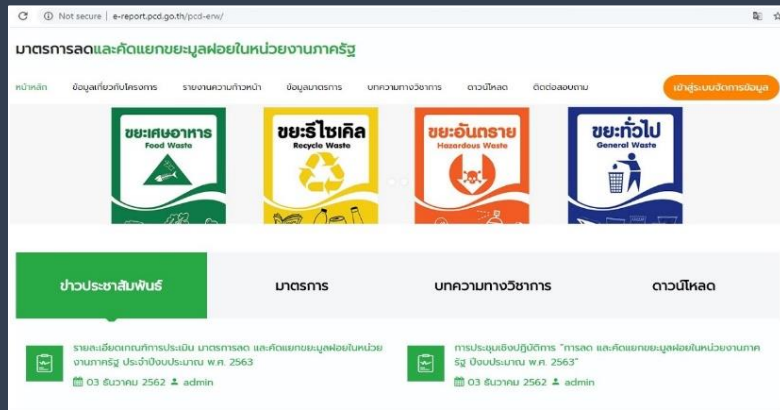
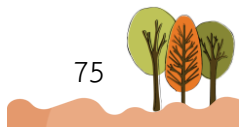
คณะรัฐมนตรีมีมติเห็นชอบโครงการ “ทำความดีด้วยหัวใจ ลดภัยสิ่งแวดล้อม” เมื่อวันที่ 17 กรกฎาคม 2561 ซึ่งมาตรการลด และคัดแยกขยะมูลฝอยในหน่วยงานภาครัฐ เป็นหนึ่งใน 5 กิจกรรมภายใต้โครงการดังกล่าว โดยสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ (ก.พ.ร.) กำหนด “มาตรการลด และคัดแยกขยะมูลฝอยในหน่วยงานภาครัฐ” เป็นตัวชี้วัดในการประเมินผลการปฏิบัติราชการของหัวหน้าหน่วยงานภาครัฐ ปี 2562 - 2563 วัตถุประสงค์หลักเพื่อให้ทุกหน่วยงานภาครัฐมีการดำเนินงานลด และคัดแยกขยะมูลฝอยในอาคารสำนักงานและพื้นที่ของหน่วยงาน และเพื่อเป็นแบบอย่างแก่ภาคเอกชนและประชาชนในการมีส่วนร่วมในการป้องกันและแก้ไขปัญหาขยะมูลฝอยของประเทศ และยกเลิกตัวชี้วัดในปี 2564 เนื่องจากสถานการณ์โรคติดเชื้อ COVID-19

ปี 2564 กรมควบคุมมลพิษจึงดำเนินมาตรการลด และคัดแยกขยะมูลฝอย แบบภาคสมัครใจ โดยมีหน่วยงานภายในกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมทุกหน่วยงาน และหน่วยงานภายในกระทรวงอื่น ๆ ประกอบด้วย หน่วยงานระดับกรม จำนวน 80 หน่วยงาน และหน่วยงานระดับจังหวัด 76 หน่วยงาน รวมทั้งสิ้น 156 หน่วยงาน ร่วมกันดำเนินงาน และมีเกณฑ์การประเมินที่เข้มข้น ดังนี้

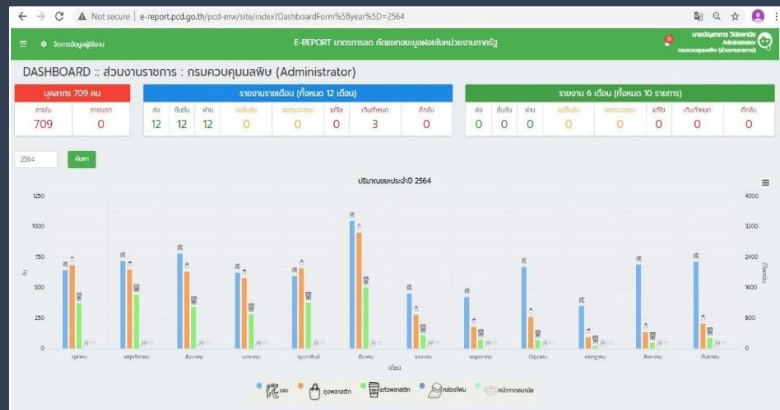
1. ปริมาณขยะมูลฝอยที่ส่งกำจัดลดลงร้อยละ 20
2. จำนวนถุงพลาสติกหูหิ้วลดลงร้อยละ 60
3. จำนวนแก้วพลาสติกใช้ครั้งเดียวลดลงร้อยละ 60
4. ไม่มีการใช้โฟมบรรจุอาหารภายในหน่วยงาน

การติดตามผลการดำเนินงานผ่านระบบการรายงานผลแบบ E – Report ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2564 พบว่า หน่วยงานภาครัฐสามารถลดปริมาณขยะมูลฝอยที่ส่งกำจัดได้ ร้อยละ 79.60 ลดจำนวนถุงพลาสติกหูหิ้ว ร้อยละ 92.89 ลดจำนวนแก้วพลาสติกใช้ครั้งเดียวได้ ร้อยละ 91.10 ไม่มีโฟมบรรจุอาหารภายในหน่วยงาน ร้อยละ 99.47 สรุปได้ว่า ปริมาณขยะที่ต้องส่งกำจัดและจำนวนถุงพลาสติกหูหิ้วและแก้วพลาสติกใช้ครั้งเดียวลดลงตามเป้าหมายที่กำหนด โดยถุงพลาสติกหูหิ้ว แก้วพลาสติกใช้ครั้งเดียว และโฟมบรรจุอาหาร สามารถลดได้เกือบ 100 เปอร์เซ็นต์ แต่ยังมีการใช้ยู่บ้างอาจเนื่องมาจากความกังวลที่จะสัมผัสเชื้อในการที่จะใช้ภาชนะแบบใช้ซ้ำในช่วงสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อ COVID-19

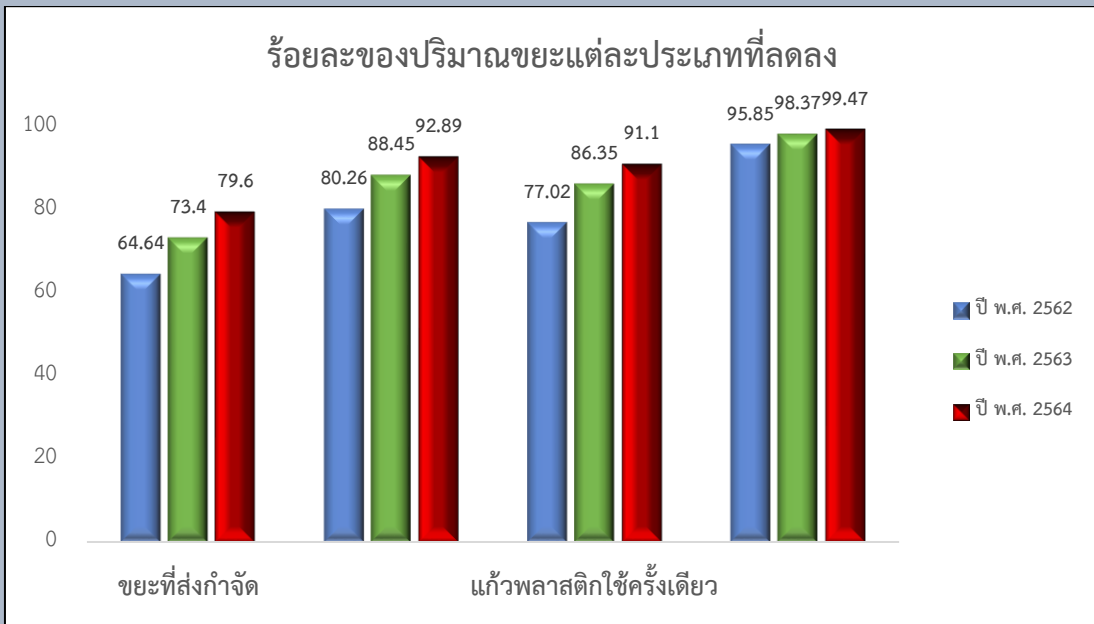
ในปี 2565 กรมควบคุมมลพิษยังคงมีแผนในการผลักดันให้หน่วยงานภาครัฐทั่วประเทศ เข้าร่วมโครงการฯ เพื่อดำเนินมาตรการลด และคัดแยกขยะมูลฝอยอย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

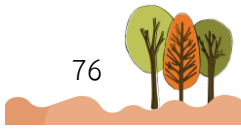
หน้าเพจมาตรการลด และคัดแยกขยะมูลฝอยในหน่วยงานภาครัฐ

แสดงผลการดำเนินการของหน่วยงานภาครัฐทั่วประเทศ

ร้อยละของปริมาณขยะตามตัวชี้วัด 4 ประเภท ที่มีการลดลง ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2562 – 2564

โครงการลด และคัดแยกขยะมูลฝอยภายใน กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ปี 2564

กองจัดการกากของเสียและสารอันตรายเป็นผู้ประสานในการดำเนินโครงการลด และคัดแยกขยะมูลฝอยของหน่วยงานภายในกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจำนวน 15 หน่วยงาน ทั้งอาคารสำนักงานและพื้นที่ต่าง ๆ ที่อยู่ในความรับผิดชอบมาตั้งแต่ปี 2558 จนถึงปัจจุบัน เพื่อให้เป็นต้นแบบของหน่วยงานราชการอื่น ๆ ในการลด และคัดแยกขยะมูลฝอย โดยมีกลไกการดำเนินงานในรูปแบบของคณะกรรมการขับเคลื่อนการดำเนินงานลด และคัดแยกขยะมูลฝอยในกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม มีรองปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม กลุ่มภารกิจด้านสิ่งแวดล้อมเป็นประธาน เพื่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนแนวทางการร่วมมือระหว่างกันภายในกระทรวงฯ กิจกรรมที่สำคัญ มีดังนี้

1. เสริมสร้างความรู้ความเข้าใจแก่บุคลากรของหน่วยงาน เพื่อลดปริมาณขยะมูลฝอยที่ส่งกำจัดให้น้อยลง ดำเนินการคัดแยกขยะมูลฝอย ณ ต้นทางให้ถูกต้อง และนำไปกำจัดอย่างถูกต้องตามหลักวิชาการ

2. รมรณรงค์ส่งเสริมการลดการใช้พลาสติกใช้ครั้งเดียวทิ้ง และห้ามใช้โฟมบรรจุอาหารภายในโรงอาหารของหน่วยงาน

3. ดำเนินกิจกรรมตามหลักการ 3R (Reduce Reuse Recycle) อาทิ ร้านศูนย์บาท ธนาคารขยะ ตลาดนัดของมือสอง การใช้ถุงผ้าหรือตะกร้าจ่ายตลาด การจัดซื้อจัดจ้างสินค้าที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม การลดการใช้บรรจุภัณฑ์ฟุ่มเฟือย

4. โครงการบริจาคอะลูมิเนียมเพื่อจัดทำขาเทียมพระราชทาน และบริจาคพลาสติกแข็งและพลาสติกยืดเข้าโครงการ “เปลี่ยนพลาสติกเป็นบุญ” (เมื่อคุณหมุนเวียน)

ในปี 2564 คณะกรรมการฯ ได้กำหนดเกณฑ์การประเมินหน่วยงานต้นแบบการลด และคัดแยกขยะมูลฝอยในกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่เข้มข้นขึ้น ประกอบด้วย 1) ปริมาณขยะมูลฝอยที่ส่งกำจัดลดลงร้อยละ 20 2) จำนวนถุงพลาสติกหูหิ้วลดลงร้อยละ 100 3) จำนวนแก้วพลาสติกใช้ครั้งเดียวลดลงร้อยละ 100 และ 4) ไม่มีการใช้โฟมบรรจุอาหารภายในหน่วยงาน และกำหนดระดับรางวัลออกเป็นระดับแพลตินัม (Platinum) ระดับทอง (Gold) ระดับเงิน (Silver) ระดับพื้นฐาน (Certified) และควรปรับปรุงตามลำดับ

ผลการดำเนินโครงการฯ หน่วยงานภายใน ทส. สามารถลดปริมาณขยะที่ส่งกำจัดได้ร้อยละ 88.30 ลดจำนวนถุงพลาสติกหูหิ้ว ได้ร้อยละ 96.78 ลดจำนวนแก้วพลาสติกใช้ครั้งเดียว ได้ร้อยละ 95.23 และลดจำนวนโฟมบรรจุอาหาร ได้ร้อยละ 99.98 เมื่อพิจารณาตามเกณฑ์ระดับรางวัล มีหน่วยงานผ่านเกณฑ์ระดับแพลทินัม (Platinum) จำนวน 7 หน่วยงาน ได้แก่ สำนักงานพัฒนาเศรษฐกิจจากฐานชีวภาพ (องค์การมหาชน) สำนักงานปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม กรมทรัพยากรน้ำบาดาล สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม องค์การสวนสัตว์แห่งประเทศไทย องค์การสวนพฤกษศาสตร์ และกรมควบคุมมลพิษ มีหน่วยงานผ่านเกณฑ์ระดับทอง (Gold) จำนวน 8 หน่วยงาน ได้แก่ กรมส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช กรมทรัพยากรน้ำ องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ องค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจก (องค์การมหาชน) กรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง กรมป่าไม้ และกรมทรัพยากรธรณี

การใช้ถุงผ้าของ
กรมส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม

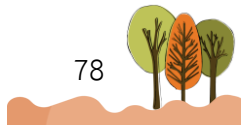
การลดใช้ถุงพลาสติกและห้ามใช้กล่องโฟม
ขององค์การสวนพฤกษศาสตร์

การทำ Green cone ของกรมทรัพยากรน้ำ

ถังรองรับขยะแบบแยกประเภทของ
องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้

โครงการลด และคัดแยกขยะมูลฝอยภายใน

อาคารกรมควบคุมมลพิษ ปี 2564

กองจัดการกากของเสียและสารอันตรายดำเนินโครงการลดและคัดแยกขยะมูลฝอยภายในอาคารกรมควบคุมมลพิษ และดำเนินงานตามระบบการจัดการสิ่งแวดล้อม (ISO: 14001: 2015) ในส่วนของการจัดการขยะมูลฝอย (EP – 06) เพื่อเป็นต้นแบบในการจัดการขยะมูลฝอยภายในองค์กรให้แก่หน่วยงานราชการ รวมถึงภาคเอกชน และประชาชนทั่วไป ดำเนินการต่อเนื่องมาตั้งแต่ปี 2557 จนถึงปัจจุบัน เพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายรัฐบาล ซึ่งกำหนดแผนปฏิบัติการ “ประเทศไทยไร้ขยะ” ตามแนวทาง “ประชารัฐ” และมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 17 กรกฎาคม 2561 ซึ่งเห็นชอบโครงการ “ทำความดีด้วยหัวใจ ลดภัยสิ่งแวดล้อม” โดยมาตรการลด และคัดแยกขยะมูลฝอยในหน่วยงานภาครัฐ เป็นหนึ่งใน 5 กิจกรรม ภายใต้โครงการ “ทำความดีด้วยหัวใจ ลดภัยสิ่งแวดล้อม” ที่ทุกหน่วยงานภาครัฐต้องดำเนินงานด้านการลด และคัดแยกขยะมูลฝอยพร้อมกันทั่วประเทศ ในปี 2564 มีการดำเนินการ ดังนี้

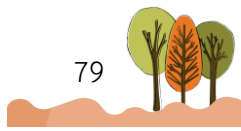
1. คัดแยกขยะมูลฝอยภายในอาคารกรมควบคุมมลพิษ โดยแยกตามประเภทของขยะมูลฝอย เป็น 8 ประเภท ได้แก่ ขยะเศษอาหาร ขวดพลาสติกใส พลาสติกอื่น ๆ อะลูมิเนียม กล่องเครื่องดื่มมูเอชซี ขยะรีไซเคิลอื่น ๆ ขยะอันตราย และขยะทั่วไป เพื่อให้เหมาะสมต่อการนำไปจัดการต่อไป

2. ลดการใช้ถุงพลาสติกหูหิ้วและแก้วพลาสติกใช้ครั้งเดียว งดการใช้โฟมบรรจุอาหาร ซึ่งเป็นบรรจุภัณฑ์ที่ย่อยสลายได้ยาก รณรงค์ให้ใช้ถุงผ้า กระเป๋า หรือเป้ แทนการใช้ถุงพลาสติกแบบหูหิ้ว พกแก้วส่วนตัวและใช้ปิ่นโตหรือกล่องข้าวแทนการใช้โฟมบรรจุอาหาร ภายในโรงอาหารของกรมควบคุมมลพิษ ไม่ให้ผู้ประกอบการร้านค้าใช้ถุงพลาสติกหูหิ้ว แก้วพลาสติกใช้ครั้งเดียว และโฟมบรรจุอาหาร

ผลการดำเนินโครงการ สรุปได้ดังนี้ (1) ปริมาณขยะมูลฝอยที่ส่งกำจัด จำนวน 24,868 กิโลกรัม ลดลงจากปี 2561 คิดเป็นร้อยละ 56.65 (2) จำนวนถุงพลาสติกหูหิ้ว จำนวน 5,367 ใบ ลดลงจากปี 2561 คิดเป็นร้อยละ 96.62 (3) จำนวนแก้วพลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวทิ้ง จำนวน 2,802 ใบ ลดลงจากปี 2561 คิดเป็นร้อยละ 95.85 (4) จำนวนโฟมบรรจุอาหาร จำนวน 0 ใบ ลดลงจากปี 2561 คิดเป็นร้อยละ 100 และ (5) ไม่พบการทิ้งหน้ากากอนามัยในถังขยะทั่วไป

3. ถอดบทเรียนการดำเนินกิจกรรมเพื่อจัดทำเป็น E-Book คู่มือการลด และคัดแยกขยะมูลฝอยภายในบ้านและที่ทำงาน เพื่อให้หน่วยงานที่สนใจสามารถนำไปใช้เป็นต้นแบบในการปฏิบัติได้

ภาพรวมของการดำเนินโครงการฯ เจ้าหน้าที่กรมควบคุมมลพิษมีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรมและให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการลดการใช้พลาสติกแบบใช้ครั้งเดียว

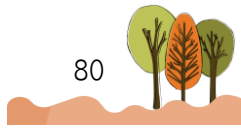

การจัดวางถังขยะแยกประเภทภายในอาคารกรมควบคุมมลพิษ

การจัดกิจกรรม ท02

(กิจกรรมรณรงค์การใช้ผ้าไทย กิจกรรมร้าน 0 บาทเคลื่อนที่ และกิจกรรมตลาดนัดของมือสอง)
เพื่อให้เจ้าหน้าที่ที่มีส่วนร่วมในการนำขยะมูลฝอยกลับมาใช้ประโยชน์

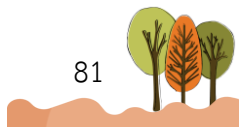

โครงการบริจาคอะลูมิเนียมเพื่อจัดทำขาเทียมพระราชทาน ปี 2564

กองจัดการกากของเสียและสารอันตรายร่วมกับมูลนิธิขาเทียมในสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี ดำเนินโครงการบริจาคอะลูมิเนียมเพื่อจัดทำขาเทียมพระราชทาน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ทุกภาคส่วนทั้งประชาชน หน่วยงานเอกชน และหน่วยงานราชการได้มีส่วนร่วม ในการคัดแยกขยะมูลฝอย โดยเริ่มจากขยะมูลฝอยที่มีอะลูมิเนียมเป็นส่วนประกอบ สามารถรวบรวมและนำมาบริจาคให้กับมูลนิธิขาเทียมฯ สำหรับนำไปใช้เป็นต้นทุนในการจัดทำอุปกรณ์ขาเทียม เพื่อช่วยเหลือผู้พิการและผู้สูงอายุให้สามารถใช้ชีวิตประจำวันได้อย่างปกติสุข

ตั้งแต่ปี 2546 - 2564 มีการร่วมกับหน่วยงานต่าง ๆ เป็นเครือข่ายในการรับบริจาค ได้แก่ กรุงเทพมหานคร สำนักงานสิ่งแวดล้อมภาคที่ 1 – 16 สำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัด 76 จังหวัด บริษัท บางกอกแคน แมนูแฟคเจอร์ริง จำกัด บริษัท ไทยเบเวอเรจแคน จำกัด และสถานีบริการน้ำมันของบริษัท บางจากปิโตรเลียม จำกัด (มหาชน) รวมทั้งจัดกิจกรรมเพื่อรณรงค์ประชาสัมพันธ์ และรับบริจาคอะลูมิเนียม อาทิ งานปณัฎ์กรยานบริจาควัสดุอะลูมิเนียม งานคาราวานสิ่งแวดล้อม และออกบูทกิจกรรม ซึ่งผลการดำเนินโครงการฯ รับบริจาคอะลูมิเนียมรวมแล้วกว่า 1,100 ตัน

ปัจจุบันอะลูมิเนียมที่มูลนิธิขาเทียมในสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนีได้รับการบริจาค ไม่ได้นำมาทำเป็นอุปกรณ์ขาเทียม เนื่องจากอะลูมิเนียมที่ได้จากการบริจาคเป็นอะลูมิเนียมที่มีคุณภาพไม่เหมาะสมตามมาตรฐานของขาเทียมสำหรับคนพิการ ISO 10328 ซึ่งหากนำไปใช้เป็นส่วนประกอบในการทำขาเทียมโดยตรงอาจทำให้เกิดอันตรายแก่ผู้ใช้งานได้ ด้วยเหตุนี้จึงต้องเปลี่ยนวัสดุที่ใช้ในการทำขาเทียมเพื่อให้ได้มาตรฐาน ISO 10328 โดยใช้วัสดุ 2 อย่าง คือ อะลูมิเนียมเกรดสูงและเหล็กกล้าไร้สนิม (สแตนเลสสตีล) ซึ่งจะมีความยืดหยุ่น เหนียว และแข็งแรงคงทนมากกว่าอะลูมิเนียมธรรมดา จึงต้องนำอะลูมิเนียมที่ได้รับบริจาคส่งต่อไปให้ผู้ประกอบการหรือร้านรับซื้อของเก่า เพื่อส่งเข้าสู่กระบวนการแปรรูปเพื่อนำกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่ โดยมีบางส่วนที่สามารถรีไซเคิลนำมาใช้เป็นวัตถุดิบในการทำอุปกรณ์ขาเทียมได้ รายได้จากการจำหน่ายอะลูมิเนียมจะถูกนำมาเป็นค่าใช้จ่ายในการจัดหาอุปกรณ์ขาเทียมให้แก่คนพิการ ค่าที่พัก และค่าอาหารของคนพิการที่มาขอรับบริการ ณ มูลนิธิขาเทียมในสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนีอีกด้วย ผู้ที่มีความประสงค์จะบริจาค สามารถนำอะลูมิเนียมไปจำหน่ายให้ร้านรับซื้อของเก่า และนำเงินจากการขายบริจาคให้กับมูลนิธิฯ โดยฝากเงินเข้าบัญชีชื่ออมทรัพย์ ชื่อบัญชี “มูลนิธิขาเทียม”

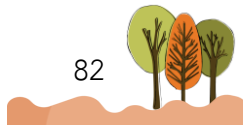

- ธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) สาขาหน้าโรงพยาบาลมหाराชา เชียงใหม่ เลขที่บัญชี 599 – 2 – 16802 – 0
- ธนาคารไทยพาณิชย์ สาขาชิดลม เลขที่บัญชี 001 – 4 – 76000 – 8
- ธนาคารไทยพาณิชย์ สาขาคณะแพทยศาสตร์เชียงใหม่ เลขที่บัญชี 566 – 2 – 50375 – 3
- ธนาคารไทยพาณิชย์ สาขานนโชตนา (เชียงใหม่) เลขที่บัญชี 714 – 2 – 08368 – 1
- ธนาคารกสิกรไทย สาขานนสุเทพ เลขที่บัญชี 471 – 2 – 02394 – 0
- ธนาคารกรุงเทพ สาขานนสุเทพ เลขที่บัญชี 504 – 0 – 15260 – 4

ในกรณีที่ประชาชนไม่สะดวกที่จะขายอะลูมิเนียมให้กับร้านรับซื้อของเก่า สามารถบริจาคตามจุดรับบริจาคต่าง ๆ ได้แก่ มูลนิธิขาเทียมในสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี กรมควบคุมมลพิษ สำนักงานเขตของกรุงเทพมหานครทั้ง 50 เขต สำนักงานสิ่งแวดล้อมภาคที่ 1 – 16 และสำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัด 76 จังหวัด

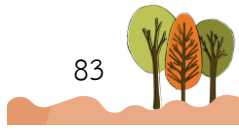
กิจกรรมการบริจาคอะลูมิเนียมเพื่อจัดทำขาเทียมพระราชทาน

2.4

การดำเนินงานพันธกิจและความร่วมมือ ระหว่างประเทศ

อนุสัญญา Rotterdam คุ้มครองด้วยกระบวนการแจ้งข้อมูลสารเคมีล่วงหน้า สำหรับสารเคมีอันตรายและสารเคมีป้องกันกำจัดศัตรูพืชและสัตว์บางชนิด ในการค้าระหว่างประเทศ

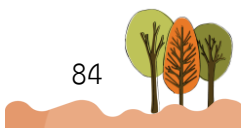
(Rotterdam Convention on the Prior Informed Consent Procedure for Certain Hazardous Chemicals and Pesticides in International Trade: PIC)

อนุสัญญา Rotterdam คุ้มครองด้วยกระบวนการแจ้งข้อมูลสารเคมีล่วงหน้า มีจุดมุ่งหมายเพื่อส่งเสริมความร่วมมือและรับผิดชอบระหว่างประเทศในเรื่องการค้าสารเคมีอันตรายบางชนิด รวมทั้งปกป้องสุขภาพอนามัยของมนุษย์และสิ่งแวดล้อมจากอันตรายของสารเคมีและส่งเสริมการใช้สารเคมีอย่างไม่เป็นอันตรายต่อสิ่งแวดล้อม โดยอำนวยความสะดวกในการแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะของสารเคมี การแจ้งข้อมูลสารเคมีล่วงหน้าก่อนการนำเข้า – ส่งออกให้แก่ประเทศภาคีสมาชิก รวมถึงเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสารเคมีแก่ภาคีสมาชิก ปัจจุบันอนุสัญญา Rotterdam คุ้มครองด้วยกระบวนการแจ้งข้อมูลสารเคมีล่วงหน้า มีภาคีสมาชิก 165 ประเทศ (ข้อมูล ณ เดือนพฤศจิกายน 2564) ซึ่งประเทศไทยให้สัตยาบันไว้ในอนุสัญญา Rotterdam คุ้มครองด้วยกระบวนการแจ้งข้อมูลสารเคมีล่วงหน้า เมื่อวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2545 และมีผลบังคับใช้กับประเทศไทย ตั้งแต่วันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2547

ในปี 2564 กองจัดการกากของเสียและสารอันตรายได้ผลักดันการดำเนินงานภายในประเทศและระหว่างประเทศ ดังนี้

1. การควบคุมสารเคมีที่เสนอบรรจุรายชื่อในภาคผนวก III ของอนุสัญญา Rotterdam คุ้มครองด้วยกระบวนการแจ้งข้อมูลสารเคมีล่วงหน้า

จัดทำข้อมูลสถานการณ์สาร Perfluorooctanoic acid (PFOA), its salts and PFOA – related compounds ซึ่งเป็นสารเคมีที่คณะกรรมการพิจารณาทบทวนสารเคมี (Chemical Review Committee: CRC) ได้เสนอแนะให้ที่ประชุมรัฐภาคีอนุสัญญา Rotterdam คุ้มครองด้วยกระบวนการแจ้งข้อมูลสารเคมีล่วงหน้า สมัยที่ 10 พิจารณาบรรจุไว้ในภาคผนวก III ประเภทสารเคมีอุตสาหกรรม ซึ่งข้อมูลดังกล่าวได้ถูกนำไปประกอบการพิจารณาควบคุมสาร PFOA ในการประชุมคณะอนุกรรมการพิจารณาข้อมูลและกลั่นกรองความเป็นอันตรายของวัตถุอันตรายชนิดต่าง ๆ ครั้งที่ 1-1/2564 เมื่อวันที่ 9 เมษายน 2564 และมีมติเห็นด้วยกับการควบคุมสาร PFOA ตามที่กรมโรงงานอุตสาหกรรมเสนอ และมอบหมายให้กรมโรงงานอุตสาหกรรมดำเนินการในขั้นตอนการจัดทำเป็นกฎหมาย และมอบหมายให้สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยาพิจารณาจัดทำข้อมูลเกี่ยวกับการใช้สาร PFOA ที่ใช้ในทางการแพทย์ เพื่อเสนอควบคุมเป็นวัตถุอันตรายให้ครอบคลุมการใช้สาร PFOA ต่อไป

2. การดำเนินงานตามมติข้อตัดสินใจจากการประชุมรัฐภาคีอนุสัญญาروتเตอร์ดัมฯ

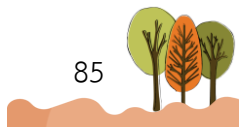
แจ้งตอบข้อมูลการดำเนินงานตามย่อหน้าที่ 2 ของข้อบทที่ 11 พันธกรณีเกี่ยวกับการส่งออกสารเคมี ซึ่งอยู่ในบัญชีรายชื่อสารเคมีในภาคผนวก III ข้อบทที่ 12 การแจ้งการส่งออก และข้อบทที่ 14 การแลกเปลี่ยนข้อมูลของอนุสัญญาروتเตอร์ดัมฯ ปี 2562

3. การพัฒนาแนวทางการดำเนินงานเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพอนุสัญญาروتเตอร์ดัมฯ

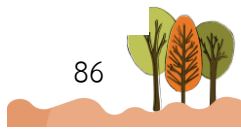
ร่วมกับภาคีสมาชิกของอนุสัญญาروتเตอร์ดัมฯ อาทิ สมาพันธ์รัฐสวิส สาธารณรัฐโคลอมเบียและสาธารณรัฐลัตเวีย พัฒนาแนวทางการดำเนินงานเพิ่มประสิทธิภาพอนุสัญญาروتเตอร์ดัมฯ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของอนุสัญญา คือ 1) พัฒนาความเข้าใจปัญหาาร่วมกัน 2) การแก้ไขปัญหาเชิงลึกในประเด็นต่าง ๆ ได้แก่ การแก้ไขอนุสัญญาฯ โดยเพิ่มแนวทางปฏิบัติสำหรับสารเคมีที่ถูกเสนอในการประชุมรัฐภาคี แต่ไม่ได้รับฉันทามติให้บรรจุในภาคผนวก III และการจัดตั้งกลไกสนับสนุนประเทศในการกำกับและควบคุมสารเคมีอันตรายที่ได้รับการแนะนำให้บรรจุในภาคผนวก III ของอนุสัญญาروتเตอร์ดัมฯ 3) แนวทางการแก้ไขปัญหาที่ดีที่สุดที่เสนอโดยคณะกรรมการพิจารณาสารเคมี (Chemical Review Committee: CRC) และ 4) พัฒนายุทธศาสตร์ในการดำเนินการแก้ไขปัญหา เพื่อนำผลการดำเนินงานรายงานต่อการประชุมรัฐภาคีอนุสัญญาروتเตอร์ดัมฯ สมัยที่ 10 ในรูปแบบ Face-to-face ในปี 2565 ต่อไป

4. การประชุมรัฐภาคีอนุสัญญาروتเตอร์ดัมฯ สมัยที่ 10 ในรูปแบบออนไลน์

จัดทำกรอบการเจรจาและท่าทีของประเทศไทย และเข้าร่วมการประชุมรัฐภาคีอนุสัญญาروتเตอร์ดัมฯ สมัยที่ 10 ในรูปแบบออนไลน์ ระหว่างวันที่ 26 – 30 กรกฎาคม 2564 ซึ่งเป็นการประชุมร่วมของ 3 อนุสัญญา คือ การประชุมรัฐภาคีอนุสัญญาบาเซลฯ สมัยที่ 15 การประชุมรัฐภาคีอนุสัญญาروتเตอร์ดัมฯ สมัยที่ 10 และการประชุมรัฐภาคีอนุสัญญาสตอกโฮล์มฯ สมัยที่ 10 เพื่อพิจารณาในประเด็น 1) การคัดเลือกคณะกรรมการที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ คณะกรรมการประเมินความมีประสิทธิภาพของอนุสัญญาสตอกโฮล์มฯ คณะกรรมการปฏิบัติตามอนุสัญญาروتเตอร์ดัมฯ และขยายเวลาการปฏิบัติงานของคณะกรรมการพิจารณาทบทวนสารเคมี และคณะกรรมการพิจารณาทบทวนสารมลพิษที่ตกค้างยาวนาน 2) รับรองแผนงานของสำนักเลขาธิการทั้งสามอนุสัญญาฯ และงบประมาณประจำปี 2565 3) การกำหนดวัน เวลา และสถานที่จัดการประชุมรัฐภาคี ในปี 2565 และ 4) การพิจารณาประเด็นทรัพยากรและกลไกทางการเงินของอนุสัญญาสตอกโฮล์มฯ เพื่อรายงานความก้าวหน้าเกี่ยวกับการประเมินความต้องการ และการทบทวนกลไกทางการเงินให้กองทุนสิ่งแวดล้อมโลก

การประชุมรัฐภาคีอนุสัญญาบาเซลฯ สมัยที่ 15 การประชุมรัฐภาคีอนุสัญญา
 รัตเตอร์ดัมฯ สมัยที่ 10 และการประชุมรัฐภาคีอนุสัญญาสตอกโฮล์มฯ สมัยที่ 10
 ในรูปแบบออนไลน์ ระหว่างวันที่ 26 – 30 กรกฎาคม 2564

อนุสัญญาสตอกโฮล์มว่าด้วยสารมลพิษที่ตกค้างยาวนาน

(Stockholm Convention on Persistent Organic Pollutants: POPs)

อนุสัญญาสตอกโฮล์มฯ เป็นอนุสัญญาระหว่างประเทศ มีวัตถุประสงค์เพื่อปกป้องสุขภาพอนามัยของมนุษย์และสิ่งแวดล้อมจากสารมลพิษที่ตกค้างยาวนาน (Persistent Organic Pollutants: POPs) โดยการลดและเลิกการผลิตการใช้และการปลดปล่อยสารมลพิษดังกล่าว ซึ่งเป็นกลุ่มสารประกอบอินทรีย์ที่ถุกย่อยสลายได้ยาก มีคุณสมบัติเป็นพิษสะสมในสิ่งมีชีวิตตกค้างยาวนาน และสามารถเคลื่อนย้ายได้ไกลในสิ่งแวดล้อม ปัจจุบันมีสาร POPs ถูกบรรจุอยู่ภายใต้อนุสัญญาฯ จำนวน 30 ชนิด ประเทศไทยลงนามในอนุสัญญาสตอกโฮล์มฯ เมื่อวันที่ 22 พฤษภาคม 2545 และให้สัตยาบัน เมื่อวันที่ 31 มกราคม 2548 มีผลบังคับใช้กับประเทศไทยตั้งแต่วันที่ 1 พฤษภาคม 2548

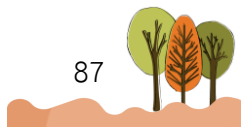
ในปี 2564 กองจัดการกากของเสียและสารอันตรายได้ผลักดันการดำเนินงานที่สำคัญเพื่อการจัดการสารมลพิษที่ตกค้างยาวนานในประเทศ รวมทั้งเพื่อให้เป็นไปตามพันธกรณีของอนุสัญญาสตอกโฮล์มฯ ดังนี้

1. การควบคุมสารเคมีที่เสนอบรรจุรายชื่อในภาคผนวกของอนุสัญญาสตอกโฮล์มฯ

จัดทำข้อมูลสถานการณ์สาร Perfluorohexane sulfonic acid (PFHxS), its salts and PFHxS related compounds ที่เสนอบรรจุในอนุสัญญาสตอกโฮล์มฯ เพื่อกำหนดเป็นวัตถุอันตรายตามพระราชบัญญัติวัตถุอันตราย พ.ศ. 2535 เสนอคณะอนุกรรมการอนุสัญญาสตอกโฮล์มฯ ในการประชุม ครั้งที่ 1/2564 เมื่อวันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2564 เห็นชอบในเบื้องต้นและดำเนินการรับฟังความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อเสนอในการควบคุมสาร PFHxS จากหน่วยงานภาครัฐ ผู้ประกอบการ และภาคประชาสังคม ผ่านเว็บไซต์กรมควบคุมมลพิษ แพนเพจกรมควบคุมมลพิษ และหนังสือแจ้งเวียน 53 หน่วยงาน ในเดือนพฤษภาคม - มิถุนายน 2564 ผลการรับฟังความคิดเห็นส่วนใหญ่เห็นว่าควรให้มีการควบคุมสาร PFHxS เป็นวัตถุอันตรายชนิดที่ 3 ตามพระราชบัญญัติวัตถุอันตราย พ.ศ. 2535 ซึ่งกองจัดการกากของเสียและสารอันตรายจะนำข้อเสนอในการควบคุมสาร PFHxS เสนอคณะอนุกรรมการอนุสัญญาสตอกโฮล์มฯ พิจารณา ก่อนนำเสนอกรมโรงงานอุตสาหกรรมในฐานะฝ่ายเลขานุการคณะกรรมการวัตถุอันตรายดำเนินการต่อไป

2. การประชุมรัฐภาคีอนุสัญญาสตอกโฮล์มฯ สมัยที่ 10 ในรูปแบบออนไลน์

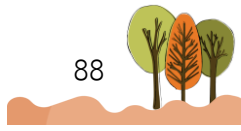
จัดทำกรอบการเจรจาและท่าทีของประเทศไทย และเข้าร่วมการประชุมรัฐภาคีอนุสัญญาสตอกโฮล์มฯ สมัยที่ 10 ในรูปแบบออนไลน์ ระหว่างวันที่ 26 – 30 กรกฎาคม 2564 ซึ่งเป็นการประชุมร่วมของ 3 อนุสัญญา คือ การประชุมรัฐภาคีอนุสัญญาบาเซลฯ สมัยที่ 15 การประชุมรัฐภาคีอนุสัญญารอตเตอร์ดัมฯ สมัยที่ 10 และการประชุมรัฐภาคีอนุสัญญาสตอกโฮล์มฯ สมัยที่ 10 เพื่อพิจารณาในประเด็น 1) การคัดเลือกคณะกรรมการที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ คณะกรรมการประเมินความมีประสิทธิผลของอนุสัญญาสตอกโฮล์มฯ คณะกรรมการปฏิบัติตามอนุสัญญารอตเตอร์ดัมฯ และขยายเวลาการปฏิบัติงานของคณะกรรมการพิจารณา

ทบพวนสารเคมี และคณะกรรมการพิจารณาทบพวนสารมลพิษที่ตกค้างยาวนาน 2) รับรองแผนงานของสำนักเลขาธิการทั้งสามอนุสัญญาฯ และงบประมาณประจำปี 2565 3) การกำหนดวัน เวลา และสถานที่จัดการประชุมรัฐภาคี ในปี 2565 และ 4) การพิจารณาประเด็นทรัพยากรและกลไกทางการเงินของอนุสัญญาสตอกโฮล์มฯ เพื่อรายงานความก้าวหน้าเกี่ยวกับการประเมินความต้องการ และการทบพวนกลไกทางการเงินให้กองทุนสิ่งแวดล้อมโลก

2021 Meetings of the Conferences of the Parties to the Basel, Rotterdam and Stockholm Conventions (BRS COPs)
26-30 July 2021 | Online
Basel Convention on the Control of Transboundary Movements of Hazardous Wastes and Their Disposal
Rotterdam Convention on Prior Informed Consent
Stockholm Convention on Persistent Organic Pollutants

การประชุมรัฐภาคีอนุสัญญาบาเซลฯ สมัยที่ 15 การประชุมรัฐภาคีอนุสัญญา
รอตเตอร์ดัมฯ สมัยที่ 10 และการประชุมรัฐภาคีอนุสัญญาสตอกโฮล์มฯ สมัยที่ 10
ในรูปแบบออนไลน์ ระหว่างวันที่ 26 - 30 กรกฎาคม 2564

อนุสัญญามินามาตะว่าด้วยปรอท (Minamata Convention on Mercury)

“อนุสัญญามินามาตะว่าด้วยปรอท” เป็นอนุสัญญาระหว่างประเทศด้านสารเคมี มุ่งเน้นการควบคุมและลดการใช้ เพื่อปกป้องสุขภาพของมนุษย์และสิ่งแวดล้อมจากการปลดปล่อยสู่บรรยากาศและการปล่อยสู่ดินและน้ำของปรอทและสารประกอบปรอทจากกิจกรรมของมนุษย์ ซึ่งประเทศไทยเข้าร่วมเป็นภาคีอนุสัญญามินามาตะฯ ลำดับที่ 66 เมื่อวันที่ 22 มิถุนายน 2560 และมีผลบังคับใช้กับประเทศไทยอย่างเป็นทางการ ตั้งแต่วันที่ 20 กันยายน 2560 ปัจจุบันอนุสัญญามินามาตะฯ มีภาคีสมาชิก 135 ประเทศ (ข้อมูล ณ เดือนพฤศจิกายน 2564)

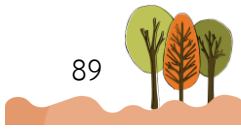
ในปี 2564 กองจัดการกากของเสียและสารอันตรายได้ปฏิบัติตามพันธกรณีของอนุสัญญามินามาตะฯ ดังนี้

1. การเตรียมความพร้อมและดำเนินมาตรการลดการใช้อะมัลกัมของประเทศไทย

ขอข้อมูลการเตรียมความพร้อมและดำเนินมาตรการลดการใช้อะมัลกัมตามที่ระบุไว้ในภาคผนวก เอ ส่วนที่ 2 เพิ่มเติมจาก 5 หน่วยงาน คือ กรมอนามัย กรมการแพทย์ สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา ทันตแพทยสมาคมแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ และทันตแพทยสภา พบว่าประเทศไทยมีการเตรียมความพร้อมและดำเนินมาตรการลดการใช้อะมัลกัมเพิ่มเติม โดยการศึกษาสถานการณ์การใช้วัสดุอุดฟันอะมัลกัมและวัสดุทางเลือก การปฏิบัติของทันตบุคลากร การจัดการของเสียอะมัลกัม และการรับรู้เรื่องอนุสัญญามินามาตะฯ ของบุคลากรที่ปฏิบัติงานในโรงพยาบาลสังกัดกระทรวงสาธารณสุข นอกจากนี้ ประเทศไทยยังได้ดำเนินมาตรการลดการใช้อะมัลกัมตามภาคผนวก เอ ส่วนที่ 2 ที่ระบุไปพร้อมภาคยานุวัติสารอย่างน้อยสองมาตรการ ทั้งนี้ ได้แจ้งข้อมูลฯ ดังกล่าว ไปยังสำนักเลขาธิการอนุสัญญามินามาตะฯ เรียบร้อยแล้ว

2. การพัฒนามาตรฐานการปลดปล่อยปรอทสู่อากาศจากแหล่งกำเนิด

เสนอการจัดตั้งคณะทำงานพัฒนามาตรฐานการปลดปล่อยปรอทสู่อากาศจากแหล่งกำเนิด เพื่อศึกษามาตรฐานการปลดปล่อยปรอทสู่อากาศจากแหล่งกำเนิด ตามข้อบทที่ 8 การปลดปล่อย และรายการของแหล่งกำเนิดที่ระบุไว้ในภาคผนวก ดี ตามกฎระเบียบของประเทศไทย และประสานหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อขอความอนุเคราะห์ข้อมูล อาทิ ปริมาณแหล่งกำเนิดในประเทศไทย ชนิดของเชื้อเพลิงหรือวัตถุดิบ และการตรวจวิเคราะห์การปลดปล่อยปรอทจากแหล่งกำเนิด (ย้อนหลัง 5 ปี) รวมทั้งรวบรวมมาตรฐานเฉพาะในการควบคุมปรอทในอากาศเพื่อตรวจสอบความถูกต้องและปรับปรุงข้อมูลที่มีอยู่ให้เป็นปัจจุบัน

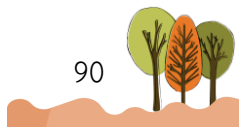

3. ความเห็นต่อร่างคู่มือการติดตามตรวจสอบปรอทและสารประกอบปรอทเพื่อสนับสนุนการประเมินความมีประสิทธิผลของอนุสัญญามินามาตะว่าด้วยปรอท

ขอความอนุเคราะห์ความเห็นต่อ (ร่าง) คู่มือฯ ซึ่งพัฒนาโดยกลุ่มผู้เชี่ยวชาญด้านเทคนิคเฉพาะกิจของอนุสัญญามินามาตะฯ จากหน่วยงานในคณะอนุกรรมการอนุสัญญามินามาตะฯ และได้รับความเห็นจาก 5 หน่วยงาน ได้แก่ กรมส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม กรมวิทยาศาสตร์การแพทย์ กรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง กรมโรงงานอุตสาหกรรม และกรมควบคุมโรค ซึ่งได้แจ้งความเห็นของประเทศไทยให้สำนักเลขาธิการอนุสัญญามินามาตะฯ เพื่อรับทราบและดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้องต่อไปเรียบร้อยแล้ว

4. การประชุมรัฐภาคีอนุสัญญามินามาตะฯ สมัยที่ 4 ในรูปแบบออนไลน์

เข้าร่วมการประชุมรัฐภาคีอนุสัญญามินามาตะฯ สมัยที่ 4 ในรูปแบบออนไลน์ พร้อมด้วยผู้เข้าร่วมการประชุมประมาณ 1,000 คน จาก 100 ภาครัฐสมาชิกทั่วโลก ระหว่างวันที่ 1– 5 พฤศจิกายน 2564 โดยมีข้อสรุป ดังนี้ 1) สารระสำคัญที่ผ่านการรับรองในมติข้อตัดสินใจ ได้แก่ กำหนดประชุมรัฐภาคีอนุสัญญามินามาตะฯ สมัยที่ 4 ในรูปแบบการประชุมด้วยตนเอง ในระหว่างวันที่ 21 – 25 มีนาคม 2565 ณ เมืองบาห์ลี สาธารณรัฐอินโดนีเซีย และเห็นชอบแผนงานและงบประมาณของสำนักเลขาธิการ เฉพาะปี 2022 2) สารระสำคัญที่มีความก้าวหน้าในมติข้อตัดสินใจของการประชุมรัฐภาคีอนุสัญญามินามาตะฯ สมัยที่ 4 ในรูปแบบออนไลน์ และจะนำไปหารือต่อเนื่องในการประชุมรัฐภาคีอนุสัญญามินามาตะฯ สมัยที่ 4 ในรูปแบบการประชุมด้วยตนเองต่อไป ได้แก่ กรอบการดำเนินงานสำหรับการประเมินความมีประสิทธิผลร่างคำแนะนำสำหรับการกรอกรายงานระดับชาติ และการสนับสนุนของกองทุนสิ่งแวดล้อมโลก ในรอบที่ 8 และ 3) สารระสำคัญที่ยังไม่ได้ข้อสรุปในการประชุมรัฐภาคีอนุสัญญามินามาตะฯ สมัยที่ 4 ในรูปแบบออนไลน์ และจะนำไปหารือในการประชุมรัฐภาคีอนุสัญญามินามาตะฯ สมัยที่ 4 ในรูปแบบการประชุมด้วยตนเองต่อไป คือ แผนงานและงบประมาณของสำนักเลขาธิการ ปี 2023

การประชุมรัฐภาคีอนุสัญญามินามาตะฯ สมัยที่ 4 ในรูปแบบออนไลน์
ระหว่างวันที่ 1- 5 พฤศจิกายน 2564

<https://enb.iisd.org/Minamata-Convention-Mercury->

ประติมากรรม "Pez-Peste" โดย Nicholas Garcia Uriburu ประเทศอาร์เจนตินา
ระลึกถึงผลที่ตามมาของการปนเปื้อนสารปรอทและมลภาวะที่ไม่อาจย้อนกลับได้

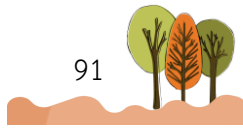

“มินามาตะภาพถ่ายโลกตะลึง” ภาพยนตร์ตีแผ่ผลกระทบปรอทจากการลักลอบปล่อย
น้ำเสียอุตสาหกรรม บริเวณอ่าวมินามาตะ เมืองมินามาตะ จังหวัดคุมาโมโตะ ประเทศญี่ปุ่น

<https://enb.iisd.org/events/1st-meeting-conference-parties-minamata-convention-mercury-cop1/highlights-and-images-mah-4>

Shinobu Sakamoto ผู้ป่วยด้วยโรค Minamata แลกเปลี่ยนในนามของ
International POPs Elimination Network (IPEN) และ the Zero Mercury Working Group

อนุสัญญาบาเซลว่าด้วยการควบคุมการเคลื่อนย้ายข้ามแดนของ ของเสียอันตรายและการกำจัด

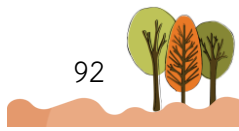
อนุสัญญาบาเซลว่าด้วยการควบคุมการเคลื่อนย้ายข้ามแดนของของเสียอันตรายและการกำจัด เป็นกฎหมายระหว่างประเทศในการควบคุมการเคลื่อนย้ายของเสีย รวมทั้งเป็นเครื่องมือและกลไกในการพัฒนาให้เกิดการจัดการของเสียอันตรายในระดับสากล มีเจตนารมณ์ในการคุ้มครองสุขภาพของมนุษย์และสิ่งแวดล้อมจากพิษภัยอันตรายที่เกิดจากของเสียอันตราย โดยมีวัตถุประสงค์ คือ 1) ลดการเคลื่อนย้ายของเสียอันตรายข้ามแดนให้เหลือน้อยที่สุด โดยการจัดการอย่างเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม 2) บำบัดและกำจัดของเสียอันตรายใกล้กับแหล่งกำเนิดมากที่สุดที่จะเป็นไปได้ โดยการจัดการอย่างเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และ 3) ลดการก่อกำเนิดของเสียอันตรายทั้งในเชิงปริมาณและความเป็นอันตราย ปัจจุบันอนุสัญญาบาเซลฯ มีภาคีสมาชิก 189 ประเทศ (ข้อมูล ณ เดือนพฤศจิกายน 2564) ซึ่งประเทศไทยได้ให้สัตยาบันในอนุสัญญาบาเซลฯ เมื่อวันที่ 24 พฤศจิกายน 2540 และมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 22 กุมภาพันธ์ 2541 เป็นต้นมา

ในปี 2564 กองจัดการกากของเสียและสารอันตรายได้ดำเนินงานตามพันธกรณีของอนุสัญญาบาเซลฯ ในประเด็นสำคัญ ดังนี้

1. การเตรียมการให้สัตยาบันในข้อแก้ไขอนุสัญญาบาเซล (Ban Amendment) เพื่อห้ามการส่งออกของเสียอันตรายภายใต้อนุสัญญาบาเซลฯ เพื่อการกำจัดขั้นสุดท้าย การใช้ซ้ำ การรีไซเคิล และการนำกลับไปใช้ประโยชน์ใหม่ โดยการส่งออกจากประเทศที่เป็นสมาชิกในกลุ่มองค์การความร่วมมือและพัฒนาทางเศรษฐกิจ (Organization for Economic Cooperation and Development: OECD) ประชาคมยุโรป (European Communities: EC) และลิกเตนสไตน์ (ประเทศตามภาคผนวก 7 ของอนุสัญญาบาเซลฯ) ไปยังประเทศอื่น ๆ ซึ่งขณะนี้อยู่ระหว่างการเสนอคณะอนุกรรมการอนุสัญญาบาเซล เพื่อพิจารณาให้ความเห็นต่อการให้สัตยาบันในข้อแก้ไขอนุสัญญาบาเซล (Ban Amendment)

2. การดำเนินงานแก้ไขปัญหากรณีการส่งของเสียอย่างผิดกฎหมายจากประเทศไทยไปยังประเทศเนเธอร์แลนด์

3. การประชุมเชิงปฏิบัติการ เรื่อง การเสริมสร้างขีดความสามารถของหน่วยงานกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในการดำเนินงานด้านสารเคมีและของเสียอันตรายตามพันธกรณีระหว่างประเทศ ระหว่างวันที่ 24 – 25 มีนาคม 2564 ณ โรงแรมดิ เอ็มเมอรัลด์ กรุงเทพมหานคร เพื่อเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจให้กับเจ้าหน้าที่กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้องในการดำเนินงานตามพันธกรณีของอนุสัญญาระหว่างประเทศด้านการจัดการสารเคมีและของเสียอันตราย

4. จัดทำกรอบการเจรจาและท่าทีของประเทศไทย และเข้าร่วมการประชุมรัฐภาคีอนุสัญญาบาเซลฯ สมัยที่ 15 ในรูปแบบออนไลน์ ระหว่างวันที่ 26 – 30 กรกฎาคม 2564 ซึ่งเป็นการประชุมร่วมของ 3 อนุสัญญา คือ การประชุมรัฐภาคีอนุสัญญา Rotterdam สมัยที่ 10 และการประชุมรัฐภาคีอนุสัญญาสตอกโฮล์มฯ สมัยที่ 10 เพื่อพิจารณาประเด็นสำคัญ อาทิ 1) การคัดเลือกคณะกรรมการที่เกี่ยวข้อง 2) แผนงานของสำนักเลขาธิการร่วมของ 3 อนุสัญญา ปี 2565 และงบประมาณสำหรับการดำเนินงานในระหว่างปี 2565 - 2566 และ 3) การกำหนดวัน เวลา และสถานที่จัดการประชุมรัฐภาคีทั้ง 3 อนุสัญญา ในปี 2565 และการประชุมรัฐภาคีทั้ง 3 อนุสัญญา ในสมัยต่อไป

5. การเตรียมความพร้อมของประเทศไทย กรณีการแก้ไขภาคผนวก 2 ภาคผนวก 8 และภาคผนวก 9 ของอนุสัญญาบาเซลฯ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับของเสียพลาสติก

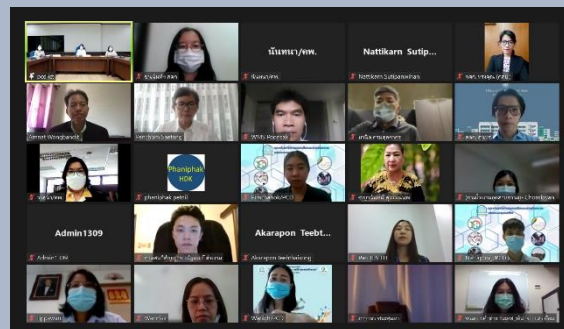
6. การควบคุมการนำเข้าของเสียเข้ามาในราชอาณาจักร โดยผลักดันและออกระเบียบที่เกี่ยวข้อง อาทิ การห้ามนำเข้าของเสียพลาสติก หรือของเสียอื่น ที่จะมีผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยและสิ่งแวดล้อมในอนาคต ทั้งนี้ เพื่อให้การบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมของประเทศเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

7. การนำแนวทางด้านเทคนิควิชาการสำหรับการจัดการของเสียต่าง ๆ ที่ได้รับการรับรองตามมติข้อตัดสินใจจากการประชุมรัฐภาคีฯ และการประชุมระหว่างประเทศมาใช้ภายในประเทศ เพื่อให้ครอบคลุมการจัดการของเสียอันตรายตั้งแต่ต้นทาง กลางทาง และปลายทาง รวมทั้งการจัดทำแนวทางด้านเทคนิควิชาการฯ เป็นภาษาไทย และเผยแพร่ให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐ เอกชน สถาบันการศึกษา และประชาชนทั่วไปได้นำไปใช้ประโยชน์ต่อไป

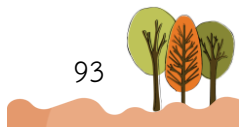
8. การประสานและให้ความร่วมมือกับสำนักเลขาธิการอนุสัญญาบาเซลฯ และภาคีสมาชิกอื่น ๆ ตามความเหมาะสม ในการดำเนินกิจกรรมหรือโครงการ เพื่อสนับสนุนและเสริมสร้างให้มีการดำเนินงานตามพันธกรณีของอนุสัญญาบาเซลฯ

การประชุมคณะอนุกรรมการ
อนุสัญญาบาเซล
ครั้งที่ 1/2564 ผ่านระบบออนไลน์

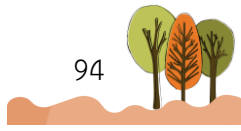

การรับฟังความเห็นจาก
หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
เพื่อเตรียมการให้สัตยาบันในข้อแก้ไข
อนุสัญญาบาเซล ผ่านระบบออนไลน์

การประชุมรัฐภาคีอนุสัญญาบาเซลฯ สมัยที่ 15
การประชุมรัฐภาคีอนุสัญญา Rotterdam สมัยที่ 10 และการประชุมรัฐภาคีอนุสัญญา
สตอกโฮล์มฯ สมัยที่ 10 ผ่านระบบออนไลน์

การประชุมเชิงปฏิบัติการ
เรื่อง การเสริมสร้าง
ขีดความสามารถของหน่วยงานกระทรวง
ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
ในการดำเนินงานด้านสารเคมีและของเสีย
อันตรายตามพันธกรณีระหว่างประเทศ

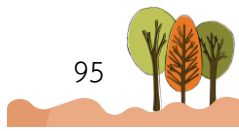
การยอมรับข้อแก้ไขอนุสัญญาบาเซล (Ban Amendment)

อนุสัญญาบาเซลว่าด้วยการควบคุมการเคลื่อนย้ายข้ามแดนของของเสียอันตรายและการกำจัด มีวัตถุประสงค์เพื่อปกป้องสุขภาพอนามัยของประชาชนและสิ่งแวดล้อมจากการจัดการของเสียอันตราย ลดการเกิดของเสียอันตรายและส่งเสริมการจัดการของเสียอย่างเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม จำกัดการเคลื่อนย้ายของเสียอันตราย และมีระบบกฎหมายที่ใช้ในกรณีที่มีการเคลื่อนย้ายของเสียอันตรายข้ามแดน ประเทศไทยเข้าร่วมเป็นภาคีของอนุสัญญาบาเซล ตั้งแต่ ปี 2541

ในการประชุมรัฐภาคีอนุสัญญาบาเซล สมัยที่ 3 (COP 3) เมื่อปี 2538 ได้รับรองการแก้ไขอนุสัญญาบาเซล หรือ Ban Amendment เพื่อห้ามการส่งออกของเสียอันตรายภายใต้อนุสัญญาฯ เพื่อการกำจัดขั้นสุดท้าย การใช้ซ้ำ การรีไซเคิล และการนำกลับไปใช้ประโยชน์ใหม่ โดยการส่งออกจากประเทศที่เป็นสมาชิกในกลุ่มองค์กรความร่วมมือและพัฒนาทางเศรษฐกิจ (Organization for Economic Cooperation and Development: OECD) ประชาคมยุโรป (European Communities: EC) และลีกเตนสไตน์ (ประเทศตามภาคผนวก VII ของอนุสัญญาบาเซล) ไปยังประเทศอื่น ๆ การแก้ไขอนุสัญญาบาเซล (Ban Amendment) มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 5 ธันวาคม 2562 โดยมีประเทศสมาชิกให้การยอมรับต่อ Ban Amendment รวมทั้งสิ้น 100 ประเทศ ประเทศในอาเซียนที่ให้การยอมรับต่อ Ban Amendment จำนวน 3 ประเทศ คือ บรูไนดารุสซาลาม อินโดนีเซีย และมาเลเซีย

ในปี 2564 กองจัดการกากของเสียและสารอันตรายได้มีการเตรียมการในการพิจารณา “การยอมรับข้อแก้ไขอนุสัญญาบาเซล (Ban Amendment)” โดยผลการวิเคราะห์ผลกระทบต่อเศรษฐกิจการค้า สุขภาพอนามัยและสิ่งแวดล้อม สรุปดังนี้

1. ผลกระทบด้านเศรษฐกิจ ประเทศไทยจะไม่ได้รับผลกระทบด้านเศรษฐกิจมากนัก เนื่องจากที่ผ่านมาของเสียอันตรายที่นำเข้ามาปริมาณมาก คือ ขยะอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งปัจจุบันกรมการค้าต่างประเทศได้ออกประกาศยกเลิกการนำเข้าขยะอิเล็กทรอนิกส์แล้ว ส่วนของเสียประเภทเศษพลาสติกที่มีคุณสมบัติเป็นของเสียอันตรายจากต่างประเทศในภาคผนวก VII เช่น เศษพลาสติกที่มีสารตะกั่ว (สารเติมแต่งเพื่อให้ความร้อนหรือทอนไฟ) ขยะพลาสติกที่มีสารโพลีโบรมิเนทเตด ไดฟีนิล อีเธอร์ (เพื่อเป็นสารหน่วงไฟ) เป็นต้น ก็ไม่สามารถนำเข้าได้เช่นกัน สำหรับเศษพลาสติกที่ต้องการการพิจารณาเป็นพิเศษ เช่น โพลีไวนิลคลอไรด์ ยังสามารถนำเข้าจากประเทศในภาคผนวก VII ได้ แต่ต้องได้รับการยินยอมล่วงหน้า และต้องนำเข้ามาเพื่อรีไซเคิลอย่างเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมเท่านั้น และเศษพลาสติกอื่น ๆ เช่น โพลีเอทิลีน (PE) โพลีโพรพิลีน (PP) โพลีเอทิลีนเทเรฟทาเลต (PET) ยังสามารถนำเข้าได้ภายใต้เงื่อนไขว่า ต้องเป็นเศษพลาสติกที่สะอาดและนำเข้ามาเพื่อรีไซเคิลในโรงงานอย่างเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม สำหรับของเสียอันตรายประเภทอื่นที่เคยนำเข้า คือ ของเสียอันตรายที่มีส่วนประกอบของโลหะ มีการนำเข้าในปี 2560 และ 2562 รวม 6 ครั้ง เป็นการนำเข้าจากประเทศในภาคผนวก VII จำนวน 3 ครั้ง หากมีการห้ามนำเข้าจะสูญเสียรายได้จากการประกอบกิจการประมาณ 5.1 ล้านบาท ทั้งนี้ การยอมรับต่อข้อแก้ไขอนุสัญญาบาเซล จะช่วยให้เกิดการใช้

วัตถุดิบภายในประเทศมากขึ้น เกิดระบบการรวบรวมของเสียอันตรายเพื่อนำกลับมาใช้ประโยชน์เพิ่มขึ้น และพัฒนาเทคโนโลยีการรีไซเคิลให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

2. ผลกระทบด้านการค้า กลุ่มประเทศในภาคผนวก VII ที่ยังไม่ได้ให้การยอมรับต่อข้อแก้ไขอนุสัญญาบาเซล ได้แก่ ออสเตรเลีย แคนาดา อิสราเอล ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ เม็กซิโก และนิวซีแลนด์ จะส่งผลให้ขาดประเทศคู่ค้า ทำให้ธุรกิจการรีไซเคิลอาจมีต้นทุนที่สูงขึ้นหากไม่สามารถจัดหาของเสียภายในประเทศได้อย่างเพียงพอ และอาจเป็นอุปสรรคต่อนโยบาย Circular Economy ของประเทศ อย่างไรก็ตาม การให้การยอมรับฯ จะใช้เป็นเครื่องมือเจรจาต่อรองด้านการค้าเพื่อการคุ้มครองสิ่งแวดล้อมได้ โดยที่ประเทศไทยจะต้องพัฒนาการเก็บรวบรวมและเทคโนโลยีการรีไซเคิลของเสียอันตรายภายในประเทศ เพื่อนำกลับมาใช้ประโยชน์อย่างเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ตามหลัก Bio-Circular-Green Economic Model

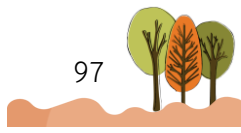
จากการวิเคราะห์ผลกระทบต่อเศรษฐกิจ การค้า สุขภาพอนามัยและสิ่งแวดล้อม กองจัดการกากของเสียและสารอันตรายจึงได้จัดทำมาตรการเพื่อรองรับการยอมรับต่อข้อแก้ไขอนุสัญญาบาเซล (Ban Amendment) ประกอบด้วย มาตรการด้านกฎหมาย ด้านการปฏิบัติตามพันธกรณี ด้านการสนับสนุนและส่งเสริม และด้านเศรษฐศาสตร์ และจัดประชุมเพื่อรับฟังความคิดเห็นจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย เมื่อวันที่ 13 กันยายน 2564 และวันที่ 29 กันยายน 2564 ซึ่งพบว่า ผู้เข้าร่วมประชุมทุกภาคส่วน ไม่ขัดข้องต่อการยอมรับดังกล่าว โดยในปี 2565 กรมควบคุมมลพิษจะได้เสนอการยอมรับข้อแก้ไขอนุสัญญาบาเซล (Ban Amendment) ต่อคณะอนุกรรมการอนุสัญญาบาเซลฯ คณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ และคณะรัฐมนตรี เพื่อให้ความเห็นชอบต่อไป

สภาพของขยะอิเล็กทรอนิกส์และขยะพลาสติกที่จัดการอย่างไม่ถูกต้อง
ที่มา : www.basel.int

การประชุมรับฟังความคิดเห็นจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย
เมื่อวันที่ 13 กันยายน 2564 และวันที่ 29 กันยายน 2564

คณะกรรมการอาเซียนด้านการจัดการสารเคมีและของเสีย

(ASEAN Working Group on Chemical and Waste: AWGCW)

คณะกรรมการอาเซียนด้านการจัดการสารเคมีและของเสีย (ASEAN Working Group on Chemical and Waste: AWGCW) ได้เปลี่ยนชื่อมาจากคณะกรรมการอาเซียนด้านข้อตกลงพหุภาคีด้านสิ่งแวดล้อม (ASEAN Working Group on Multilateral Environmental Agreements: AWGMEA) เมื่อปี 2558 เพื่อพัฒนาความร่วมมือระหว่างสมาชิกอาเซียนในการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมร่วมกับนานาชาติทั่วโลก และขยายความร่วมมือด้านการจัดการของเสียให้ครอบคลุมการจัดการของเสียทุกประเภท รวมทั้งขยะอิเล็กทรอนิกส์ ภายใต้กรอบการดำเนินงานของแผนยุทธศาสตร์สิ่งแวดล้อมอาเซียน (ASEAN Strategic Plan on Environment: ASPEN) และแผนประชาคม สังคม และวัฒนธรรมอาเซียน พ.ศ. 2559 - 2568 (ASEAN Socio-Cultural Community (ASCC) Blueprint 2025)

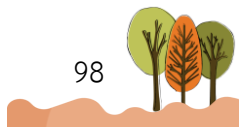
กองจัดการกากของเสียและสารอันตราย ในฐานะศูนย์ประสานงานคณะกรรมการ AWGCW ร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องภายในประเทศ อาทิ กรมโรงงานอุตสาหกรรม สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา กองการต่างประเทศ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เพื่อดำเนินงานภายใต้คณะกรรมการ AWGCW โดยในปี 2564 มีผลการดำเนินงานดังนี้

1. แถลงการณ์ร่วมอาเซียนด้านสารเคมีและของเสียสำหรับการประชุมรัฐภาคีอนุสัญญาบาเซลฯ สมัยที่ 15 อนุสัญญารอตเตอร์ดัมฯ สมัยที่ 10 และอนุสัญญาสตอกโฮล์มฯ สมัยที่ 10 พ.ศ. 2564 (ASEAN Joint Statement on Chemicals and Waste for 2021 BRS COPs)

เพื่อเป็นการแสดงจุดยืนร่วมกันของประเทศสมาชิกอาเซียนเกี่ยวกับการจัดการสารเคมีและของเสียที่เป็นอันตรายต่อสิ่งแวดล้อมภายใต้อนุสัญญาบาเซลฯ อนุสัญญารอตเตอร์ดัมฯ และอนุสัญญาสตอกโฮล์มฯ โดยคณะรัฐมนตรีมีมติเห็นชอบและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม พร้อมด้วยรัฐมนตรีอาเซียนด้านสิ่งแวดล้อมได้รับรองแถลงการณ์ร่วมอาเซียนด้านสารเคมีและของเสียสำหรับการประชุมรัฐภาคีอนุสัญญาบาเซลฯ สมัยที่ 15 การประชุมรัฐภาคีอนุสัญญารอตเตอร์ดัมฯ สมัยที่ 10 และการประชุมรัฐภาคีอนุสัญญาสตอกโฮล์มฯ สมัยที่ 10 ปี พ.ศ. 2564 (ASEAN Joint Statement on Chemicals and Waste for 2021 BRS COPs) เมื่อวันที่ 20 กรกฎาคม 2564

2. การประชุมคณะกรรมการอาเซียนด้านการจัดการสารเคมีและของเสีย

เข้าร่วมการประชุมคณะกรรมการอาเซียนด้านการจัดการสารเคมีและของเสีย ครั้งที่ 6 (The 6th Meeting of the ASEAN Working Group on Chemicals and Waste: 6th AWGCW) เมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม 2564 ผ่านระบบการประชุมทางไกล เพื่อพิจารณาประเด็นการดำเนินงานความร่วมมืออาเซียนด้านการจัดการสารเคมีและของเสีย ตามแผนปฏิบัติการ AWGCW ความก้าวหน้าการดำเนินงานและการประชุมรัฐภาคีของอนุสัญญาระหว่างประเทศด้านสารเคมีและของเสีย ความก้าวหน้าการดำเนินงานตามแผนงานประชาสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน พ.ศ. 2559 - 2568 (ASCC Blueprint 2025) ความคิดริเริ่มเกี่ยวกับ

สารเคมีและของเสีย และความร่วมมือด้านสารเคมีและของเสียกับคู่เจรจา/คู่ค้าด้านการพัฒนาและองค์กรอื่น ๆ โดยมี Mr. CheangKok Chung ผู้แทนจากสาธารณรัฐสิงคโปร์ เป็นประธานและเจ้าภาพในการจัดประชุม พร้อมด้วยผู้แทนจากทั้ง 10 ประเทศสมาชิกอาเซียน ที่ประชุมได้เปิดโอกาสให้ผู้แทนจากคู่เจรจา/คู่ค้า เพื่อการพัฒนาและองค์กรอื่น ๆ เข้าร่วมนำเสนอโครงการความร่วมมือที่เกี่ยวข้องกับการจัดการสารเคมีและของเสีย อาทิ 1) Basel Convention Regional Centre for South East Asia (BCRC-SEA) 2) Japan Environmental Management Association for Industry (JEMAI) 3) UN Environment Programme, Asia and the Pacific Office (UNEP) 4) Ministry of Environment of Japan (MOEJ) 5) Economic Research Institute for ASEAN and East Asia (ERIA) 6) World Bank 7) The Alliance to End Plastic Waste (AEPW) และ 8) สาธารณรัฐฟินแลนด์

การประชุมคณะกรรมการอาเซียนด้านการจัดการสารเคมีและของเสีย ครั้งที่ 6
วันที่ 1 กรกฎาคม 2564 ผ่านระบบการประชุมทางไกล

การประสานความร่วมมือระหว่างประเทศเกี่ยวกับ การจัดการขยะพลาสติกและขยะทะเล

(Thailand – National Marine Debris Management Support)

ปัญหาขยะตกค้างในระบบนิเวศทางทะเลและชายฝั่งเป็นปัญหาสำคัญทั้งในระดับประเทศและระดับโลก ส่วนใหญ่เป็นขยะพลาสติก ซึ่งส่งผลกระทบต่อพืชและสัตว์ทะเลทั้งทางตรงจากการพันรัดร่างกายและการกินขยะพลาสติกของสัตว์และนกทะเลที่หากินบริเวณชายฝั่ง หรือเป็นอันตรายต่อเต่าทะเลและสัตว์ทะเลหายาก รวมถึงปะการัง ซึ่งส่งผลกระทบต่อกิจกรรมเชิงเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้อง เช่น การท่องเที่ยว การทำประมง นอกจากนี้ ขยะพลาสติกที่ย่อยสลายเป็นไมโครพลาสติกหรือพลาสติกขนาดเล็กยังสามารถปนเปื้อนเข้าไปในระบบห่วงโซ่อาหาร

ในช่วงปี 2563 – 2564 กองจัดการกากของเสียและสารอันตรายร่วมกับธนาคารโลก (World Bank) ดำเนินโครงการ Thailand – National Marine Debris Management Support เพื่อสนับสนุนการบริหารจัดการขยะพลาสติกของประเทศไทย ประกอบด้วย 3 โครงการย่อย ได้แก่

1. โครงการ Market Study for Thailand: Plastics Circularity Opportunities and Barriers เพื่อศึกษาห่วงโซ่มูลค่าของพลาสติกและตลาดการรีไซเคิลพลาสติกของประเทศไทย

Market Study for Thailand: Plastics Circularity Opportunities and Barriers

	<p>เป้าหมาย</p> <ol style="list-style-type: none"> ศึกษาข้อมูลตลอดห่วงโซ่มูลค่าพลาสติก เพื่อให้เข้าใจปัจจัยการขับเคลื่อนตลาดและความท้าทายในการขยายแนวทางเศรษฐกิจหมุนเวียน ศึกษาสถานการณ์อุตสาหกรรมรีไซเคิลพลาสติกของประเทศไทย รวมถึงปริมาณอุปสงค์และอุปทาน โอกาสทางการตลาด การขับเคลื่อนการเติบโตและข้อจำกัด ทบทวนกฎระเบียบและเกณฑ์มาตรฐาน พร้อมแนวทางปฏิบัติที่ดีที่สุดที่เกี่ยวข้องเพื่อระบุโอกาสและช่องว่าง ข้อจำกัด ในการนำพลาสติกหมุนเวียนกลับมาใช้ประโยชน์ วิเคราะห์ข้อมูลตลอดห่วงโซ่มูลค่าพลาสติก และตลาดรีไซเคิล พร้อมทั้งเสนอแนะแนวทางการจัดการพลาสติก 	<p>ขอบเขตการศึกษา</p> <p>ครอบคลุมประเภทพลาสติก ดังนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> PET LDPE/LLDPE HDPE PP <p>ครอบคลุมอุตสาหกรรมพลาสติก ดังนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> บรรจุภัณฑ์ ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ ก่อสร้าง ยานยนต์ สิ่งทอ
---	--	--

สรุปผลการศึกษา

- ประเทศไทยรีไซเคิลเม็ดพลาสติกเป้าหมาย 17.6%
- จากผลการประเมินมูลค่าพลาสติกที่ไม่ได้นำไปรีไซเคิล พบว่าสูงถึง 87%
- ประเทศไทยยังขาดโครงสร้างหลายประการทำให้ตลาดการรีไซเคิลไม่พัฒนา เช่น การขาด EPR การส่งเสริมความต้องการพลาสติกรีไซเคิลในประเทศ เป็นต้น

2. โครงการ Support Development of (Draft) Thailand's National Action Plan on Marine Debris เพื่อจัดทำแผนปฏิบัติการจัดการขยะทะเลของประเทศไทย

Support Development of (Draft) Thailand's Action Plan on Marine Debris

เป้าหมาย

จัดทำกรอบการดำเนินการจัดการขยะทะเล เพื่อสนับสนุน Roadmap การจัดการขยะพลาสติก พ.ศ. 2561-2573

ขอบเขตการศึกษา

- รวบรวมมาตรการ ช่องว่าง และอุปสรรค จากการดำเนินการตามแผนปฏิบัติการด้านการจัดการขยะพลาสติก ระยะที่ 1 (พ.ศ. 2563-2565) และแผนที่เกี่ยวข้อง
- รวบรวมเอกสารประสบการณ์ระดับนานาชาติและแนวปฏิบัติที่ดีที่สุด (best practices) ตลอดจนการพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานในการจัดการขยะพลาสติก
- จัดทำ (ร่าง) แผนปฏิบัติการด้านการจัดการขยะพลาสติกในทะเล
- ประเมินต้นทุนงบประมาณเบื้องต้นสำหรับการดำเนินการ

กรอบร่างแผนปฏิบัติการด้านการจัดการขยะพลาสติกในทะเล

<p>1 </p> <p>การวางรากฐานการผลักดันกำหนดมาตรฐานและสร้างแรงจูงใจ</p> <ol style="list-style-type: none"> ระบุแหล่งที่มาและการรวบรวมพลาสติก มาตรฐานบรรจุภัณฑ์ จุดใจการลงทุน สร้างสภาพแวดล้อมสำหรับ CE และ EPR ยกระดับด้านวัสดุ 	<p>2 </p> <p>การลดการใช้พลาสติกเป้าหมายและสร้างความรู้ความรับผิดชอบของผู้บริโภค</p> <ol style="list-style-type: none"> ลดและเลิกพลาสติกเป้าหมาย ขยะจากการบริโภคทั่วไป ขยะจากเรือต่าง ๆ ขยะจากการประมง ให้ข้อมูลแก่ผู้บริโภค 	<p>3 </p> <p>การเพิ่มประสิทธิภาพการจัดการขยะในพื้นที่ชายฝั่งทะเล</p> <ol style="list-style-type: none"> คัดแยกและจัดการขยะต้นทาง พัฒนาระบบรีไซเคิลพลาสติก เพิ่มขีดความสามารถการจัดการขยะ อปท. ขยายผลระดับพื้นที่ 	<p>4 </p> <p>การลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมจากขยะพลาสติกทะเล</p> <ol style="list-style-type: none"> สำรวจและรวบรวมข้อมูลอย่างเป็นระบบ ติดตามและฟื้นฟูระบบนิเวศ ระบบข้อมูลและความร่วมมือในภูมิภาค
---	---	---	---

3. โครงการ Thailand Material Flow Analysis of Plastics เพื่อศึกษาเส้นทางและปริมาณของพลาสติก ตั้งแต่ขั้นตอนการผลิต การใช้งาน และการตกค้างในสิ่งแวดล้อม เพื่อใช้เป็นฐานข้อมูลพลาสติกของประเทศ โดยมีเป้าหมาย ขอบเขตการศึกษา และผลการศึกษา โดยสรุปดังนี้

Thailand Material Flow Analysis of Plastics

เป้าหมาย

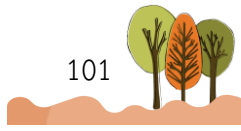
- ออกแบบแบบจำลองสำหรับวิเคราะห์การไหลของวัสดุพลาสติก (MFA) ในประเทศไทย โดยเน้นที่การรั่วไหลของพลาสติกจากแผ่นดินสู่สิ่งแวดล้อมทางทะเล โดยผสมผสานแบบจำลองทางอุทกวิทยา
- สนับสนุนการสร้างขีดความสามารถของหน่วยภายใน ทส. เพื่อพัฒนาแบบจำลอง โดยใช้ข้อมูลทุติยภูมิที่มีอยู่ และระบุข้อมูลที่จำเป็นต้องรวบรวมเพื่อเติมเต็มช่องว่างในอนาคต
- นำร่องการใช้แบบจำลองโดยประเมินการหลุดรั่วของพลาสติกจากแม่น้ำสายสำคัญ 5 สาย ได้แก่ เจ้าพระยา ท่าจีน แมกกลอง บางปะกง และบางตะบูน ไหลลงอ่าวไทย และจากแหล่งท่องเที่ยวสำคัญ 3 แห่ง เช่น เกาะสมุย เกาะภูเก็ต , และกระบี่
- เสริมสร้างฐานความรู้เกี่ยวกับขยะพลาสติก แหล่งที่มาของขยะพลาสติก ทางเลือกในการบำบัด และการรั่วไหลสู่สิ่งแวดล้อมบนบก แม่น้ำ ลำธาร ชายฝั่งทะเล และทะเล

ขอบเขตการศึกษา

- การประเมินปริมาณขยะพลาสติกที่มีการจัดการอย่างไม่ถูกต้อง และการรั่วไหลออกสู่สิ่งแวดล้อมบนบก แม่น้ำ ทะเล และพื้นที่เกาะ
- การศึกษาทางอุทกวิทยาของแหล่งน้ำและแม่น้ำหรือเกาะเพื่อตรวจสอบการรั่วไหลของขยะสู่สิ่งแวดล้อมทางทะเล
- พื้นที่ศึกษา แม่น้ำสายสำคัญ 5 สาย ได้แก่ เจ้าพระยา ท่าจีน แมกกลอง บางปะกง และบางตะบูน และแหล่งท่องเที่ยวสำคัญ 3 แห่ง เช่น เกาะสมุย เกาะภูเก็ต และกระบี่

สรุปผลการศึกษา

- จากการประเมินปริมาณขยะพลาสติกในพื้นที่ศึกษาพบว่าปีประมาณ 400,000 ตันต่อปี ที่จัดการไม่ถูกต้อง เช่น ไม่มีการเก็บรวบรวม การรั่วไหลจากสถานที่กำจัดขยะที่ไม่ถูกต้อง เป็นต้น
- แหล่งที่มาของขยะที่พบบริเวณใกล้แม่น้ำสายหลัก และ/หรือใกล้ชายฝั่งมีส่วนทำให้เกิดขยะทะเลมากกว่าแหล่งที่อยู่ห่างไกลจากแหล่งน้ำ
- ขยะพลาสติกประมาณ 50,000 ตันต่อปี จะหลุดร่วงลงสู่ แม่น้ำสำคัญ
- ขยะพลาสติกที่มีแหล่งกำเนิดบนบก 11,200 ตันต่อปี จะถูกปล่อยลงสู่ทะเลจากทางแม่น้ำสายหลัก

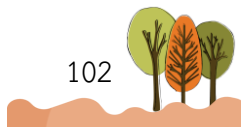

โครงการความร่วมมือในการป้องกันพลาสติกแบบใช้ครั้งเดียว ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

(Collaboration Action on Prevention of single-use plastic in Southeast Asia; CAP-SEA)

CAP-SEA เป็นโครงการความร่วมมือระหว่าง GIZ และองค์กรที่เกี่ยวข้องในประเทศต่าง ๆ ในการป้องกันปัญหาพลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Collaborative Action on Prevention of single – use plastic in Southeast Asia: CAP – SEA) มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ถ่ายทอดองค์ความรู้เกี่ยวกับนโยบายและเครื่องมือในการป้องกันพลาสติกแบบใช้ครั้งเดียว โดยนำหลักการออกแบบเชิงนิเวศเศรษฐกิจ (Eco – Design) มาปรับใช้ให้สอดคล้องกับบริบทของประเทศไทย 2) ส่งเสริมการตลาดของสินค้ารีไซเคิล โดยพัฒนาสินค้าพลาสติกรีไซเคิลให้ได้มาตรฐาน 3) ส่งเสริมการนำผลิตภัณฑ์ที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมมาใช้ในพื้นที่ เพื่อลดการใช้พลาสติกแบบใช้ครั้งเดียว และ 4) ดำเนินโครงการนำร่องในการลดใช้พลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวในห้างสรรพสินค้า โรงแรม และแหล่งท่องเที่ยว เพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายพัฒนาเศรษฐกิจวงจรรวม 3 มิติ (BCG Model) ได้แก่ เศรษฐกิจชีวภาพ (Bio-economy; BE) เศรษฐกิจหมุนเวียน (Circular economy; CE) และเศรษฐกิจสีเขียว (Green economy; GE) รวมทั้งแผนปฏิบัติการด้านการจัดการขยะพลาสติก ระยะที่ 1 (พ.ศ. 2563 - 2565) ดำเนินการใน 3 ประเทศ ได้แก่ ไทย มาเลเซีย และอินโดนีเซีย ในส่วนของประเทศไทย มีสถาบันสิ่งแวดล้อมไทย (Thailand Environment Institute; TEI) เป็นผู้ประสานงาน และร่วมดำเนินโครงการฯ ในปี 2564 มีการดำเนินกิจกรรม ดังนี้

1. ลงนาม MOU เพื่อขับเคลื่อนการดำเนินโครงการฯ กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้แก่
 - 1) สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ
 - 2) กรมควบคุมมลพิษ
 - 3) สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม
 - 4) สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย
 - 5) สถาบันสิ่งแวดล้อมไทย
 - 6) เทศบาลนครภูเก็ต
 - 7) องค์กรธุรกิจเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน
 - 8) องค์กรความร่วมมือระหว่างประเทศของเยอรมัน
2. เข้าร่วมเป็นคณะกรรมการกำกับโครงการ CAP-SEA เพื่อติดตามความก้าวหน้าการดำเนินโครงการ ตลอดจนให้ข้อเสนอแนะในการดำเนินโครงการให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล
3. เข้าร่วมขับเคลื่อนการดำเนินการและให้ข้อคิดเห็นทางเทคนิควิชาการ โดยเป็นคณะทำงานด้านเทคนิควิชาการ (Technical Working Group: TWG) ตามกรอบการดำเนินงาน (Work Package) ของโครงการฯ ดังนี้
 - 1) กำหนดกรอบนโยบายเศรษฐกิจหมุนเวียนให้สอดคล้องกับนโยบายและมาตรการขับเคลื่อน BCG ของประเทศไทย จัดทำมาตรการลดการใช้พลาสติกแบบใช้ครั้งเดียว (Single-Use Plastics; SUP)

2) จัดทำเกณฑ์ผลิตภัณฑ์เศรษฐกิจหมุนเวียน การออกแบบกลไกส่งเสริมการผลิตและการตลาดพลาสติกรีไซเคิล

3) ดำเนินโครงการนำร่องลดการใช้พลาสติกในเมืองภูเก็ต โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ
1) ทดสอบความเป็นไปได้ของวิถีชีวิตใหม่ที่ยั่งยืนในการลดการใช้พลาสติกใช้ครั้งเดียว 2) พัฒนารูปแบบการลดการใช้พลาสติกในท้องถิ่นที่สามารถนำไปใช้ในพื้นที่ยื่นได้ 3) ทดสอบนวัตกรรมทางเลือกวัสดุทดแทนพลาสติกแบบครั้งเดียว เพื่อสนับสนุนการลดการใช้พลาสติกใช้ครั้งเดียว

4) การจัดการองค์ความรู้และเผยแพร่ข้อมูลให้แก่ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง

WP 1

CE Policy and Framework

WP 2

CE Product Criteria and Material-related aspects

WP 3

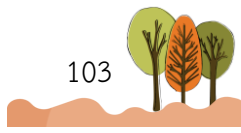
SUP Prevention Pilot Project

WP 4

Knowledge Management

การลงนาม MOU เพื่อขับเคลื่อนการดำเนินโครงการ CAP-SEA

โครงการลดขยะพลาสติกและขยะทะเล

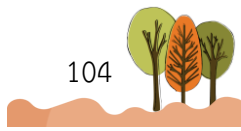
ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เพื่อสนับสนุนการเปลี่ยนผ่านสู่เศรษฐกิจหมุนเวียนในภูมิภาค

โครงการลดขยะพลาสติกและขยะทะเลในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เพื่อสนับสนุนการเปลี่ยนผ่านสู่เศรษฐกิจหมุนเวียนในภูมิภาค ได้รับการสนับสนุนจากสหภาพยุโรป (European Union: EU) และกระทรวงเพื่อความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการพัฒนาแห่งสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี (BMZ) โดยมีองค์กรความร่วมมือระหว่างประเทศของเยอรมัน (Deutsche Gesellschaft für Internationale Zusammenarbeit GmbH: GIZ) และ Expertise France (EF) ร่วมดำเนินงาน มีวัตถุประสงค์เพื่อนำหลักเศรษฐกิจหมุนเวียนมาใช้ในการลดปริมาณขยะในทะเลได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้ โครงการฯ มุ่งหวังที่จะเสริมสร้างความร่วมมือระหว่างสหภาพยุโรปและประเทศต่าง ๆ ในภูมิภาคด้านเศรษฐกิจหมุนเวียน การลดปริมาณขยะพลาสติกและขยะในทะเล ตามที่ระบุไว้ในยุทธศาสตร์พลาสติกของสหภาพยุโรป

ในปี 2564 มีการเปิดตัวกิจกรรมโครงการนำร่องในพื้นที่ จำนวน 3 กิจกรรม ดังนี้

1. โครงการส่งเสริมรูปแบบเศรษฐกิจหมุนเวียนในระดับท้องถิ่น เพื่อปรับปรุงรูปแบบและนโยบายด้านการจัดการขยะในพื้นที่ตำบลเกาะลิบง อำเภอกันตัง จังหวัดตรัง โดยองค์การระหว่างประเทศเพื่อการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ (International Union for Conservation of Nature: IUCN) นำรูปแบบเศรษฐกิจหมุนเวียนไปทำซ้ำและพัฒนาเพิ่มเติมในระดับท้องถิ่น และส่งเสริมการจัดการขยะเทศบาลในพื้นที่ชุมชนชายฝั่งรวมถึงพื้นที่เกาะขนาดเล็ก มีหน่วยงานพันธมิตรที่ร่วมดำเนินการ ได้แก่ องค์การบริหารส่วนตำบลเกาะลิบง สำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัดตรัง สำนักงานสิ่งแวดล้อมภาคที่ 15 ภูเก็ต กรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่งสำนักงานภูมิภาค กรมอุทยานแห่งชาติสัตว์ป่าและพันธุ์พืช กรมประมง สำนักงานจังหวัด สมาคมประมงพื้นบ้านจังหวัดตรัง มูลนิธิอันดามัน และองค์กรภาคประชาสังคม ผลที่คาดว่าจะได้รับคือ รูปแบบการจัดการขยะที่ประสบความสำเร็จ โดยมุ่งเน้นการนำนโยบาย 3R มาใช้ (ใช้น้อย ใช้ซ้ำ นำกลับมาใช้ใหม่) เพื่อเพิ่มอัตราการรีไซเคิลและลดการทิ้งขยะพลาสติกไปสู่ธรรมชาติลงร้อยละ 30

2. โครงการจัดการและลดขยะพลาสติกภาคครัวเรือนและธุรกิจในจังหวัดภูเก็ต โดยมูลนิธิเพื่อสิ่งแวดล้อมภูเก็ต เพื่อลดปริมาณขยะพลาสติกจากสถานประกอบการ ชยะชายหาด ชายฝั่งและคลองลงสู่ทะเล และสร้างกลไกความร่วมมือในการลดปริมาณขยะพลาสติกและขยะทะเล มีพื้นที่ดำเนินโครงการในจังหวัดภูเก็ต มีหน่วยงานพันธมิตรที่ร่วมดำเนินการ ได้แก่ เทศบาลนครภูเก็ต องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต สมาคมโรงแรมไทยภาคใต้ สมาคมผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมหาดกะตะ – กระรน มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (วิทยาเขตภูเก็ต) มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต โรงแรมรอยัลภูเก็ต ซิตี้ โรงพยาบาลวชิระภูเก็ต อาสาสมัครพิทักษ์สิ่งแวดล้อม สำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัดภูเก็ต และเครือข่ายสิ่งแวดล้อมเอเชียแปซิฟิก คาดว่า จะมีการคัดแยกและลดปริมาณขยะพลาสติกจากสถานประกอบการที่เข้าร่วมโครงการอย่างน้อยร้อยละ 60

3. โครงการเพิ่มประสิทธิภาพการคัดแยกขยะพลาสติกจากบ้านเรือนเพื่อการรีไซเคิลแบบ วงจรปิด (closed loop recycling) โดยคณะวิศวกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีวัตถุประสงค์ เพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพ การแยกขยะพลาสติก พัฒนาแนวทางที่เกี่ยวข้องกับการรีไซเคิลแบบวงจร ส่งเสริมชุมชนต้นแบบและโรงเรียนนาร่อง เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการคัดแยกขยะพลาสติกและสร้างความตระหนักในการรีไซเคิลขยะพลาสติก พร้อมทั้งเสนอทางเลือก โดยผลักดันให้ผู้ผลิตเข้ามามีส่วน รับผิดชอบ (Extended Producer Responsibility: EPR) ในพื้นที่ มีพื้นที่ดำเนินการในจังหวัดระยอง มีหน่วยงานพันธมิตรที่ร่วมดำเนินการ ได้แก่ เครือข่าย PPP Plastic สำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อมจังหวัดระยอง เทศบาลนครระยอง โรงเรียนประถมศึกษาในจังหวัดระยอง โดยมีการขยายพื้นที่ การดำเนินการไปยังพื้นที่อื่น เพื่อส่งเสริมความสามารถในการคัดแยกขยะพลาสติกให้มีประสิทธิภาพและมี มาตรฐานที่ชัดเจน คาดว่าจะมีชุมชนต้นแบบที่มีความสามารถในการคัดแยกขยะเพื่อการรีไซเคิลระบบ วงจรปิด เพื่อเกิดเป็นต้นแบบที่ขยายวงกว้างมากขึ้น

นอกจากนี้ ได้มีการศึกษาแนวทางการจัดการขยะบรรจุภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์พลาสติกแบบ ใช้ครั้งเดียวในธุรกิจสั่งอาหารออนไลน์และซื้อกลับ ดังนี้

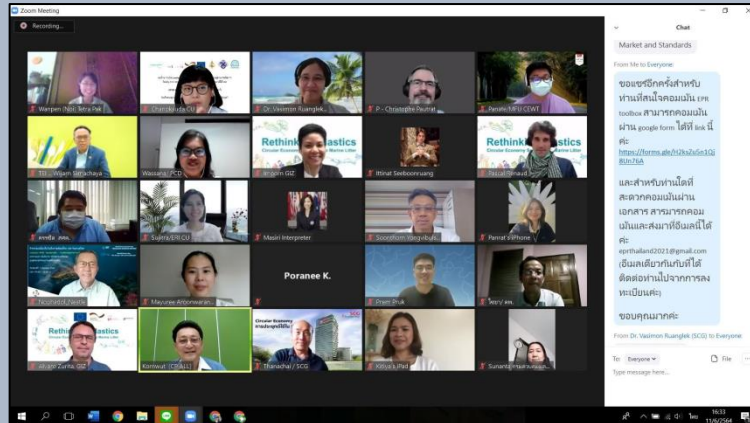
1. การศึกษาพัฒนากรอบนโยบายการจัดการขยะบรรจุภัณฑ์ในประเทศไทย ด้วยหลักการ ความรับผิดชอบต่อที่เพิ่มขึ้นของผู้ผลิต โดยสถาบันวิจัยสภาวะแวดล้อมแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีเนื้อหา ประกอบด้วย นโยบายและกรอบกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการจัดการขยะพลาสติกและขยะบรรจุภัณฑ์ การวิเคราะห์ห่วงโซ่คุณค่าบรรจุภัณฑ์พลาสติกและระบบการจัดการ ขยะบรรจุภัณฑ์ในปัจจุบัน ข้อคิดเห็น ของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่อกลไก EPR เพื่อการจัดการขยะบรรจุภัณฑ์ ข้อเสนอต่อการออกแบบระบบ EPR เพื่อการจัดการบรรจุภัณฑ์ในประเทศไทย แนวทางการจัดทำและขับเคลื่อนร่างกฎหมาย EPR เพื่อการจัดการ ขยะบรรจุภัณฑ์ โดยมีการจัดประชุมเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลในการบริหารจัดการระบบ EPR ของต่างประเทศ ทั้งสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม สาธารณรัฐอินโดนีเซีย และสหภาพยุโรป

2. การจัดทำคู่มือในการลดพลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวในธุรกิจสั่งอาหารออนไลน์และ การซื้อกลับ ซึ่งมีรายละเอียดประกอบด้วยแนวทางการลดการใช้พลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวสำหรับผู้ผลิต บรรจุภัณฑ์ ร้านอาหารและคาเฟ่ ผู้ให้บริการจัดส่งอาหาร ผู้บริโภค ผู้เก็บขยะ ข้อเสนอแนะทางนโยบาย และแนวทางการจัดการสภาพแวดล้อมให้อื้ออำนวยต่อการลดการใช้พลาสติกใช้ครั้งเดียว กลยุทธ์ และ การวางแผนการสร้างความรู้และการสื่อสาร

ผลการดำเนินงานตามโครงการฯ ที่ผ่านมาสรุปลงได้ว่า การลดพลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวทั้ง ต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกภาคส่วน ทั้งภาครัฐ เอกชน และประชาชน ในการร่วมมือกันแก้ไขปัญหา ขยะพลาสติก โดยการใช้จ่าย เลือกบรรจุภัณฑ์ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เพื่อให้ประเทศไทยเป็นเมืองที่น่าอยู่ และประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น รวมทั้งการพัฒนาและรูปแบบการจัดการบรรจุภัณฑ์ โดยการนำ หลักการ EPR มาใช้ในการดำเนินงาน โดยมีรูปแบบระบบ EPR แบบสมัครใจ และการพัฒนารูปแบบระบบ EPR แบบบังคับด้วยกฎหมายในอนาคต

การเปิดตัวโครงการนำร่อง
ภายใต้โครงการส่งเสริมการใช้เศรษฐกิจหมุนเวียน เพื่อการจัดการปัญหาขยะทะเล
เมื่อวันที่ 31 มีนาคม 2564

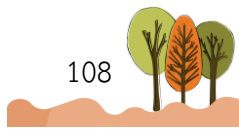

การประชุมแลกเปลี่ยนข้อมูลในการบริหารจัดการระบบ EPR ของ
 สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม สาธารณรัฐอินโดนีเซีย สหภาพยุโรป
 ผ่านการประชุมทางไกลด้วยแพลตฟอร์มซูม

ส่วนที่ 3

การแลกเปลี่ยนประสบการณ์ภายใน
กองจัดการกากของเสียและสารอันตราย

การถ่ายทอดประสบการณ์การทำงาน

กองจัดการกากของเสียและสารอันตรายจัดให้มีเวทีในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้และร่วมแบ่งปันประสบการณ์ในการทำงานให้เกิดการเรียนรู้ร่วมกัน ซึ่งมุ่งหวังให้เจ้าหน้าที่พัฒนาความรู้ความสามารถปรับเปลี่ยนมุมมองหรือแนวคิดให้เท่าทันต่อสถานการณ์ที่มีการเปลี่ยนแปลง ตลอดจนนำความรู้ไปปรับปรุงการทำงานให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นและเกิดประโยชน์สูงสุดต่อองค์กรและประชาชนต่อไป

ครั้งที่ 1 จัดขึ้นเมื่อวันที่ 12 มีนาคม 2564 มีการถ่ายทอดประสบการณ์การทำงาน จำนวน 3 เรื่อง ซึ่งมีผู้เข้าร่วมกิจกรรม จำนวน 80 คน ดังนี้

1) การถ่ายทอดตัวชี้วัดและค่าเป้าหมายตามคำรับรองการปฏิบัติราชการ โดยนางสาวพันธันต์ พงษ์ขวัญ นักวิชาการสิ่งแวดล้อมชำนาญการพิเศษ ส่วนแผนงานและประมวลผล กองจัดการกากของเสียและสารอันตราย เป็นวิทยากร

2) การเขียนหนังสือราชการ โดยนางกิงกาญจน์ อมราภิบาล นักจัดการงานทั่วไปชำนาญการพิเศษ และนางสาวณปภัช คำถนอม นักจัดการงานทั่วไปปฏิบัติการ ส่วนช่วยอำนวยการน้กบริหาร สำนักงานเลขานุการกรม เป็นวิทยากร

3) ถอดบทเรียนการจัดซื้อจัดจ้างของกองจัดการกากของเสียและสารอันตราย โดยนางสาวจินตนา แสงเงิน นักวิชาการพัสดุชำนาญการ ส่วนบริหารงานคลังและพัสดุ สำนักงานเลขานุการกรม เป็นวิทยากร

การฝึกอบรมถ่ายทอดประสบการณ์การทำงาน ครั้งที่ 1 เมื่อวันที่ 12 มีนาคม 2564

ครั้งที่ 2 จัดขึ้นเมื่อวันที่ 17 กันยายน 2564 มีผู้เข้าร่วมกิจกรรม จำนวน 69 คน เป็นการถ่ายทอด ประสบการณ์การทำงาน เรื่อง “การออกแบบการประชุมแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ (Result-Reset Meeting Design) และเทคนิคการเป็นวิทยากรกระบวนการ (Facilitator Technique)” ผ่านโปรแกรม Microsoft Teams ร่วมกับการใช้เครื่องมือต่าง ๆ ผ่าน Web Application อาทิ Google Slide, Mentimeter และ Jamboard โดยได้รับการสนับสนุนวิทยากรจากโครงการการจัดการของเสียแบบผสมผสาน เพื่อลดก๊าซเรือนกระจก (TGCP-Waste) แผนงานความร่วมมือไทย – เยอรมันด้านการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ องค์การความร่วมมือ ระหว่างประเทศของเยอรมัน (GIZ) จำนวน 4 ท่าน คือ คุณจิราลักษณ์ อินวงศ์ คุณพิมพ์พิลาส นันทิพล เคยรัมย์ คุณมนนภา ภูสมบัติวัฒนา และคุณจารุรินทร์ พลทินกอง

การฝึกอบรมฯ ครั้งนี้ มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ทบทวนความรู้ ความเข้าใจ และร่วมแบ่งปัน ประสบการณ์ในการทำงานระหว่างวิทยากรและเจ้าหน้าที่ภายในกองจัดการกากของเสียและสารอันตราย เกี่ยวกับเทคนิคและหลักการพื้นฐานในการออกแบบการประชุมแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ เทคนิคการเป็นวิทยากร กระบวนการ และแนวทางการประยุกต์ใช้ในบริบทการทำงานปัจจุบัน โดยทำกิจกรรมการออกแบบการประชุม แบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ร่วมกันใน Google Slides ซึ่งใช้หลักการของดาว 5 แฉก หลักการของ Clarification of context หลักการออกแบบกิจกรรมแบบ 4 levels for activity design pattern หลักการห้าช่วงของการทำกิจกรรม (Screen play) หลักการจัดระเบียบความคิดแบบ Moderation plan หลักการสามเหลี่ยมความสมดุล (We-I-It) หลักการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ (Adult Learning Principle) และหลักการรับรู้ของมนุษย์ ซึ่งจะช่วย เพิ่มประสิทธิภาพในการจัดประชุมรูปแบบต่าง ๆ รวมทั้งพัฒนาศักยภาพของเจ้าหน้าที่ในการจัดประชุม แบบมุ่งผลสัมฤทธิ์และมีเทคนิคการเป็นวิทยากร

ส่วนที่ 4

เอกสารเผยแพร่ของ กองจัดการกากของเสียและสารอันตราย

กฎหมายและอนุบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการขยะมูลฝอย

นำเสนอกฎหมายและอนุบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการจัดการขยะมูลฝอยฉบับต่าง ๆ เพื่อเป็นข้อมูลประกอบหรืออ้างอิงสำหรับใช้ในการดำเนินการบริหารจัดการขยะมูลฝอยได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ

สามารถดาวน์โหลดได้ที่

<https://drive.google.com/folderview?id=1-GAO4bz2Bf-WXQvwovCVnQ6un0iw3O4c>

หรือสามารถติดต่อได้ที่ส่วนขยะมูลฝอยชุมชน

กองจัดการกากของเสียและสารอันตราย

โทรศัพท์ 0-2298-2482-3

โทรสาร 0-2298-5398

ประกาศกรมควบคุมมลพิษ เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการคัดแยกองค์ประกอบมูลฝอย ณ สถานที่กำจัดขยะมูลฝอย พ.ศ. 2564

นำเสนอข้อมูลหลักเกณฑ์และวิธีการคัดแยกองค์ประกอบมูลฝอย ณ สถานที่กำจัดมูลฝอย เพื่อให้หน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน และผู้ที่เกี่ยวข้องนำไปใช้เป็นแนวทางในการพิจารณาคัดแยกองค์ประกอบมูลฝอย สำหรับใช้เป็นข้อมูลประกอบการบริหารจัดการระบบจัดการมูลฝอยและการประเมินการปลดปล่อยก๊าซเรือนกระจกจากการจัดการมูลฝอยให้มีประสิทธิภาพและมีความเหมาะสม

สามารถดาวน์โหลดได้ที่

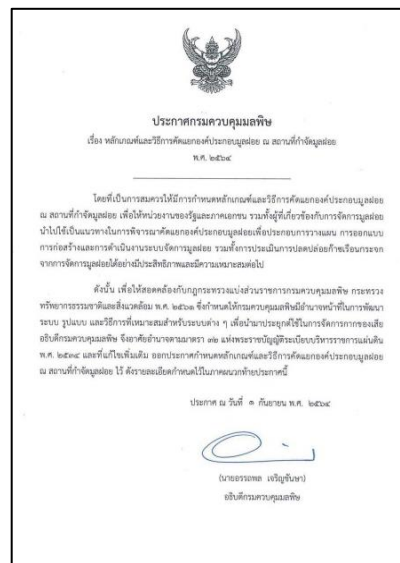
https://drive.google.com/folderview?id=146X66G_2gxfjY9k757HcfGLP1m5utrxx

หรือสามารถติดต่อได้ที่ส่วนขยะมูลฝอยชุมชน

กองจัดการกากของเสียและสารอันตราย

โทรศัพท์ 0-2298-2482-3

โทรสาร 0-2298-5398

รายงานสถานการณ์สถานที่กำจัดขยะมูลฝอยชุมชนของประเทศไทย ปี พ.ศ. 2563

นำเสนอข้อมูลสถานการณ์และสถานภาพของสถานที่กำจัดขยะมูลฝอยชุมชนและสถานีขนถ่ายขยะมูลฝอยชุมชนในประเทศ เพื่อให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องนำไปใช้ประโยชน์ในการวางแผน กำหนดนโยบาย และแก้ไขปัญหาการบริหารจัดการขยะมูลฝอยชุมชนทั้งในระดับประเทศ ระดับภูมิภาค ระดับจังหวัด และระดับพื้นที่

สามารถดาวน์โหลดได้ที่

<https://www.pcd.go.th/publication/14745/>

หรือสามารถติดต่อได้ที่ส่วนขยะมูลฝอยชุมชน

กองจัดการกากของเสียและสารอันตราย

โทรศัพท์ 0-2298-2482-3

โทรสาร 0-2298-5398

รายงานสถานการณ์ของเสียอันตรายจากชุมชน ปี พ.ศ. 2563

นำเสนอข้อมูลสถานการณ์และการจัดการของเสียอันตรายจากชุมชน เพื่อให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องนำไปใช้ประโยชน์ในการวางแผนและดำเนินการในการป้องกันและแก้ไขปัญหามลพิษจากของเสียอันตรายจากชุมชนของประเทศ

สามารถดาวน์โหลดได้ที่

<https://www.pcd.go.th/publication/14833/>

หรือสามารถติดต่อได้ที่ส่วนของเสียอันตราย

กองจัดการกากของเสียและสารอันตราย

โทรศัพท์ 0-2298-2416

โทรสาร 0-2298-5393

คู่มือการลด และคัดแยกขยะมูลฝอยภายในบ้านและที่ทำงาน

นำเสนอข้อมูลวิธีการลด คัดแยกขยะมูลฝอย เพื่อเป็นแนวทางสำหรับหน่วยงาน องค์กร และ ผู้ที่สนใจนำไปประยุกต์ใช้ให้เกิดผลอย่างเป็น รูปธรรมและเป็นไปในทิศทางเดียวกัน ทำให้ ปริมาณขยะมูลฝอยในภาพรวมของประเทศลดลง สามารถดาวน์โหลดได้ที่

<https://www.pcd.go.th/publication/14503/>
หรือสามารถติดต่อได้ที่ส่วนลดและใช้ประโยชน์ของเสีย
กองจัดการกากของเสียและสารอันตราย

โทรศัพท์ 0-2298-2499

โทรสาร 0-2298-5398

แนวทางการร่วมมือระหว่างภาครัฐกับภาคเอกชน ในการบริหารจัดการ ของเสียอันตรายจากชุมชน ซากผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ สำหรับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

นำเสนอข้อมูลการดำเนินงานความร่วมมือ ระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน และองค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่น ในการบริหารจัดการของเสียอันตราย จากชุมชน ซากผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ไฟฟ้าและ อิเล็กทรอนิกส์ เพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พื้นที่ต่าง ๆ นำไปประยุกต์ใช้

สามารถดาวน์โหลดได้ที่

<https://www.pcd.go.th/publication/14837/>
หรือสามารถติดต่อได้ที่ส่วนของเสียอันตราย

กองจัดการกากของเสียและสารอันตราย

โทรศัพท์ 0-2298-2416

โทรสาร 0-2298-5393

แนวทางการร่วมมือระหว่างภาครัฐกับภาคเอกชน
ในการบริหารจัดการของเสียอันตรายจากชุมชน
ซากผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์
สำหรับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

กองจัดการกากของเสียและสารอันตราย
กรมควบคุมมลพิษ
กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

คู่มือการขนส่งของเสียอันตรายจากชุมชนในท้องที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ไปยังสถานที่กำจัด

นำเสนอหลักเกณฑ์การขนส่งของเสียอันตรายจากชุมชนในท้องที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไปยังสถานที่กำจัด เพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนำไปประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติงานด้านการจัดการของเสียอันตรายจากชุมชนให้มีการบริหารจัดการอย่างเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

สามารถดาวน์โหลดได้ที่

<https://www.pcd.go.th/publication/8499/>

หรือสามารถติดต่อได้ที่ส่วนของเสียอันตราย

กองจัดการกากของเสียและสารอันตราย

โทรศัพท์ 0-2298-2418

โทรสาร 0-2298-5393

คู่มือปฏิบัติอย่างง่ายในการถอดแยกซากเครื่องใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์อย่างเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

นำเสนอสถานการณ์การจัดการขยะอิเล็กทรอนิกส์ของประเทศไทย สภาพปัญหาและแนวทางการยกระดับมาตรฐานการประกอบอาชีพถอดแยกซากผลิตภัณฑ์ฯ ให้ดีขึ้น

สามารถดาวน์โหลดได้ที่

<https://www.pcd.go.th/publication/14854/>

หรือสามารถติดต่อได้ที่ส่วนของเสียอันตราย

กองจัดการกากของเสียและสารอันตราย

โทรศัพท์ 0-2298-2418

โทรสาร 0-2298-5393

แนวทางการแก้ไขปัญหาคารปนเปื้อนสิ่งแวดล้อมที่เกิดจากการคัดแยกขยะอิเล็กทรอนิกส์ (กรณีไม่เข้าข่ายโรงงาน)

นำเสนอสภาพปัญหาจากการถอดแยกขยะอิเล็กทรอนิกส์ที่ไม่ถูกต้อง ผลกระทบที่เกิดขึ้นและแนวทางการแก้ไข เพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้นำไปประยุกต์ใช้

สามารถดาวน์โหลดได้ที่

<https://www.pcd.go.th/publication/14848/>

หรือสามารถติดต่อได้ที่ส่วนของเสียอันตราย

กองจัดการกากของเสียและสารอันตราย

โทรศัพท์ 0-2298-2418

โทรสาร 0-2298-5393

คู่มือปฏิบัติการ การติดตามตรวจสอบการดำเนินงานที่เกี่ยวข้องกับพลาสติก

นำเสนอข้อมูลแนวทางในการสำรวจและติดตามตรวจสอบโรงงานที่ประกอบกิจการเกี่ยวกับพลาสติกทั่วประเทศ เพื่อให้ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องใช้ในการกำกับดูแลโรงงานพลาสติก

สามารถดาวน์โหลดได้ที่

<https://www.pcd.go.th/publication/15021/>

หรือสามารถติดต่อได้ที่ส่วนลดและใช้ประโยชน์ของเสีย

กองจัดการกากของเสียและสารอันตราย

โทรศัพท์ 0-2298-2499

โทรสาร 0-2298-5398

ข้อเสนอแนะทางวิชาการในการจัดการขยะจากการก่อสร้าง รื้อถอน และซ่อมแซมอาคารที่มีแร่ใยหิน

นำเสนอข้อเสนอแนะทางวิชาการในการจัดการขยะจากการก่อสร้าง รื้อถอน และซ่อมแซมอาคารที่มีแร่ใยหิน เพื่อให้ผู้ประกอบการ ประชาชน และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง นำไปใช้ประโยชน์ได้อย่างเหมาะสม ไม่ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและสุขภาพอนามัย

สามารถดาวน์โหลดได้ที่

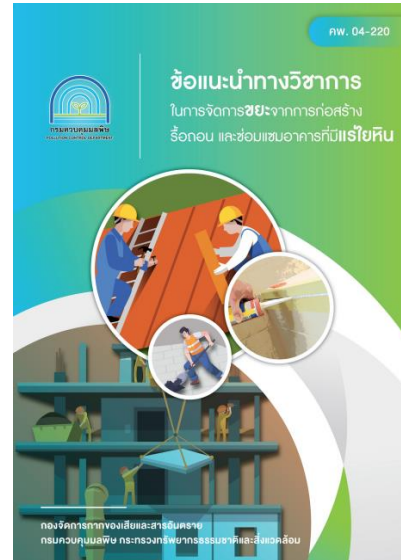
<https://www.pcd.go.th/publication/14841/>

หรือสามารถติดต่อได้ที่ส่วนของเสียอันตราย

กองจัดการกากของเสียและสารอันตราย

โทรศัพท์ 0-2298-2416

โทรสาร 0-2298-5393

Infographic กองจัดการกากของเสียและสารอันตราย ประจำปี พ.ศ. 2564

นำเสนอองค์ความรู้ด้านการจัดการกากของเสียและสารอันตรายเรื่องต่าง ๆ เพื่อเป็นประโยชน์ในการวางแผนและดำเนินการในการป้องกันและแก้ไขปัญหามลพิษจากกากของเสียและสารอันตราย

สามารถดาวน์โหลดได้ที่

[https://drive.google.com/file/d/](https://drive.google.com/file/d/1LrZ5b03q06VpEixADGSPVyXh9oradi6/view?usp=drivesdk)

[1LrZ5b03q06VpEixADGSPVyXh9orad-](https://drive.google.com/file/d/1LrZ5b03q06VpEixADGSPVyXh9oradi6/view?usp=drivesdk)

[i6/view?usp=drivesdk](https://drive.google.com/file/d/1LrZ5b03q06VpEixADGSPVyXh9oradi6/view?usp=drivesdk)

หรือสามารถติดต่อได้ที่ส่วนแผนงานและประมวลผล

กองจัดการกากของเสียและสารอันตราย

โทรศัพท์ 0-2298-2402

โทรสาร 0-2298-5393

วารสารข่าว “สารอันตรายและของเสีย” ประจำปี พ.ศ. 2564

นำเสนอข้อมูลการจัดการกากของเสียและสารอันตรายให้แก่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชน สถาบันการศึกษา ตลอดจนประชาชนผู้สนใจทั่วไป

สามารถดาวน์โหลดได้ที่

<https://www.pcd.go.th/publication/12167/>

<https://www.pcd.go.th/publication/14537/>

<https://www.pcd.go.th/publication/14545/>

หรือสามารถติดต่อได้ที่ส่วนสารอันตราย

กองจัดการกากของเสียและสารอันตราย

โทรศัพท์ 0-2298-2423

โทรสาร 0-2298-5393

รายงานประจำปี 2563 กองจัดการกากของเสียและสารอันตราย

นำเสนอข้อมูลการดำเนินงานของกองจัดการกากของเสียและสารอันตราย ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2563 เพื่อการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ต่อบุคคลทั่วไป

สามารถดาวน์โหลดได้ที่

<https://www.pcd.go.th/publication/14113/>

หรือสามารถติดต่อได้ที่ส่วนแผนงานและประมวลผล

กองจัดการกากของเสียและสารอันตราย

โทรศัพท์ 0-2298-2406

โทรสาร 0-2298-5393

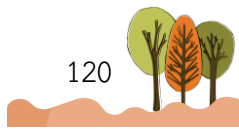
ผู้เรียบเรียงบทความ

รายงานประจำปี 2564 กองจัดการกากของเสียและสารอันตราย

ลำดับ	ชื่อบทความ	ผู้เรียบเรียง
ส่วนที่ 1 การบริหารงานกองจัดการกากของเสียและสารอันตราย		
1.1	โครงสร้างกองจัดการกากของเสียและสารอันตราย	ฝ่ายเลขานุการคณะกรรมการจัดทำรายงานประจำปี 2564 กองจัดการกากของเสียและสารอันตราย
1.2	อัตรากำลังกองจัดการกากของเสียและสารอันตราย	นางสาวนฤมล ศรีวิเศษ เจ้าพนักงานธุรการปฏิบัติงาน ฝ่ายบริหารทั่วไป
1.3	หน้าที่และอำนาจกองจัดการกากของเสียและสารอันตราย	ฝ่ายเลขานุการคณะกรรมการจัดทำรายงานประจำปี 2564 กองจัดการกากของเสียและสารอันตราย
1.4	งบประมาณในการบริหารจัดการองค์กรและการจัดการกากของเสียและสารอันตราย	นายไชยา บุญชิต ตำแหน่ง นักวิชาการสิ่งแวดล้อมชำนาญการพิเศษ ส่วนแผนงานและประมวลผล นางสาวเบญจวรรณ โชคชัยตระกูลโพธิ์ ตำแหน่ง นักวิชาการสิ่งแวดล้อมชำนาญการพิเศษ ส่วนแผนงานและประมวลผล นางสาวนฤมล ศรีวิเศษ เจ้าพนักงานธุรการปฏิบัติงาน ฝ่ายบริหารทั่วไป นางสาวสุธีลา ยูโษะ ตำแหน่ง นักวิชาการสิ่งแวดล้อม ส่วนแผนงานและประมวลผล
ส่วนที่ 2 การดำเนินงานการจัดการกากของเสียและสารอันตราย		
2.1	การพัฒนาเครื่องมือการบริหารจัดการ : กฎหมาย แผน มาตรฐาน มาตรการ เกณฑ์การปฏิบัติ	
	การทบทวนร่างพระราชบัญญัติการจัดการซากผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์	นางอาภาภรณ์ ศิริพรประसार ตำแหน่ง นักวิชาการสิ่งแวดล้อมชำนาญการพิเศษ ส่วนของเสียอันตราย
	การประชุมระดมความคิดเห็นในการจัดทำ (ร่าง) แผนปฏิบัติการด้านการจัดการขยะของประเทศ พ.ศ. 2565 - 2570	นางสาวพันธันต์ พงษ์ขวัญ ตำแหน่ง นักวิชาการสิ่งแวดล้อมชำนาญการพิเศษ ส่วนแผนงานและประมวลผล นางสาวมาริสสา โรจนบำรุง ตำแหน่ง นักวิชาการสิ่งแวดล้อมปฏิบัติการ ส่วนแผนงานและประมวลผล

ลำดับ	ชื่อบทความ	ผู้เรียบเรียง
	การจัดทำมาตรฐานคุณภาพตะกอนดินในแหล่งน้ำผิวดิน	นางสาวศศิวิมล แนวทอง ตำแหน่ง นักวิชาการสิ่งแวดล้อมชำนาญการ ส่วนประสานการจัดการเหตุฉุกเฉินและฟื้นฟู
	การกำหนดอัตราค่าบริการกำจัดขยะมูลฝอย ตามมาตรา 88 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535	นางขามแก้ว มารคทรัพย์ ตำแหน่ง นักวิชาการสิ่งแวดล้อมชำนาญการ ส่วนขยะมูลฝอยชุมชน
	การกำหนดอัตราค่าบริการในการจัดการมูลฝอยติดเชื้อ ตามมาตรา 88 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535	นางสาวประไพศรี อาสนรัตน์จินดา ตำแหน่ง นักวิชาการสิ่งแวดล้อมชำนาญการ ส่วนของเสียอันตราย
	ประกาศกรมควบคุมมลพิษ เรื่อง หลักเกณฑ์วิธีการเพื่อคัดแยกองค์ประกอบขยะมูลฝอย	นายไชยา บุญชิต ตำแหน่ง นักวิชาการสิ่งแวดล้อมชำนาญการพิเศษ ส่วนแผนงานและประมวลผล
	มาตรการและแนวทางการแก้ไขปัญหาการบริหารจัดการขยะมูลฝอยบนเกาะ	นายวิจารณ์ อินทรกำแหง ตำแหน่ง นักวิชาการสิ่งแวดล้อมชำนาญการ ส่วนขยะมูลฝอยชุมชน
	มาตรการกำกับกับการนำเข้าเศษพลาสติก	นางสาววานิช สาวาโย ตำแหน่ง นักวิชาการสิ่งแวดล้อมชำนาญการพิเศษ ส่วนลดและใช้ประโยชน์ของเสีย นางสาวสิริรัตน์ ขำวารี ตำแหน่ง นักวิชาการสิ่งแวดล้อมชำนาญการ ส่วนลดและใช้ประโยชน์ของเสีย
	มาตรการการแก้ไขปัญหาการจัดการขยะอิเล็กทรอนิกส์	นางอาภาภรณ์ ศิริพรประสาร ตำแหน่ง นักวิชาการสิ่งแวดล้อมชำนาญการพิเศษ ส่วนของเสียอันตราย นางสาวกรณิกา อนันต์สุทธิรักษ์ ตำแหน่ง นักวิชาการสิ่งแวดล้อม ส่วนของเสียอันตราย
	แนวทางการประเมินพื้นที่ปนเปื้อนมลพิษเบื้องต้น (Preliminary Assessment: PA)	นางสาวศศิวิมล แนวทอง ตำแหน่ง นักวิชาการสิ่งแวดล้อมชำนาญการ ส่วนประสานการจัดการเหตุฉุกเฉินและฟื้นฟู

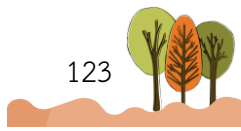
ลำดับ	ชื่อบทความ	ผู้เรียบเรียง
	ข้อเสนอแนะทางวิชาการในการจัดการขยะจากการก่อสร้าง รื้อถอน และซ่อมแซมอาคารที่มีแร่ใยหิน	<p>นางสาวประไพศรี อาสนรัตน์จินดา ตำแหน่ง นักวิชาการสิ่งแวดล้อมชำนาญการ ส่วนของเสียอันตราย</p> <p>นางสาวปิยนันท์ อุดมแดง ตำแหน่ง นักวิชาการสิ่งแวดล้อมชำนาญการ ส่วนสารอันตราย</p> <p>นายชูเกียรติ จันทโรจน์ ตำแหน่ง นักวิชาการสิ่งแวดล้อม ส่วนของเสียอันตราย</p>
2.2	การป้องกันและแก้ไขปัญหามลพิษจากขยะมูลฝอยและของเสียอันตราย	
	การดำเนินงานภายใต้โครงการเมืองสวยใส ไร้มลพิษ (Clean and Green City)	<p>นางสาวภัทรภร ศรีขำนิ ตำแหน่ง นักวิชาการสิ่งแวดล้อมชำนาญการ ส่วนขยะมูลฝอยชุมชน</p>
	การจัดการของเสียแบบผสมผสานเพื่อลดก๊าซเรือนกระจก	<p>นางสาวอนุดา ทวีวัฒน์สิน ตำแหน่ง นักวิชาการสิ่งแวดล้อมชำนาญการ ส่วนขยะมูลฝอยชุมชน</p>
	“ขยะอาหาร” ของประเทศไทย	<p>นางสาวอนุดา ทวีวัฒน์สิน ตำแหน่ง นักวิชาการสิ่งแวดล้อมชำนาญการ ส่วนขยะมูลฝอยชุมชน</p>
	การดำเนินการตามแผนปฏิบัติการด้านการจัดการขยะพลาสติก ระยะที่ 1 (พ.ศ. 2563 – 2565)	<p>นางสุนันทา พลทวงษ์ ตำแหน่ง นักวิชาการสิ่งแวดล้อมชำนาญการ ส่วนลดและใช้ประโยชน์ของเสีย</p>
	การลดขยะพลาสติกจากรธุรกิจส่งอาหาร (Food Delivery)	<p>นายสารินทร์ สำราญ ตำแหน่ง นักวิชาการสิ่งแวดล้อมปฏิบัติการ ส่วนลดและใช้ประโยชน์ของเสีย</p>
	การดำเนินงานจัดการของเสียอันตรายจากชุมชน ในปี 2564	<p>นางสาวกรณิกา อนันต์สุทธิรักษ์ ตำแหน่ง นักวิชาการสิ่งแวดล้อม ส่วนของเสียอันตราย</p> <p>นายณัฐพงษ์ บุญชุม ตำแหน่ง นักวิชาการสิ่งแวดล้อม ส่วนของเสียอันตราย</p>

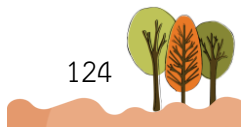
ลำดับ	ชื่อบทความ	ผู้เรียบเรียง
	กลไกความร่วมมือระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน ในการบริหารจัดการของเสียอันตรายจากชุมชน ชากผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์	นายฤทธิพร คมขุนทด ตำแหน่ง นักวิชาการสิ่งแวดล้อมปฏิบัติการ ส่วนของเสียอันตราย นางสาวนันทนา ฤกษ์เกษม ตำแหน่ง นักวิชาการสิ่งแวดล้อม ส่วนของเสียอันตราย
	การแก้ไขปัญหาการปนเปื้อนสิ่งแวดล้อมที่เกิดจากการคัดแยกขยะอิเล็กทรอนิกส์ (กรณีไม่เข้าข่ายโรงงาน)	นายเชิดชัย วรแก่นทราย ตำแหน่ง นักวิชาการสิ่งแวดล้อมชำนาญการพิเศษ ส่วนของเสียอันตราย
	การตรวจสอบการนำเข้าสินค้าที่เป็นขยะเทศบาล (Municipal Waste) จากต่างประเทศ	นายเชิดชัย วรแก่นทราย ตำแหน่ง นักวิชาการสิ่งแวดล้อมชำนาญการพิเศษ ส่วนของเสียอันตราย
	การจัดการมูลฝอยติดเชื้อในช่วงสถานการณ์วิกฤตการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19)	นางสาวประไพศรี อาสนรัตนจินดา ตำแหน่ง นักวิชาการสิ่งแวดล้อมชำนาญการ ส่วนของเสียอันตราย
	การสร้างเครือข่ายเฝ้าระวังติดตามปัญหามลพิษจากการลักลอบทิ้งกากของเสียอันตรายในพื้นที่เสี่ยงจังหวัดเพชรบุรีและราชบุรี	นายธนวิทย์ เฟื่องเพียร ตำแหน่ง นักวิชาการสิ่งแวดล้อมปฏิบัติการ ส่วนประสานการจัดการเหตุฉุกเฉินและฟื้นฟู
	ปฏิบัติการฉุกเฉินมลพิษจากสารเคมี: กรณีระเบิดและเพลิงไหม้โรงงานผลิตเม็ดโพลีเอทิลีนของบริษัทหมิงตี้เคมีคอล จำกัด จังหวัดสมุทรปราการ	นายสุเมธ ชัยงาม ตำแหน่ง นักวิชาการสิ่งแวดล้อมปฏิบัติการ ส่วนประสานการจัดการเหตุฉุกเฉินและฟื้นฟู
	การเกิดอุบัติเหตุภัยจากสารเคมีและการลักลอบทิ้งกากของเสียอันตราย ปี 2564	นายสุนทร อุปมาณ ตำแหน่ง นักวิชาการสิ่งแวดล้อมชำนาญการ ส่วนประสานการจัดการเหตุฉุกเฉินและฟื้นฟู
2.3	การสนับสนุนการบริหารจัดการขยะมูลฝอยและของเสียอันตราย	
	ฐานข้อมูลสถานที่กำจัดขยะมูลฝอยชุมชนของประเทศไทย	นายสุพจิต สุขกันตะ ตำแหน่ง นักวิชาการสิ่งแวดล้อมชำนาญการ ส่วนขยะมูลฝอยชุมชน
	ฐานข้อมูลพื้นที่เสี่ยงจากการลักลอบทิ้งกากของเสียอันตรายจังหวัดเพชรบุรีและราชบุรี	นายธนวิทย์ เฟื่องเพียร ตำแหน่ง นักวิชาการสิ่งแวดล้อมปฏิบัติการ ส่วนประสานการจัดการเหตุฉุกเฉินและฟื้นฟู
	มาตรการลด และคัดแยกขยะมูลฝอยในหน่วยงานภาครัฐ ปี 2564	นายบัญชาการ วินัยพานิช ตำแหน่ง นักวิชาการสิ่งแวดล้อมชำนาญการ ส่วนลดและใช้ประโยชน์ของเสีย

ลำดับ	ชื่อบทความ	ผู้เรียบเรียง
	โครงการลด และคัดแยกขยะมูลฝอยภายในกระทรวง ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ปี 2564	นายบัญชาการ วินัยพานิช ตำแหน่ง นักวิชาการสิ่งแวดล้อมชำนาญการ ส่วนลดและใช้ประโยชน์ของเสีย
	โครงการลด และคัดแยกขยะมูลฝอยภายในอาคาร กรมควบคุมมลพิษ ปี 2564	นายบัญชาการ วินัยพานิช ตำแหน่ง นักวิชาการสิ่งแวดล้อมชำนาญการ ส่วนลดและใช้ประโยชน์ของเสีย
	โครงการบริจาคอะลูมิเนียมเพื่อจัดทำขาเทียม พระราชทาน ปี 2564	นายบัญชาการ วินัยพานิช ตำแหน่ง นักวิชาการสิ่งแวดล้อมชำนาญการ ส่วนลดและใช้ประโยชน์ของเสีย นายฐานันท์ เขตตวิทย์ ตำแหน่ง นักวิชาการสิ่งแวดล้อม ส่วนลดและใช้ประโยชน์ของเสีย
2.4	การดำเนินงานพันธกรณีและความร่วมมือระหว่างประเทศ	
	อนุสัญญา Rotterdam ว่าด้วยกระบวนการแจ้งข้อมูล สารเคมีล่วงหน้าสำหรับสารเคมีอันตรายและสารเคมี ป้องกันกำจัดศัตรูพืชและสัตว์บางชนิดในการค้า ระหว่างประเทศ (Rotterdam Convention on the Prior Informed Consent Procedure for Certain Hazardous Chemicals and Pesticides in International Trade: PIC)	นางสาวปิยนันท์ อุดมแดง ตำแหน่ง นักวิชาการสิ่งแวดล้อมชำนาญการ ส่วนสารอันตราย
	อนุสัญญาสตอกโฮล์มว่าด้วยสารมลพิษที่ตกค้างยาวนาน (Stockholm Convention on Persistent Organic Pollutants: POPs)	นางสาวปิยนันท์ อุดมแดง ตำแหน่ง นักวิชาการสิ่งแวดล้อมชำนาญการ ส่วนสารอันตราย
	อนุสัญญามินามาตะว่าด้วยปรอท (Minamata Convention on Mercury)	นางสาวนภาพร ตั้งถิ่นไท ตำแหน่ง นักวิชาการสิ่งแวดล้อมชำนาญการ ส่วนสารอันตราย นางสาวสุปราณี อบเทียน ตำแหน่ง นักวิชาการสิ่งแวดล้อม ส่วนสารอันตราย
	อนุสัญญาบาเซลว่าด้วยการควบคุมการเคลื่อนย้าย ข้ามแดนของของเสียอันตรายและการกำจัด	นายฤทธิพร คมขุนทด ตำแหน่ง นักวิชาการสิ่งแวดล้อมปฏิบัติการ ส่วนของเสียอันตราย นางสาวนันทนา ฤกษ์เกษม ตำแหน่ง นักวิชาการสิ่งแวดล้อม ส่วนของเสียอันตราย

ลำดับ	ชื่อบทความ	ผู้เรียบเรียง
	การยอมรับข้อแก้ไขอนุสัญญาบาเซล (Ban Amendment)	นางอาภาภรณ์ ศิริพรประสาร ตำแหน่ง นักวิชาการสิ่งแวดล้อมชำนาญการพิเศษ ส่วนของเสียอันตราย
	คณะทำงานอาเซียนด้านการจัดการสารเคมีและของเสีย (ASEAN Working Group on Chemical and Waste: AWGCW)	นางสาวปิยนันท์ อุดมแดง ตำแหน่ง นักวิชาการสิ่งแวดล้อมชำนาญการ ส่วนสารอันตราย
	การประสานความร่วมมือระหว่างประเทศเกี่ยวกับการจัดการขยะพลาสติกและขยะทะเล (Thailand – National Marine Debris Management Support)	นางสาววาสนา แจ่มประจักษ์ ตำแหน่ง นักวิชาการสิ่งแวดล้อมชำนาญการพิเศษ ส่วนลดและใช้ประโยชน์ของเสีย นางสุนันทา พลทวงษ์ ตำแหน่ง นักวิชาการสิ่งแวดล้อมชำนาญการ ส่วนลดและใช้ประโยชน์ของเสีย
	โครงการความร่วมมือในการป้องกันพลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Collaboration Action on Prevention of single-use plastic in Southeast Asia ; CAP-SEA)	นางสุนันทา พลทวงษ์ ตำแหน่ง นักวิชาการสิ่งแวดล้อมชำนาญการ ส่วนลดและใช้ประโยชน์ของเสีย
	โครงการลดขยะพลาสติกและขยะทะเลในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เพื่อสนับสนุนการเปลี่ยนผ่านสู่เศรษฐกิจหมุนเวียนในภูมิภาค	นางสาววาสนา แจ่มประจักษ์ ตำแหน่ง นักวิชาการสิ่งแวดล้อมชำนาญการพิเศษ ส่วนลดและใช้ประโยชน์ของเสีย นางสาวเบญจวรรณ บัวน่วม ตำแหน่ง นักวิชาการสิ่งแวดล้อมปฏิบัติการ ส่วนลดและใช้ประโยชน์ของเสีย
ส่วนที่ 3 การแลกเปลี่ยนประสบการณ์ภายในกองจัดการกากของเสียและสารอันตราย		
	การถ่ายทอดประสบการณ์การทำงาน	นางสาวมาริสสา โรจนบำรุง ตำแหน่ง นักวิชาการสิ่งแวดล้อมปฏิบัติการ ส่วนแผนงานและประมวผล นางสาวมลิวลีย์ จันทโรจน์ ตำแหน่ง นักวิชาการสิ่งแวดล้อม ส่วนแผนงานและประมวผล

ส่วนที่ 4 เอกสารเผยแพร่ของกองจัดการกากของเสียและสารอันตราย		
4.1	กฎหมายและอนุบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการขยะมูลฝอย	ส่วนขยะมูลฝอยชุมชน
4.2	ประกาศกรมควบคุมมลพิษ เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการคัดแยกองค์ประกอบมูลฝอย ณ สถานที่กำจัดขยะมูลฝอย พ.ศ. 2564	ส่วนขยะมูลฝอยชุมชน
4.3	รายงานสถานการณ์สถานที่กำจัดขยะมูลฝอยชุมชนของประเทศไทย ปี พ.ศ. 2563	ส่วนขยะมูลฝอยชุมชน
4.4	รายงานสถานการณ์ของเสียอันตรายจากชุมชน ปี พ.ศ. 2563	ส่วนของเสียอันตราย
4.5	คู่มือการลด และคัดแยกขยะมูลฝอยภายในบ้านและที่ทำงาน	ส่วนลดและใช้ประโยชน์ของเสีย
4.6	แนวทางการร่วมมือระหว่างภาครัฐกับภาคเอกชนในการบริหารจัดการของเสียอันตรายจากชุมชน จากผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ สำหรับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	ส่วนของเสียอันตราย
4.7	คู่มือการขนส่งของเสียอันตรายจากชุมชนในท้องที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไปยังสถานที่กำจัด	ส่วนของเสียอันตราย
4.8	คู่มือปฏิบัติอย่างง่ายในการถอดแยกซากเครื่องใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์อย่างเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม	ส่วนของเสียอันตราย
4.9	แนวทางการแก้ไขปัญหาการปนเปื้อนสิ่งแวดล้อมที่เกิดจากการคัดแยกขยะอิเล็กทรอนิกส์ (กรณีไม่เข้าข่ายโรงงาน)	ส่วนของเสียอันตราย
4.10	คู่มือปฏิบัติการ การติดตามตรวจสอบการดำเนินงานกิจการที่เกี่ยวข้องกับพลาสติก	ส่วนลดและใช้ประโยชน์ของเสีย
4.11	ข้อเสนอแนะทางวิชาการในการจัดการขยะจากการก่อสร้าง รื้อถอน และซ่อมแซมอาคารที่มีแร่ใยหิน	ส่วนของเสียอันตราย
4.12	Infographic กองจัดการกากของเสียและสารอันตราย ประจำปี พ.ศ. 2564	ส่วนแผนงานและประมวผล
4.13	วารสารข่าว “สารอันตรายและของเสีย” ประจำปี พ.ศ. 2564	ส่วนสารอันตราย
4.14	รายงานประจำปี 2563 กองจัดการกากของเสียและสารอันตราย	ส่วนแผนงานและประมวผล

ที่ปรึกษาและคณะกรรมการจัดทำรายงานประจำปี 2564

กองจัดการกากของเสียและสารอันตราย

ที่ปรึกษา

1. นางกัญชวลี นาวิกภูมิ	ผู้อำนวยการกองจัดการกากของเสียและสารอันตราย
2. นางสาวธีราพร วิริวฒิกร	ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านการจัดการกากของเสียและสารอันตราย
3. นางสาววานิช สาวาโย	ผู้อำนวยการส่วนลดและใช้ประโยชน์ของเสีย
4. นายทวีชัย เจียรนัยขจร	ผู้อำนวยการส่วนขยะมูลฝอยชุมชน
5. นางสาวกุลชา ธนะขว้าง	ผู้อำนวยการส่วนของเสียอันตราย
6. นายวุทธิชัย แก้วกระจ่าง	ผู้อำนวยการส่วนสารอันตราย
7. นายมนรัตน์ ฤทธิเต็ม	ผู้อำนวยการส่วนประสานการจัดการเหตุฉุกเฉินและฟื้นฟู
8. นางสาวรัฐธา กวักหิรัญ	หัวหน้าฝ่ายบริหารทั่วไป

คณะกรรมการ

1. นายไชยา บุญชิต	ผู้อำนวยการส่วนแผนงานและประมวผล/ประธานคณะกรรมการ
2. นางสาวประไพศรี อาสนรัตน์จินดา	คณะกรรมการ
3. นายสุนทร อุปมาณ	คณะกรรมการ
4. นางสุนันทา พลทวงษ์	คณะกรรมการ
5. นายสุพจิต สุขกันตะ	คณะกรรมการ
6. นางสาวนภาพร ตั้งถิ่นไท	คณะกรรมการ
7. นางสาวนฤมล ศรีวิเศษ	คณะกรรมการ
8. นางกรรณิกา เอี่ยมศิริ	คณะกรรมการและเลขานุการ
9. นางสาวมาริสสา โรจนบำรุง	ผู้ออกแบบและจัดทำ Artwork

กรมควบคุมมลพิษ
POLLUTION CONTROL DEPARTMENT

กองจัดการกากของเสียและสารอันตราย

กรมควบคุมมลพิษ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

92 ซอยพหลโยธิน 7 แขวงพญาไท เขตพญาไท กรุงเทพฯ 10400
โทร 0 2298 2402-8 โทรสาร 0 2298 5393
www.pcd.go.th

